

Cerul Wotan cu mâna proprie și cu ajutor divin
Cerul ca sursă de energie Tesla Benitez Moray Gray

Cuvânt înainte „Ce vrei fă, să-ți fac hotel?!” sau
„Cine v-a pus să vă construiți casele în calea apelor?!”

Prima din cele două exclamații aparține fostului prim-ministru al României, Călin Popescu - Tăriceanu care apostrofa o biată femeie din Banat ce i se plângea că nu are condiții de trai în containerul pe care i l-a pus la dispoziție statul. La inundațiile din 2005. Atunci m-a șocat că sutele de cetățeni sinistrați care-l înconjurau nu l-au jucat în picioare în noroiul în care se aflau! Dar lațitatea și lipsa de demnitate la care ajunguî acest popor în tot acest timp e altă poveste. A doua apostrofare aparține actualului președinte al României Traian Băsescu, care se adresa bieților sinistrați din Moldova la inundațiile de anul acesta - 2010. Aceste declarații venite de la niște politicieni iresponsabili și ticăloși spun multe. După ce douăzeci de ani au distrus cu bună știință infrastructura de amenajări hidrografice ridicată cu trudă de părinții noștri în ultimii cincizeci de ani, transformând-o în lacuri piscicole sau alte amenajări destinate câștigului personal.

După ce douăzeci de ani au permis unor grofi moderni, ciocoi ai timpurilor noastre cum ar fi Verestoi Atilla să radă din rădăcină sute de mii de hectare de pădure pe tot cuprinsul țării pentru a le vinde direct peste graniță.

După ce douăzeci de ani au distrus agricultura,

desființând sute de mii de hectare de culturi pomicole, viticole și de sere, concomitent cu desființarea întregului sistem de irigații care făcea parte integrantă din sistemul național de regularizare al râurilor, acești politicieni mafioți au tupeul fantastic să reproșeze poporului din avuția căruia s-au îmbogățit, cele ce le-am scris mai sus.

Obligația primordială a statului este să asigure bunăstarea cetățenilor săi, indiferent unde sunt aceștia pe cuprinsul patriei. (Art. 47 alin. 1 Constituția României: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.”)

Și apoi, atunci când au fost construite aceste case în urmă cu 50 - 100 de ani, zona respectivă nu era în calea apelor pentru că atunci erau apărate de amenajări hidrografice construite de un stat responsabil, amenajări distruse de acești mafioți, care au preluat puterea și în ultimii douăzeci de ani au deturnat fondurile destinate întreținerii și construirii acestor amenajări, spre conturile lor personale.

Știe orice elev care a făcut ecologie în școală, (cei de azi nu știu cu ce se mănâncă această materie de studiu școlar!) că pădurea reține între 30 și 80% din cantitatea de precipitații în funcție de durata și debitul ploii și de vârsta și densitatea pădurii. În lipsa pădurii această cantitate de apă se scurge liber la vale. Antrenând cu ea mărul și pietrele săpând fâgașe, fiind astfel capabilă de o forță distructivă fantastică. La o ploaie torențială de vară cad pe sol până la 1.000 tone de apă pe hectar. Un munte are suprafața de câteva sute de hectare. Deci la o ploaie torențială de vară cantitatea de apă ce se scurge la vale pe un munte este imensă.

În plus trebuie să ținem seama de factorul

stabilizator al solului pe care-l au rădăcinile arborilor, împiedicând îmbibarea rapidă a solului cu apă și implicit alunecările de teren.

În ultimii 20 de ani au fost defrișate sute de mii de hectare de pădure. În același timp sub pretextul retrocedării s-au trecut în stăpânire privată tot atâtea hectare de păduri și s-au desființat probabil sute de ocoale silvice, s-au redus personalul în cele rămase, s-au desființat instituțiile care se ocupau cu regularizarea râurilor de munte și în același timp s-au desființat planurile anuale de împăduriri. Pentru un hectar de pădure pus la pământ, o bună întreținere a fondului forestier cere plantarea a alte patru cinci hectare. De ce atât? Pentru că unei păduri pentru a ajunge să-și îndeplinească rolul său ecologic și hidrografic în circuitul naturii îi sunt necesari 20 - 30 de ani. Vârsta minimă de exploatare a unei păduri este de 70 - 100 de ani. Deci este logic că un hectar de pădure trebuie înlocuit cu patru sau cinci hectare, altfel la un moment dat se va ajunge ca pădurea să dispară. Acest lucru s-a întâmplat în ultimii 20 de ani. Tăierile extensive nu au fost însoțite de plantări iar urmările sunt inundațiile pe care le suferim din doi în doi ani sau chiar din an în an de vreo 5 - 10 ani.

Dar mafioții instalați la putere după 1989 nu știu sau nu vor să știe aceste lucruri. Pe ei nu i-a interesat în toți acești ani decât creșterea mărimii conturilor personale din băncile străine. Nu contează că pentru asta au distrus o țară întreagă! Acest fenomen este prezent și pe alte meleaguri. În general prezentul mondial este caracterizat prin nepăsare din partea organelor statale față de popoarele care le-au adus la putere. La noi fenomenul e mai sălbatic datorită condițiilor oferite de schimbarea din 1989 care le-a permis să se instaleze la putere în lipsa unor

mecanisme de control al accesării la aceste posturi și a altei cauze pe care o voi discuta mai târziu.

Dar din ce în ce mai multe din popoarele lumii constată în ultimii ani că au în propriile lor organe statale niște dușmani.

Concluzia este că tu, cititorule, ca cetățean obișnuit al țării tale dacă vrei să scapi din această situație trebuie să-ți iei destinul în propriile mâini și să tratezi organele statului tău cu nepăsare ca și cum ele n-ar exista. Un stat care nu-și respectă obligațiile constituționale față de propriul popor, ba mai mult chiar le încalcă în scopul unor interese veroase nu merită respect ci doar indiferență și dispreț. Ignoră-l și organizează-ți viața independent de acest stat corupt. Cum? Păi. Să vedem:

Partea I Cerul, apa și pământul

Acum câțiva ani un tunami generat de un cutremur de 9 grade pe fundul oceanului s-a soldat cu distrugerea a mai multe localități și moartea a sute de mii de persoane care trăiau pe insulele din calea sa.

Cu alți ani mai devreme în Statele Unite ale Americii un vulcan a erupt brusc și o jumătate din conul său vulcanic, transformându-se în cenușă și mâl a ras tot ceea ce a fost viu cale de zeci de kilometri în vale.

Nu mai departe decât anul acesta, în Islanda un alt vulcan a erupt aruncând în atmosferă cantități impresionante de cenușă vulcanică, care a perturbat circulația aeriană pe întreg continentul european și în general în emisfera nordică mai multe săptămâni.

Cu puțin mai devreme, un cutremur a distrus în întregime capitala statului Haiti și a afectat grav restul acelei țări. Victime cu sutele de mii.

Ne-am obișnuit să nu simțim mișcare sub picioarele noastre. În momentul în care un cutremur

cât de mic se petrece, în cazul în care-l percepem, vibrațiile sale nasc în noi o spaimă ancestrală, inexplicabilă, care poate duce până la groază.

Cu toate acestea sunt foarte multe localități pe suprafața pământului, unele cu populații de multe zeci de milioane care locuiesc la poalele unor vulcani care pot erupe din moment în moment. Cel mai elocvent exemplu este Napole la poalele Vezuviului.

Planeta noastră e vie. Se frământă în permanență iar frământările ei ne spun că în măruntaiele ei zac cantități infinite de energie.

Din cosmos, de la Soare și din Calea Lactee ne vin în fiecare secundă cantități infinite de energie. Se estimează că această energie este de 10^{108}J/cm^3 .

Această energie asemenea microundelor unui cuptor încălzește suprafața globului terestru. Când spun suprafața globului, mă refer nu doar la scoarța terestră, pe care călcăm, ci și la atmosferă. Atmosfera datorită rotației globului terestru are rând pe rând câte o jumătate expusă radiației solare pe când cealaltă jumătate este cufundată în întuneric. Perioada de o jumătate de zi cât o emisferă atmosferică este expusă radiației solare directe aerul se încălzește atât prin radiație directă cât și prin convecția aerului care a preluat căldura de la sol. Acest lucru se întâmplă în timp ce cealaltă jumătate a sferei atmosferice se răcește fiind cufundată în întuneric. Datorită tendinței naturale de egalizare a temperaturilor și presiunilor între zonele reci și cele calde, cumulat cu impulsul dat de rotația terestră (forța Coriolis), mase de aer încărcate cu umiditate și având temperaturi și presiuni diferite se deplasează pe distanțe imense, mișcarea lor are ca urmare ceea ce în mod curent numim vreme. Datorită acestor dezechilibre barice și termice, avem vânturi, ploi,

ninsori, furtuni, cicloane, tornade, etc.

Cantitatea de energie acumulată de atmosferă, din radiația solară, este imensă, comparabilă cu energia captivă sub picioarele noastre **m** și sub scoarța terestră.

Pentru a înțelege mai bine fenomenele ar fi cazul să detaliem puțin. Deci:

Cerul

Atmosfera are grosimea de aproximativ 3.000 km. Pătura de aer care înconjoară globul terestru are mai multe straturi. Să privim imaginea următoare:

De la suprafața solului până la înălțimea de 18 km este troposfera. În acest strat de aer care se află în contact cu suprafața terestră, în care noi trăim, se află trei sferturi din masa totală a atmosferei. Tot aici se află **95%** din vaporii de apă. Grosimea acestui strat este de 18 km doar la ecuator, în timp ce la poli aceasta scade până la 8 km. Temperatura aerului scade odată cu creșterea înălțimii în ritm de 0, 65° C la fiecare sută de metri. Asta face ca la nivelul superior al acestui strat temperatura aerului să fie - 85° C la ecuator și - 50° C la poli. Datorită densității sale este cel mai turbulent strat al atmosferei, aici se produc toate fenomenele meteo: variații de temperatură și presiune, vânt, nori, precipitații, aici se formează centrul barici și fronturile atmosferice.

Deasupra troposferei există un strat de aer cu grosime foarte variabilă, de la câteva sute de metri deasupra ecuatorului la doi km deasupra polilor. Se numește tropopauză și este un strat discontinuu a cărui întrerupere este situată aproximativ la latitudinile medii. Deci cele două zone sunt situate în spațiul subtropical și subarctic. În zona de ruptură există deci diferențe mari de temperatură datorită cărora aici apare cel mai puternic vânt continuu care

există pe planetă și anume curentul jet, al cărui viteză poate atinge și 700 km/oră.

Imediat deasupra acestui strat până la înălțimea de 32 km se află stratosfera. Acest strat de aer este mai rarefiat iar temperatura acestuia se menține la nivelul pe care-l are la nivelul superior al troposferei până la înălțimea de 18 - 25 km. Între 25 km și 32 km însă temperatura crește până la 0° C.

Deasupra stratosferei se află mezosfera sau mai cunoscut pătura de ozon. Acest strat ce se întinde până la înălțimea de 80 km, este principalul strat de ozon. Deși se găsește ozon și în celelalte straturi, cea mai mare cantitate, peste 90 % se găsește în acest strat.

Pentru că veni vorba de ozon, trebuie să lămurim ce este acesta, căci multă lume a auzit această denumire, dar extrem de puțin știu ce este ozonul.

Conform Dicționarului Ortografic al limbii Române (DOR) ozonul este gaz odorant de culoare albastră, care se formează în aer când oxigenul este supus descărcărilor electrice, fiind folosit ca antiseptic și la sinteze organice.

Conform Dicționarului Explicativ al limbii Române (DEX) ediția 1998, ozonul este corp gazos de culoare albăstruie, cu miros caracteristic ale cărui molecule se compun din trei atomi de oxigen, care se găsește în natură sau se poate obține prin descărcări electrice în aer și este folosit ca antiseptic și la sinteze organice.

Trebuie spus că în concentrații mici, acesta este benefic funcționării organismului, căci purifică aerul și în general dă o stare de confort. Este sesizabil cel mai frecvent la munte după o furtună puternică cu fulgere multe. Datorită lui avem acea stare de bine de după furtunile de vară.

În concentrație mare însă, este extrem de toxic. Ozonul are proprietatea de a filtra radiațiile ultraviolete periculoase provenite din spațiul extraterestru comportându-se ca o pereche de ochelari de soare cu grad mare de protecție.

În mezosferă repartitia temperaturilor este surprinzătoare, căci până la înălțimea de 50 km, temperatura scade destul de brusc atingând valori negative de 70°C , pentru ca apoi și mai brusc între 50 și 55 km să crească la aceiași valoare dar de astă dată peste 0. De aici, între 55 și 80 km urmează iarăși o scădere a temperaturii dar mult mai drastică ajungându-se la valoarea de -110°C . Mezosfera are proprietatea de a reflecta undele sonore.

Următorul strat atmosferic este termosfera sau ionosfera. Aici aerul este și mai rarefiat, dar datorită razelor X, γ și corpusculare de la Soare, este puternic ionizat. Datorită acestei ionizări termosfera are proprietăți foarte importante. Din punct de vedere al temperaturilor, este un strat de aer fierbinte. De fapt aerul de aici este o formă de plasmă atingând și chiar depășind în partea superioară (la înălțimea de 1.000 km) temperatura de 3.000°C . Fm J T JT

În acest strat, în zona polilor, datorită interacțiunii dintre aerul puternic ionizat și câmpul magnetic terestru, iau naștere aurorele boreale. Practic are loc același fenomen care se întâmplă în interiorul tuburilor fluorescente, în care gazul ionizat sub acțiunea curentului electric devine luminos.

Datorită ionizării sale prezintă proprietatea foarte utilă în telecomunicații de a reflecta undele radio. În funcție de lungimea undelor reflectate ionosfera se împarte în patru straturi, straturile D și E care pot fi găsite cu denumirea de stratul Heaviside cuprins între 80 și 113 km. Aici are loc reflexia

undelor lungi (D) și a celor medii (E). Celelalte două straturi notate cu F1 până la 180 km și F₂ de la 300 km în sus, reflectă undele scurte și respectiv pe cele ultrascurte.

Ultimul strat ce compune atmosfera se numește exosferă și se ridică până la înălțimea de 3.000 km. Aici aerul este atât de rarefiat încât moleculele sale se află la distanțe enorme una de alta, care poate ajunge și la 100 km. De aceea practic nu se mai poate spune că aici ar fi aer. În schimb aici se manifestă puternic două fenomene importante.

E vorba de faptul că în partea superioară a acestui strat se află limitele magnetosferei terestre și de asemenea faptul că aici sunt cele trei centuri de radiații numite centurile „van Allen”. Practic asta înseamnă că aici neexistând aer radiațiile cosmice au o densitate foarte mare nefiind anulate prin ciocnirea cu moleculele atmosferice. De asemenea aici gravitația este suficient de scăzută pentru a nu putea atrage toate aceste radiații, dar suficient de puternică pentru a nu le lăsa să evadeze. În felul acesta aici s-au format straturi dense de radiație extrem de periculoase atât pentru viață cât și pentru orice aparatură electrică sau electronică.

Aceste centuri sunt ocolite de către misiunile spațiale, fiecare rachetă lansată având traiectoria astfel calculată încât să nu străbată vreuna din aceste centuri de radiații.

Exosfera se împarte și ea în trei straturi anume atmosfera, eterosfera și magnetosfera.

De aici trebuie să tragem concluzia că spațiul cuprins de acest ultim strat atmosferic este extrem de periculos, radiațiile fiind instantaneu letale, atât pentru viu cât și pentru tehnologie.

Acesta este și unul din motivele pentru care

sateliții artificiali se plasează obligatoriu mult în afara spațiului atmosferic.

Și pentru că veni vorba de sateliți ar trebui să apunem ceva și despre înălțimile la care orbitează sateliții.

Există în general trei înălțimi destinate acestor aparate. E vorba de orbite de joasă altitudine la 2000 km, orbitele de medie altitudine la 10.000 km și orbitele de mare altitudine peste 20.000 km.

Aceste orbite se împart și ele la rândul lor în două tipuri: orbite circumterestre și orbite geostaționare. Primele sunt cele pe care satelitul respectiv se rotește în jurul Terrei în mai puțin sau mai mult de 24 de ore.

Orbitele geostaționare sunt orbitele pe care satelitul respectiv face o rotație completă în timp de 24 de ore ceea ce înseamnă că se rotește odată cu Pământul și deci rămâne fix deasupra unui punct geografic.

Pe orbite geostaționare sunt plasați în general sateliții meteorologici, unii din cei de comunicații cum ar fi cei de televiziune, cei militari precum și cei ai sistemului global de poziționare (GPS). Sistemul GPS este format din 24 de sateliți care orbitează la 20100 km. Cei militari se află de obicei la înălțimea de 35800 km pe orbită ecuatorială.

Pe celelalte orbite sunt plasați sateliți științifici, din diferite domenii, de comunicații, etc.

Acum pentru că ne-am lămurit cu privire la structura și proprietățile atmosferei trebuie să vorbim despre felul cum se formează vremea.

Vremea sau fenomenele meteorologice sunt în special, urmare a diferențelor de temperatură și presiune ale primului strat al atmosferei, troposfera și al stratului imediat următor tropopauza.

Am spus că în troposferă se află concentrată practic cea mai mare parte a gazelor atmosferice și de asemenea cea mai mare parte a vaporilor de apă.

Să vedem cum se încălzește și cum se răcește aerul atmosferic. Terra ca de altfel toate planetele sistemului solar își expune ciclic o jumătate radiației solare în vreme ce cealaltă jumătate este cufundată în întuneric.

Principala sursă de încălzire a aerului și Pământului este Soarele, care emite o cantitate de energie egală cu 3216T027 calorii/minut. Temperatura în interiorul Soarelui este estimată la aproximativ 20.000°C iar la suprafața lui de aproximativ 6.000°C. Această căldură provine din procesele de transformare a hidrogenului în heliu.

Energia emisă de Soare se numește radiație electromagnetică și are în componență raze X, **y**, corpusculare, ultraviolete, infraroșii (calorice) și luminoase. La limita superioară a atmosferei ajunge o energie egală doar cu 24-1018 calorii/minut.

Cantitatea de energie primită de Pământ perpendicular pe o suprafață de 1 cm² în timp de un minut se numește constantă solară și este egală cu 1, 99 calorii/cm² în timp de un minut. Cantitatea de energie primită de Pământ este variabilă ea fiind influențată de forma de geoid a Pământului, de mișcările lui, de înclinarea axei terestre, de caracterul suprafeței terestre (uscat sau ocean) și de gradul de acoperire cu vegetație. O rază de Soare care pătrunde spre Pământ, suferă procese de absorbție, reflexie și difuzie, astfel că la suprafața Pământului ajunge un procent de 10 - 40 % din radiația inițială.

Radiația solară din care cea mai mare parte o percepem ca lumină și căldură străbate toate straturile atmosferice, cedând fiecăruia o anumită

cantitate de căldură. Aceasta este încălzirea directă.

Radiația solară care a reușit să străbată atmosfera se lovește de scoarța terestră, care având o culoare închisă (diferită de alb) absoarbe o mare parte a acestei radiații transformând-o în căldură proprie, care apoi radiază spre atmosferă. Fenomenul este vizibil vara într-o zi toridă, deasupra unui ogor proaspăt arat, când constatăm că aerul se ridică tremurător de pe pământ. Acest aer încălzit având densitate mai mică decât cel rece de deasupra se ridică, formând curenți termici verticali. Aceștia în mișcarea lor cară cu ei și umiditatea din solul pe care îl părăsesc, umiditate transformată în vapori sub acțiunea căldurii.

Astfel prin radiație reflectată și convecție termică atmosfera se încălzește pe o a doua cale preluând căldura de la sol. Aceasta însă este purtătoare de vapori de apă. Aceștia se ridică împreună cu aerul cald până la înălțimi foarte mari unde, temperatura fiind mai mică condensează dând naștere picăturilor de ploaie sau după caz fulgilor funcție de anotimp.

Încălzirea atmosferică dacă s-ar datora numai radiației directe solare ar fi relativ uniformă pe întreaga emisferă expusă luminii, Dar pentru că la această încălzire participă și componenta căldurii reflectate de la sol și a convecției aerului cald purtător de vapori de apă, încălzirea este extrem de neuniformă pe emisfera expusă luminii solare.

În același timp, însă pe emisfera cufundată în întuneric, unde e noapte, aerul se răcește, prin pierderea de căldură înspre spațiul extraterestru.

Astfel se face că între emisfera luminată și cea întunecată diferența de temperatură și densitate a aerului este foarte mare.

În același timp am văzut că spre limita

superioară a troposferei aerul rece se comportă ca o barieră ce ține aerul acesta cald captiv în imediata apropiere a scoarței terestre.

Pe de altă parte încălzirea în zona luminată este mai puternică prin convecție termică la ecuator decât la poli, ceea ce face gradientul de temperatură între ecuator și poli să fie de asemenea mare.

Toate aceste mase de aer având temperaturi diferite au tendința să se amestece, în încercarea naturală de egalizare a temperaturilor. Acest lucru însă nu se poate face decât prin amestecarea maselor de aer. Această amestecare are loc în principal la înălțimea de 18 - 19 km în tropopauză prin curentul jet și de asemenea în marea masă a troposferei prin tendința naturală a aerului dată de forța centrifugă de a fugi de la poli spre ecuator. Forța aceasta de fugă a maselor de aer sub influența rotației terestre poartă numele de forța coriolis. Dar ea nu e singura care mișcă masele de aer.

Aceste se deplasează și independent ca urmare a faptului că aerul rece e mai greu, are densitate mai mare iar cel cald este mai ușor, are densitate mai mică. Această densitate este însă dependentă și de cantitatea de vapori de apă conținută de aerul respectiv.

Toate aceste cauze și fenomene fac vremea atât de capricioasă și greu de prevăzut.

Aici trebuie să înțelegem că toată această mișcare a maselor de aer pe toate aceste direcții este strict legată și de mișcarea maselor de apă oceanică încălzită de soare, care și ea are mișcări asemănătoare (curenții oceanici).

În plus mișcările maselor de aer cald sau rece, purtători de vapori de apă, precum și radiația solară directă fac ca apa de pe întreaga scoarță terestră să

se deplaseze în stare lichidă de la punctele înalte spre cele mai joase ale reliefului terestru, formând râuri, fluvii și lacuri, oceane iar de pe scoarță mai mult sau mai puțin vertical, spre atmosferă și invers prin vapori (nori) și apoi ploaie sau fulgi.

Deci subliniem – mișcarea maselor de aer din atmosferă este strict legată de mișcarea maselor de apă fie ea lichidă sau vapori. Acest lucru nu trebuie nicio clipă omis.

Datorită acestei interdependențe aer apă există vremea și această interdependență este cea ce face ca globul terestru să aibă o temperatură relativ uniformă și constantă pe întreaga sa suprafață. Dacă nu ar exista acest mecanism, globul ar fi foarte fierbinte (peste 100°C) în zona expusă spre soare și extrem de rece (congelat) în zona aflată în întuneric.

Acest mecanism este deci cel ce creează toate fenomenele meteorologice cunoscute, de la cele mai blânde, cum este o plăcută ploică de vară până la tornadele de intensitate maximă sau furtunile de zăpadă.

Acest mecanism poartă numele generic de motorul hidrometeorologic al Terrei și este așa cum îi sugerează numele un motor care utilizează cantități impresionante de energie.

Cea mai mare parte a acestei energii fiind de fapt cea venită de la soare, iar o mică parte fiind energia termică preluată din scoarța terestră.

Să vorbim acum puțin despre așa numita „încălzire globală”. Oficial această încălzire este datorată concentrației de bioxid de carbon în atmosferă, concentrație care ar avea ca rezultat crearea unui efect de seră.

Efectul de seră constă în următorul fenomen. Sticla obișnuită are permeabilitate pentru întreg

spectrul de radiații solare vizibile, fiind mai puțin permeabilă pentru radiația infraroșie, adică căldura. Lumina solară trece prin sticla care acoperă o seră și ajunge la sol. Aici solul absoarbe aproape toată radiația solară, transformând-o în căldură prin modificarea lungimii sale de undă. Această radiație infraroșie este apoi reflectată spre geamul serei dar datorită faptului că sticla este puțin permeabilă pentru această lungime de undă, căldura se acumulează sub sticlă, în seră. Acesta-i efectul de seră. Ei bine bioxidul de carbon în concentrație mare face ca pătura de aer care-l conține să se comporte ca sticla ce acoperă o seră.

Realitatea însă nu este chiar aceasta. Concentrația de bioxid de carbon în atmosferă a fost de multe ori mare de-a lungul istoriei geologice a pământului și cu toate acestea temperatura medie globală nu a crescut. De ce. Pentru că în momentul în care această concentrație crește se întâmplă același fenomen care are loc într-o seră. În orice seră știm că vegetația are tendința de a deveni luxuriantă. Cei mai mulți punem această creștere exuberantă a vegetației pe seama exclusivă a căldurii și umidității din seră. Puțini știu de asemenea că de fapt plantele se dezvoltă mai bine la o concentrație de oxigen mai mică decât cea existentă azi în atmosferă. Azi atmosfera are cam 20 % oxigen, restul azot și alte gaze. Cândva oxigenul era doar 5 - 10 %. Atunci s-au dezvoltat luxuriant plantele. Erele geologice respective fiind azi considerate ca generatoare ale rezervelor actuale de hidrocarburi, prin masa vegetală fantastic de luxuriantă de atunci. Lucrul acesta însă e altă poveste și e încă discutabil.

Cum spuneam deci, puțini știu însă că de fapt fenomenul principal care determină această explozie

vegetală în sere este creșterea concentrației de bioxid de carbon concomitent cu căldura și umiditatea crescută

Fenomenul într-o seră are loc în felul acesta: inițial datorită luminii, căldurii și umidității crescute are loc o dezvoltare mai mare a vegetației, ceea ce duce la degajarea unei mari cantități de oxigen. Dar ulterior acesta este consumat peste noapte de plante în procesul de respirație și în cursul zilei în procesele de descompunere a masei vegetale crescute, care fiind mai multă firesc și moare în cantitate mai mare. În plus o creștere a masei vegetale are ca rezultat și o creșterea a densității animalelor, care prin respirație consumă oxigenul producând bioxid de carbon pe întreaga durată a zilei. Bioxidul de carbon rezultat ca urmare a respirației și al descompunerii, crește. Dar acesta fiind utilizat în procesul de fotosinteză, duce firesc la creșterea intensității acesteia deci la o dezvoltare a vegetației. Procesul de creștere a masei vegetale are loc până ce se ajunge iar la un echilibru între oxigenul format în urma fotosintezei și bioxidul de carbon rezultat din respirație și procesele de descompunere.

Ca atare orice creștere a cantității de bioxid de carbon în atmosferă va avea ca rezultat o creștere a masei vegetale care va echilibra din nou raportul dintre oxigen și bioxidul de carbon, producându-l pe primul prin consumarea celui de-al doilea. Chiar dacă noi nu vedem cu ochiul liber o creștere luxuriantă a vegetației din jurul nostru, ar trebui să remarcăm faptul că spre deosebire de copilăria noastră, cantitatea de alge verzi microscopice și nu numai, din ape, indiferent că-s dulci sau sărate, este mai mare. Când eram copii nu prea întâlneam atât de multe alge pe plajă. În plus o altă zonă vegetală care a răspuns

prompt creșterii concentrației de bioxid de carbon este cea a pădurilor luxuriante, fie ele tropicale, subtropicale sau subarctice. Nu observăm însă fenomenul datorită faptului că în paralel noi continuăm exploatarea lor sălbatică. Trebuie specificat aici că cel mai mare producător de oxigen la nivel planetar nu sunt plantele superioare ci algele fie ele unicelulare sau superioare, care populează apele planetare.

Fenomenul încălzirii globale nu are deci ca principală sursă creșterea concentrației de bioxid de carbon în atmosferă chiar dacă contribuie și aceasta la ea. Această concentrație are însă alte urmări foarte grave despre care nimeni nu prea vorbește. E vorba de faptul că acest gaz e însoțit și de alte emanații toxice sau potențial toxice. Acestea sunt particulele de fum în a cărei compoziție intră sute de substanțe toxice. Acestea fac ca vaporii de apă din atmosferă să devină de fapt vaporii de acizi. Aceștia au transformat de fapt apa de ploaie într-o apă acidă care a făcut ca în ultimii 30 - 40 de ani să dispară cam jumătate din biosfera terestră. În plus fumul e direct responsabil și de scăderea insolației la nivel global, de schimbarea proprietăților optice ale atmosferei și de declanșarea mai rapidă și mai deasă a ploilor, vaporii de apă scurtându-și circuitul natural. Speciile dispărute ca urmare a acestor schimbări în proprietățile fizice și chimice ale atmosferei, au fost înlocuite de alte specii mai rezistente, cunoscut fiind fenomenul de ocupare de către specii competitive, a nișelor ecologice eliberate. Deci echilibrul ecologic este azi satisfăcut de cu totul alte specii decât cele care-l realizau preponderent atunci.

Rezultatul este însă dezastruos, anume, sărăcirea generală a biosferei. Amintiți-vă doar de sutele de

specii de fluturi și alte insecte pe care le vedeți în copilărie și pe care nu le-ați mai văzut de mult timp. Spuneți-mi de câți ani nu ați mai văzut cărăbuși de mai, în stoluri cum erau până în anii '70 - 80 ai secolului trecut? De fapt ținând cont că ciclul de viață al acestei insecte e de patru ani și că de mai bine de 15 ani nu am mai văzut-o, consider că, cel puțin în această parte a Europei, specia aceasta a dispărut. Și alături de această specie sunt alte sute și chiar mii.

De fapt, ca urmare a poluării, agravată de încălzirea globală, Pământu'". Oare

Bun dacă bioxidul de carbon nu e singurul vinovat de încălzirea globală, atunci cine-i?! Ar mai fi cantitățile din ce în ce mai mari de metan, eliberat din straturile de hidrați de metan existente pe fundul mărilor, ca urmare a destabilizării echilibrului termic al oceanelor (are de opt ori mai mare putere de reținere a căldurii decât bioxidul de carbon!). Dar mai este un factor pe care eu îl consider principalul.

Ia să vedem:

Wotan.

Conform Dicționarului de mitologie generală al lui Victor Kernbach este „zeul suprem în mitologia germană și similarul scandinavului Ochin; într-o epocă timpurie zeu al aerului și al vântului, ulterior și protectorul fecundității naturii; abia mai târziu e adorat și ca zeu al războiului. Spre deosebire de Ochin, Wotan era considerat zeu al sufletelor defuncte, pe care le conducea spre regatul subteran al morțiF.

Între 4 și 11 februarie 1945 la Yalta, pe malul ucrainean al Mării Negre, în peninsula Crimeea s-au întâlnit președintele de atunci al Statelor Unite - Franklin Delano Roosevelt, primul ministru al Marii Britanii - Winston Churchill și președintele Uniunii

Sovietice - Joseph Visarionovici Stalin, în scopul declarat de a înființa Organizația Națiunilor Unite.

În realitate scopul acestei întâlniri a fost altul, dramatic pentru țara noastră și în general pentru întreaga lume de după război, anume acela de împărțire a sferelor de influență a celor trei superputeri de atunci. Această întâlnire a pus de fapt bazele războiului rece.

În acest moment apare legătura dintre zeul german Wotan și întâlnirea de la Yalta. Dar ce legătura poate avea războiul cu subiectul cărții de față?!

Are! Și e atât de puternică această legătură încât de fapt de acest aspect al interacțiunii umane se leagă nu numai volumul de față ci și cele două care l-au precedat.

Să aprofundăm un pic. Am ales ca titlu al acestui capitol numele unui zeu german. Poate că unii se vor întreba de ce nu unul din panteonul altor popoare, ca grecii, romanii, sau de ce nu pe Zamolxis al strămoșilor noștri.

Nu uitați că triburile germane au făcut parte din marea familie a geților și au ajuns pe locurile actualului stat german pornind de aici din spațiul Carpato - Danubiano - Pontic.

Deci de ce Wotan? Datorită dublei sale dualități. Remarcați că înainte de a fi devenit zeu al războiului a fost zeu al aerului și al vântului.

Tocmai vorbirăm despre fenomenele meteo și cauzele lor! Și apoi, după ce a păstorit turmele de vânturi, dumnealui Wotan a creat viața, devenind protectorul fecundității naturii.

Iar mai apoi, pentru că tocmai crease viața spre a se bucura de stihiiile naturii, mai târziu a putut deveni și zeu al războiului. Căci, lucru normal, nu ai cum să

distrugi dacă mai înainte nu ai creat! Și-n ultimă instanță după cum se vede a devenit cel care-i conduce pe defuncții luptători spre regatul subteran al morții.

În primul din volumele precedente am scris la pagina 176: „Dintotdeauna omul a vrut să știe, să poată și să aibă. Este însăși esența dezvoltării. Și e bine. Bine încetează să mai fie însă, când aceste deziderate nu se mai împlinesc prin forțe proprii, ci prin folosirea altor oameni. Atunci apare sclavia, înrobirea.

Din păcate mecanismele sociale edificate odată cu dezvoltarea societăților au făcut ca ordinea realizării acestor deziderate să fie cea care să creeze inechități. Niciodată cel ce vrea să știe nu va putea fi deasupra celui ce vrea să aibă, iar acesta nu va putea fi deasupra celui ce poate să aibă.

Aici stă esența întregului dezechilibrului mondial”. Aici este rădăcina războiului! Școala și anii nenumărați în care am văzut tot felul de filme artistice istorice ne-au consolidat părerea că strămoșii noștri s-au luptat câteva zeci de mii de ani cu piatra și ciomagul și vreo două - trei mii de ani cu sabia, sulita sau arcul.

Oare chiar așa să fie? Iată un articol apărut în „Almanahul României Literare - Aventura cunoașterii” din 1989 semnat de domnul Sorin Ștefănescu: „ÎN Michigan, la Isle Royale SUA, a fost descoperită o mină din care fuseseră extrase, într-un trecut greu de determinat, nu mai puțin de un milion de kilograme de cupru. Pentru a obține această cantitate de metal trebuia prelucrat un volum uriaș de rocă, deci erau necesare o forță de muncă și mijloace tehnice corespunzătoare. Iar Michigan-ul, înainte de venirea primilor coloniști, era aproape pustiu. Pentru a

prelucra metalul sunt necesare temperaturi ridicate care cer un combustibil adecvat. „Nu există nicio bază vizibilă pentru datarea tunelurilor” spunea profesorul John E. Willson de la Universitatea Utah (SUA) referindu-se la descoperirea făcută în 1953 la minele Wattis. În timp ce lucrau în subteran, minerii au avut surpriza să pătrundă într-un sistem de galerii (cu diametrul cuprins între 1, 5 și 1, 8 m) pline de cărbune atât de vechi, încât aproape se transformase în rocă, pierzându-și calitățile de combustie. Investigațiile făcute au permis trasarea cu oarecare precizie a străvechii rețele dar, în locurile unde teoretic trebuia să deașeze la exterior, nu au fost găsite niciun fel de indicii privitoare la presupusele ieșiri. Constatarea a avut o urmare oarecum surprinzătoare: cercetătorii au refuzat să facă orice fel de estimare privind datarea vechii exploatări.

CU un secol mai înainte, evacuând sfărâăturile rezultate în urma dinamitării unei stânci din Dorchester, lucrătorii au descoperit un obiect atât de interesant și mai ales neașteptat, încât „Scientific American” l-a considerat demn de a fi menționat în paginile sale (iunie 1851): „Alăturând cele două părți (ale obiectului - n.a.), se obține un vas în formă de clopot având 4 1/2 inch înălțime (aproximativ 11 cm), 6 1/2 inch la bază (aprox, 16 cm), 2 1/2 inch la vârf (aprox. 6 cm) și circa o optime de inch în grosime (3 mm). Corpul vasului seamănă la culoare cu zincul sau un aliaj în care se găsește o importantă cantitate de argint. Pe laturi sunt șase imagini ale unei flori sau buchet, minunat încrustate cu argint pur și, în jurul părții inferioare a vasului, o viță de vie sau ghirlandă de asemeni încrustată cu argint. Gravura, tăietura și încrustarea par executate de un foarte bun meșteșugar. Acest ciudat și necunoscut vas a fost

expulzat dintr-un conglomerat de piatră aflat la cincisprezece picioare sub pământ (aprox. 4, 5 m). Nu există nicio îndoială că respectiva curiozitate a fost scoasă din stâncă”.

Examinat de specialiști, obiectul nu corespunde prin stil, tehnică sau formă nici uneia din civilizațiile cunoscute în momentul de față.

În același an, un amator de roci are neplăcuta surpriză să-și vadă distrus unul din cele mai valoroase trofee ale sale. În timp ce, plin de mândrie, prezenta unui amic bucata de cuarț aurifer de mărimea pumnului adusă din California, acesta o scapă din mână și, căzând pe podea, se sparge în mai multe fragmente. Spre uluirea celor prezenți, miezul de cuarț închidea. Un cui, un cui de fier ușor corodat „de mărimea unei monezi de șase penny”. „Obiectul” era în perfectă stare de conservare, drept și cu floarea nedeteriorată. Cine și când l-a pierdut în ceea ce avea să devină o bucată de cuarț californian?

TOT un cui din fier, dar mai lung (circa 18 cm) a fost descoperit de spanioli (sec. XVI) într-o mină din Perú. Era înglobat în minereul de argint și, dacă filonul se formase conform proceselor naturale cunoscute, vechimea pironului se număra cu zecile de milioane de ani.

ÎN 1891 un miner din Illinois încercă să dezlege fără succes o enigmă, similară. „Domnul Cum crezu mai întâi că lanțul (găsit - n.a.) căzuse din întâmplare între bucățile de cărbune, dar, ridicându-l, își dădu seama că trebuie să renunțe la ideea că a fost pierdut recent” căci, atunci „când bucata de cărbune s-a rupt, mijlocul lanțului a devenit liber, dar extremitățile au rămas înglobate în cărbune”.

TOT în cărbune se afla și vasul de fier găsit în 1912 de un fochist din Thomas, Oklahoma, când

alimenta cazanele Uzinei Electrice Municipale. Desprinzându-se din bucata de combustibil, ce provenea din minele Wilburton, Oklahoma, forma vasului a rămas clar imprimată, certificându-i astfel vechimea.

BUCATA de fier meteoritic găsită în straturile geologice australiene pare să fi fost prelucrată acum cel puțin treizeci de milenii, obiecte similare fiind descoperite și în minele de cărbune din Scoția. Cubul de metal găsit la Schondorf, lângă Väcklabrruck, Austria, a stârnit și continuă să stârnească numeroase controverse. După unii este pur și simplu un fragment de fier meteoritic pe care hazardul l-a modelat dându-i o formă paralelipipedică. După alții, aspectul nu poate fi decât rezultatul acțiunii mâinilor își inteligenței umane. Disputa este datorată în primul rând neregularităților sau uzurii obiectului.

NU același lucru se poate spune însă în cazul piesei găsite în 1973 lângă Aiud (România) într-o carieră situată pe albia unui râu secăt de multă vreme. De fapt, lucrătorii descoperiseră la câțiva metri adâncime trei obiecte cu aspect mai puțin comun, acoperite cu o crustă de nisip întărit. Examineate de specialiștii din Cluj-Napoea, s-a constatat că era vorba de „o bucată de humerus”, „o porțiune din măseaua unui mastodont tânăr” și, aparent, „un topor de piatră”. Însă, după curățirea completă a „toporului de piatră”, a ieșit la iveală un corp metalic de o formă curioasă, dar asemănătoare cu a unui ciocan. „Obiectul prezenta două goluri cilindrice – de diametre diferite – practicate astfel încât golul cu secțiunea mai redusă penetra către baza celui alt, perpendicular. Golul cu diametrul mai mare a permis să se remarce o anumită ovalizare a părții sale inferioare – efect ce părea a fi produs de un

ax cu cap rotunjit - cu care s-ar fi asamblat. Pe suprafața sa inferioară și lateral, obiectul prezenta urme ale unor lovituri repetate, dintre care unele au fost foarte puternice. Toate detaliile remarcate au indicat faptul că piesa a, făcut parte dintr-un ansamblu funcțional (...) Din buletinul emis de centrul de cercetări al I.C. P.M. N.N. (Măgurele) rezultă că metalul din care fusese uzinată piesa era de fapt un aliaj complex, format din 12 elemente diverse, dozate în diferite procente. Elementul principal era aluminiul (89%)! Restul elementelor componente sunt următoarele (în ordinea mărimii procentelor determinate): cupru (6, 20%), siliciu (2, 84%), zinc (1, 81%), plumb (0, 41%), staniu (0, 33%), zirconiu (0, 2%), cadmiu (0, 11%), nichel (0,0024%), cobalt (0,0023%), bismut (0,0003%)Mirginy (0,0002%), galiu (urme). Deci piesa respectivă a fost prelucrată dintr-un aliaj de aluminiu. Cum este posibil așa ceva însă, când acest metal a început să fie produs de fapt abia la sfârșitul secolului trecut (singurul procedeu industrial fiind și astăzi electroliza aluminei topite)?" (Florin Gheorghită, Enigme în Galaxie, Editura Junimea, 1983). Bazat pe faptul că aliajul „îmbătrânise”, elementele recâștigându-și parțial structurile proprii, suprafețele erau oxidate pe o adâncime mai mare de 1 mm iar stratul de sedimente sub care a fost găsit obiectul depășea 10 m grosime, se estimează o vechime de câteva sute de mii de ani!

PIESE străvechi confecționate din aluminiu au mai fost descoperite numai în mormântul generalului chinez Ciu-Su (265 - 316 e.n.). Cataramele de centură compuse din 85% aluminiu, 10% cupru și 5% mangan sunt, aparent, mult mai recente decât piesa din Aiud. Existența lor este, din acest motiv, parcă mai ușor de acceptat, chiar dacă nu avem nicio informație despre

antica tehnologie de obținere a foarte modernului material.

Dacă vechii locuitori ai Chinei cunoșteau secretul producerii aluminiului, atunci numărul obiectelor fabricate din el ar fi trebuit să fie mai mare. Dar numeroasele și extrem de interesante descoperiri arheologice chineze nu confirmă ipoteza. Deci, apare mult mai probabilă ideea că respectivele cataramae au fost realizate dintr-o bucată de aliaj de aluminiu găsită și nu produsă de meșterii imperiului, a cărei vechime ar putea fi egală cu cea a obiectului de la Aiud. Cine, în ce împrejurări a găsit-o și cum arăta piesa sau fragmentul respectiv ar putea spune cronicile dinastiei Tsin, domnitoare în timpul generalului Ciu-Su.

ÎN 1879, la Sullivan Country, Missouri, un fermier a găsit, în timp ce-și ara ogorul, o ciudată mască de fier și argint. Conform opiniei experților, tehnologia presupusă pentru fabricarea obiectului depășea cu mult posibilitățile amerindienilor. În plus, masca nu se încadrează în patrimoniul nici unei culturi cunoscute. Poate a fost confecționată în timpurile moderne și ulterior îngropată pentru a pune în încurcătură pe arheologi. Dacă este așa, atunci numărul glumeților și al glumelor de acest soi este surprinzător de mare implicând eforturi și tertipuri ce frizează mania sau chiar nebunia.

SE SPUNE că bijutierii din Lama, Perú, intrând în posesia unor lingouri de aur incașe, au constatat că densitatea metalului era dublă față de cea normală. Lucrurile s-au petrecut în sec. XVI, dar până astăzi enigma nu a fost încă soluționată, cu atât mai mult cu cât nu s-a păstrat nicio fărâmbă din ciudatul material, topit și transformat în bijuterii.

DAR multe din statuetele de aur și argint

realizate de străvechii locuitori ai Americii de Sud și Centrale stârnesc uimirea specialiștilor și invidia tehnologilor. Par făcute dintr-o singură bucată, dar sunt goale la interior, fără vreo urmă vizibilă de sudură. Unele piese sunt asamblate din mai multe elemente de aur și argint, îmbinate alternativ și nimeni nu poate spune încă ce metodă a fost utilizată.

PE vremea lui Ludovic al XIII-lea, un alchimist, pe nume Meuves, se lăuda că stăpânește formula unui produs, a cărui compoziție a refuzat s-o divulge, cu care, frecând bucăți de fier, le făcea casante ca sticla (!). Poate că era vorba de o simplă poveste sau în cel mai rău caz de un truc de prestidigitator.

Și ojriză A PE 13 februarie 1961, Bike Mikesell, Wallace A. Lane și Virginia Maxey, căutători de minerale semiprețioase, străbătând cărările munților Coso, au ajuns la circa zece kilometri nord-est de Olancha, statul California. Unul dintre speci­menele cu care-și umpluseră rucsacurile purta încrustate mai multe; fragmente de cochilii fosile. Fusese cules dintr-un loc ce atingea aproximativ 1290 m altitudine, aflat la 100 m deasupra albiei secate a lacului Owens. Specialiștii afirmău că, în urmă cu 1.000 de ani, apa avea un nivel mult mai ridicat, deci prezența cochiliilor nu reprezenta nimic ieșit din comun. A doua zi, spărgând trofeul, acesta nu conținea o cavitate, cum se întâlnește la majoritatea geozilor, ci „o secțiune perfect circulară dintr-un material dur, aparent ceramic, având în centru un ax de metal strălucitor, de 2 mm diametru”. Conglomeratul mai conținea „două obiecte metalice nemagnetice asemănătoare cu un cui și o șaibă. Treimea interioară a crustei părea compusă dintr-o substanță similară lemnului pietrificat, dat ceva mai fină decât agața sau jaspul. Acest strat era hexagonal și părea să formeze o

carcasă în jurul discului de ceramică. Miezul metalic al discului răspundea atracției unui magnet.

După opinia lui Mike Mikesell, Virginia Maxey și Wally Lane, existau indicii că miezul ceramic fusese încastrat în cupru, din care o fărâmă rămăsese intactă în timp ce restul se descompusese”.

Un cercetător a emis ipoteza că vechimea obiectului n-ar depăși 100 de ani. Căzut în noroi, în jurul lui s-a format o crustă care, întărită de căldura soarelui, a căpătat aspectul de geod. Dar, un geolog, examinând fosilele încrustate în bulgărele de argilă, afirma cu toată autoritatea că, pentru a atinge forma și dimensiunile pe care le avea, nodulului i-ar fi trebuit cel puțin 500.000 de ani.

După ce l-a măsurat, radiografiat, cântărit și analizat, Paul J. Willis, editor al „INFO. Journal”, a încercat să facă o reconstituire a ceea ce putea fi ciudatul obiect. Concluzia este pur și simplu uluitoare: piesa trebuia să fie nici mai mult nici mai puțin decât ceva în genul unei. Bujii electrice sau, în cel mai rău caz, un soi de dispozitiv electric având o destinație necunoscută.

Chiar dacă se acceptă ipoteză unei vechimi minime de 100 de ani, întrebarea „ce mașinărie circula la 1300 m altitudine în neumblații munți Coso?” rămâne. Este mai prozaică decât ipoteza celor 500.000 de ani avansată de specialiști. Dar și în această situație, tehnologia bănuită și destinația prezumtivă a obiectului nu se potrivesc epocii”.

Chiar dacă dorim să nu credem o iotă din cele spuse în acest articol, tot rămâne undeva. În adâncul conștiinței o bănuială că ceva nu e tocmai în regulă cu ceea ce am învățat. cu ceea ce continuă să ni se spună peste tot de către știința oficială.

Și am să vă povestesc în continuare câte ceva

despre unele din cele mai vechi documente istorice ale lumii. Pentru cei interesați de marile mitologii ale popoarelor cele ce le voi spune acum nu constituie noutăți. Pentru ceilalți. „Poanta-i veche, prostu-i nou!”

Unele din cele mai vechi scrieri ale omenirii, epopeile indiene, Vedele, Mahābhārata și Rāmāyana (Calea lui Rama) abundă de tehnologie mult mai avansată decât cea de azi.

Vedele: Rig-Veda – Veda Imnurilor, Sama-Veda – Veda Melodiilor, Yajur-Veda – Veda Invocațiilor de Sacrificiu și Atharva-Veda – Veda Vrajilor, scrieri antice sanscrite, dateate 1500 – 1.000 înaintea erei noastre, povestesc despre invazia ariană din India antică.

Mahābhārata considerată adesea cea de-a cincea Vedă, ale cărei texte sunt dateate tot în mileniul doi înaintea erei noastre povestește despre războiul de cucerire a Indiei de către dinastia selenară a neamului Bharata.

Rāmāyana, epopee eroică sanscrită, care povestește aventurile lui Rama, atribuită ascetului Valmiki, este dateată prin secolul șase înaintea erei noastre.

Cărțile acestea antice abundă de care zburătoare acționate de motoare tunătoare, ale căror deplasare stârnea furtuni de praf. Marea majoritate a acestor care, purtau numele de vimane și erau capabile să se ridice la mari înălțimi de unde se vedea întregul glob pământesc cu toate continentele și oceanele sale. Puteau călători la fel de ușor atât în atmosferă cât și în cosmos, decolând și aterizând vertical.

O altă caracteristică a acestor aparate era indestructibilitatea lor. Conform scrierilor antice rezistau chiar și la lovituri directe cu arme nucleare.

Toate astea în vremurile în care, am învățat la

școală, oamenii se băteau cel mult cu sulițe și arcuri.

Și sumedenia de documentare istorice cu care mai marii științei moderne continuă să ne îndoctrineze, spun mereu că atunci omul era un primitiv care se lupta cu sulița sabia și arcul.

Pe cine să credem? Pe cei care azi la distanță de mii de ani de evenimentele descrise acolo ne spun că eram niște primitivi, sau pe cei care ne-au lăsat aceste scrieri după ce poate că la evenimentele respective participaseră părinții sau bunicii lor?

De altfel evenimentele descrise în aceste epopei nu sunt unice. Dacă cercetăm cu de-amănuntul mitologiile celților, ale mayașilor, ale incașilor, ale egiptenilor, sau dacă studiem scrierile sumeriene, peste tot descoperim povestiri asemănătoare, despre eroii lor civilizatori care zburau cu aparate pe care știința modernă abia începe să bănuiască ce erau. Atât de avansate erau.

Iar descoperirile de genul celor descrise în articolul lui Sorin Ștefănescu și multe altele asemenea, vin să aducă dovada că cele povestite de aceste scrieri străvechi sunt purul adevăr.

Revedeți în acest sens capitolul „Povestea-veche” la pagina 187 din primul volum al acestei serii. Capitala imperiului hitit a fost distrusă de o explozie nucleară. Veți întreba poate de unde știu. Firește că nu am fost acolo să văd cu propriii mei ochi dar dacă m-aș duce aș găsi pământul vitrificat pe rază de mai mulți kilometri și scheletele rămase puternic radioactive. Și aflați, dacă nu știți acest lucru, că sunt foarte multe cetăți răspândite pe toată suprafața Terrei care prezintă vitrificări pe suprafețe mai mici sau mai mari, vitrificări care, după formă și aspect sugerează ca sursă doar explozii nucleare.

Ați auzit vreodată despre artefactul descoperit

într-o mină de pe continentul american, artefact încastrat în stratul geologic și despre care cei mai mari experți militari au putut spune doar că e o armă, dar mult mai avansată tehnologic decât ceea ce se face azi și ca atare nu pot înțelege pe ce principii funcționează.

Pentru mai multe informații citiți cărțile trecute în bibliografie. Ca atare trebuie să înțelegem de aici că sunt multe descoperiri arheologice, care nu pot fi explicate de către știința convențională, (prin asta înțelegând știința cu care continuăm să fim îndoctrinați de pe băncile școlii până la adânci bătrâneți) și care sunt ținute secret față de marea masă a populației, în scopul vădit de a menține populația în ignoranță pentru a putea fi mai ușor manipulată și în ultimă instanță stăpânită.

Dar tot de aici mai trebuie să mai înțelegem ceva, nu numai că nu toată populația globului s-a luptat de-a lungul erelor istorice doar cu ghioaga sau cu sabia, ci chiar că în decursul acestor perioade au existat mai multe civilizații, unele contemporane cu dinozaurii, care au evoluat până la stadiul în care suntem noi azi, pentru ca brusc să dispară.

Ultima este cea a locuitorilor actualului continent Antarctica civilizație dispărută acum 11, 5 mii de ani și pe care o cunoaștem doar din construcțiile sale monumentale, din copiile unor hărți și. Firește din scrierile lui Herodot – anume civilizația atlantă.

Oare cum au dispărut aceste civilizații? Dovezile arheologice, aceste scrieri străvechi precum și mitologiile popoarelor ne și spun cum au dispărut. Așa cum riscăm și noi să dispărem din moment în moment – prin autodistrugere, datorată sălbăticiei inconștiente a unei mici părți dintre noi și anume casta politico-militară. Cei avizi de putere.

Până când civilizația nu va înțelege că calea militară este una greșită, probabil că Terra va mai suporta pe suprafața ei renașterea unui număr de civilizații. Asta în fericitul caz în care fie cea prezentă fie vreuna viitoare nu vor distruge planeta.

Când între anii 1946 și 1954 s-au efectuat testele nucleare în atolul Bikini din insulele Marshall, forța înspăimântătoare dezlănțuită, a fost probabil dovada că în cazul unei greșeli am putea să distrugem însăși planeta pe care locuim. Cu toate acestea frica că „ceilalți” ar putea fi mai puternici a făcut ca arsenalul nuclear mondial să continue să crească până să ajuns ca acum să avem potențialul de a ne autodistruge de mai multe ori.

Și în acest caz ce rămâne? Doar două opțiuni. Din păcate conștiința umană actuală nu e capabilă să cântărească corect.

S-a ales deja. Am pornit deja pe calea pe care au călcat înaintașii noștri, despre existența cărora oamenii de știință continuă să tacă.

Sau poate că nu. Cine ar putea ști?! Oricum odată cu conștientizarea imensității pericolului reprezentat de armele nucleare, războiul a început să fie privit din cu totul altă perspectivă. Germanii acestei noi perspective fuseseră deja semănați cu 20 de ani înainte în timpul războiului mondial.

Cel care făcuse asta fusese cel despre care am mai vorbit noi în aceste cărți, anume genialul Nikola Tesla. Deși pare aproape de necrezut la un om dedicat cu trup și suflet nonviolentei, cum a fost Tesla, de a inventa ceva în domeniul războiului, trebuie spus că el era convins că o armă supremă, deținută de mai multe puteri mondiale, ar fi dus la desființarea definitivă a războiului.

Logic așa ar fi. Numai că logica se aplică la

oamenii întregi la minte. Cei bolnavi mintal au cu totul și cu totul alte tipare de gândire. De fapt aceștia nu au niciun tipar de gândire. Și de aceea sunt cu atât mai periculoși.

Deci încă din timpul războiului Tesla a prezentat către conducerea Statelor Unite planurile unei arme supreme, capabile să dezintegreze la mare distanță mii de avioane și „chiar să despice pământul în două”.

A fost însă luat în derâdere, nu i s-a acordat nicio atenție și în 7 ianuarie 1943 a murit sărac și singur într-o cameră de hotel din New York.

Dar invenția a rămas și chiar ca urmare a unei intuiții geniale, ea fusese deja trimisă de inventator marilor puteri ale lumii.

În anii dinaintea războiului, Tesla a fost primul consilier științific al vestitului experiment Philadelphia. Când a realizat implicațiile potențial catastrofice ale acestui experiment s-a retras. Ideile sale însă, au rămas.

Unele din ele au fost de fapt chiar furate. Teoria relativității a lui Einstein a apărut datorită lui Tesla, căci vestitul fizician german a dezvoltat teoria ca urmare a unor convorbiri avute cu Tesla.

Oricum. Cert este că ideile lui Tesla stau la baza a ceea ce urmează.

Cu mâna proprie și cu ajutor divin

În copilărie, după cum am mai scris în volumele precedente am fost pasionat de natură, de mecanisme ei, de viață.

Și-mi amintesc cum, aflându-mă elev la un liceu agricol, am fost încântat să citesc că s-au inventat construit și folosit în anii precedenți, tunurile meteo. Mi-amintesc cum în articolul respectiv se pune accentul pe potențialul benefic al acestora. pe faptul că de acum vom putea grăbi sau dirija căderea ploilor,

în vederea obținerii unor recolte mai bogate.

Naivitatea tinereții și poate cultura generală mai slabă pe care o aveam atunci m-a împiedicat să înțeleg de fapt ce se ascundea sub această știre.

Primele tunuri meteo, generatoare de ploaie fuseseră inventate de foarte mult timp de o româncă. Lucrul acesta atunci în liceu m-a umplut de mândrie națională.

Deci prima ploaie artificială a fost provocată la București în 1931 de către cercetătoarea Ștefania Măracineanu, care ulterior a continuat cercetările în domeniu sub auspiciile guvernului francez. În 1934 în Algeria, a reușit de mai multe ori să provoace ploi. Cercetările sale au intrat imediat în atenția comunității științifice internaționale.

Acela a fost de fapt începutul sfârșitului. De când există, omul a intervenit în ciclul natural al naturii. De la primul arbore doborât pentru a construi o casă, sau a face focul într-un cuptor de ceramică, a început războiul omului cu propria planetă.

Se știe, noi înșine am învățat la lecțiile de istorie din ciclul primar cum înaintașii noștri, fie ei cneji, sau domnitori, au ținut piept crotropitorilor folosindu-se de avantajele oferite de natură.

Toți am învățat că dacii și în general geții construiau cetăți fortificate, cu piatră, pământ și bușteni.

Toți am învățat că mai târziu marii domnitori ai celor trei principate române, pârljeau recoltele, otrăveau fântânile și se retrăgeau în codri atunci când necredincioșii prădători fie ei din este fie din sud veneau pe meleagurile noastre.

Toți am învățat aceste lucruri. Dar probabil că mai puțini știm că aceste tactici de luptă au fost printre primele metode de război geofizic.

Acest fel de a duce războaie nu a fost specific numai nouă, celor din spațiul Carpato - Danubiano - Pontic. Și alții, pe alte meleaguri de-a lungul zbuciumatei istorii a pământului, practicau aceste metode.

Războiul ca o constantă generală a umanității a fost primul factor de intervenție antropică în ciclurile firești ale naturii. Conform unuia din cei mai recunoscuți specialiști militari ai țării noastre, în acest domeniu, domnul general de brigadă Emil Străinu, în ultimii 5600 de ani de istorie, s-au desfășurat 14520 de războaie înregistrate oficial. În tot acest timp a existat pace doar timp de 268 de ani. Sacrificiul uman total al acestui război perpetuu este estimat la 3, 64 miliarde de oameni.

Homo Homini Lupus, cum spuneau romanii este o ființă prin excelență malefică.

Dovadă că noi cei doritori de pace și de liniște suntem o minoritate. Cei mai mulți în jurul nostru nu au liniște dacă nu supun pe cineva, dacă nu înșală pe cineva, dacă nu se luptă cu cineva, dacă nu acaparează pe căi mai mult sau mai puțin cinstite ceva.

De fapt dezastrul s-a agravat continuu începând de acum mii de ani pentru ca proporțiile sale să atingă dimensiuni apocaliptice în prezent.

Din urmă cu circa 300 de ani odată cu revoluția industrială, omul nu a mai avut niciun gram de respect față de natură, de planeta pe care trăiește.

Am mai spus eu că inconștiența celor care conduc economia mondială (activitatea umană în ansamblul ei) este atât de mare încât nu pot vedea dincolo de bani faptul că se autodistrug.

Acest război împotriva propriei noastre planete, purtat de mii de ani, a avut până acum două sute de

ani un singur învingător.

În ultimele două secole însă situația s-a schimbat radical. Cel mai mare om de știință al tuturor timpurilor, Nicolae (cum îmi place mie să-i spun) Tesla a știut că planeta e pe cale să piardă războiul acesta.

Visul lui de a oferi umanității energia planetei, gratuit a fost stopat de oligarhii vremii, dar el a știu încă de atunci că sistemul pe care-l implementase și care deja se răspândise, actualul sistem energetic mondial, este imperfect, ba chiar malefic.

El a avut o idee nebunească pentru acea vreme, dar și în prezent neînțeleasă decât de foarte puțini.

El știa, descoperise de-a lungul cercetărilor sale referitoare la curenți de înaltă frecvență și putere, că sistemul atmosferă pământ și mai exact Ionosferă - Pământ constituie un condensator imens. Acest condensator a primit ulterior denumirea de „Cavitate Shuman” el fiind de fapt mai mult decât un simplu condensator fiind un rezonator. Calculase de asemenea și capacitatea acestui condensator și înțelesese că dacă acest condensator va fi încărcat cu energie din orice punct al planetei, va fi de asemenea posibil a fi descărcat tot în orice punct al planetei.

Genial de simplă această idee ar fi dat posibilitatea oricui, din orice punct aflat pe suprafața planetei să poată folosi energia electrică nelimitat și fără opreliști, ca un dat de la creator, la fel cum folosim aerul pe care-l respirăm, fără a ne încurca cu generatoare, stații de transformare, stâlpi și miliarde de km de cabluri electrice.

Nu era necesară decât o antenă pentru transmiterea acestei energii și o alta pentru captarea ei. La captare un transformator aducea energia captată la parametri necesari folosirii de către aparatura electrocasnică.

Acest lucru nu a convenit marilor potențați ai lumii de atunci și savantul a fost împiedicat să-și mai continue cercetările și prin discreditare, marginalizare și respingere a fost ușor, ușor sărăcit și îngenuncheat.

El însă descoperise făcând aceste cercetări și un alt lucru interesant. Anume că sistemul de injecție al energiei în ionosferă poate fi folosit și ca o armă, o armă deosebit de puternică. De fapt diferența între caracterul benefic și cel malefic al sistemului era făcută de frecvența și tipul undelor induse în cavitatea Shuman.

Atunci a înțeles că e posibil cu un dispozitiv concentrator de energie să se poată lovi la mare distanță orice țintă cu urmări devastatoare. A construit dispozitivul energetic respectiv, pe care l-a numit „Raza Morții”.

Acesta ca principiu de funcționare era asemănător unui laser. Dar în vreme ce laserul emite un fascicul de lumină polarizată de înaltă energie, acest dispozitiv emitea un fascicul de unde electromagnetice polarizate, de fapt unde scalare.

Astfel în data de 30 iunie! 908 el a avut confirmarea reușitei funcționării acestei arme în momentul în care a declanșat o imensă descărcare de energie în taigaua siberiană mai exact în Tunguska, unde a devastat 2500 kilometri pătrați de pădure în doar o fracțiune de secundă.

Știința oficială continuă și azi să declare că acolo ar fi explodat o cometă, sau un asteroid, evitând cu grijă să aducă vorba despre experiența efectuată de Tesla în dimineața zilei de 30 iunie 1908.

După experiență, Tesla, impresionat de potențialul armei a demontat și întreaga sa viață s-a ferit să discute despre ea în alți termeni decât ca o ipoteză de realizare.

Mai târziu, atunci când a început să se desfășoare experimentul Philadelphia, el a înțeles că urmările pe termen lung ale acelor experiențe vor fi dezastruoase pentru omenire și s-a retras din colectivul de oameni de știință, nu înainte de a lansa un serios avertisment, avertisment pe care oficialitățile americane l-au ignorat.

Spere sfârșitul vieții, unele surse spun că ar fi donat planurile „Razei Morții” marilor puteri ale lumii, în ideea că acestea fiind astfel dotate cu această armă ar fi ajuns să considere războiul ca fiind inutil.

Într-o oarecare măsură a reușit. După succesele exploziilor nucleare din insulele Marshal, elitele militare au ajuns într-adevăr la concluzia că războiul, așa cum îl cunoștea omenirea până atunci este inutil prin potențialul catastrofic pe care-l are.

Atunci și-au îndreptat atenția spre alte forme de agresiune. Și pornind de la cercetările lui Tesla cel puțin cele două mari superputeri ale lumii, au inițiat o lungă serie de cercetări și experiențe. Atenția lor s-a îndreptat în cu totul alte direcții decât dezvoltarea armelor clasice, fiind vizate domenii cum ar fi influențarea minții umane sau a condițiilor geoclimatice ale unor regiuni mai mult sau mai puțin întinse.

Rezultatul e că de-a lungul „Războiului rece” au apărut atât de-o parte cât și de cealaltă, unele dispozitive care cu greu mai pot fi numite arme. S-au făcut experiențe pe grupuri largi de oameni cu diferite aparate care influențează electromagnetic ciclurile normale de funcționare ale creierului, s-au făcut experiențe cu diferite otrăvuri și substanțe chimice și firește lucru care azi se recunoaște timid pe ici pe acolo s-au lansat în lume viruși obținuți prin inginerie genetică, extrem de periculoși cum ar fi Ebola sau

HIV.

Dar poate mai grav decât acestea au fost experiențele care au fost făcute în ultimii 50 de ani atât de către ruși cât și de către americani, Chinezi, Suedezi, etc. În privința influențării condițiilor geoclimatice.

Astfel s-au conceput și realizat pornind de la ideile lui Tesla emițătoare extrem de puternice, care injectează în atmosfera terestră și în special în ionosferă mari cantități de energie, cu scopul de a influența clima pe regiuni întregi. Aceste experiențe au avut ca urmare o degradare accentuată a capacității atmosferei de a filtra radiațiile cosmice și pe de altă parte o supraîncălzire a ionosferei și firește a întregii atmosfere terestre.

Acestea emițătoare sunt cunoscute opiniei internaționale, datorită faptului că fiind extrem de mari nu au putu fi ascunse, dar sunt camuflate sub pretextul că sunt destinate unor cu totul alte scopuri științifice decât cele pentru care sunt folosite de fapt. E vorba de sistemul de antene american numit H.A. A.R.P. (High Frequency Active Auroral Research Program (programul de cercetare asupra frecvențelor înalte auroreale active) cel rusesc - S.U.R. A, cel Norevegian - H.I. S.C. A.F., cel suedez - H.I. SX. A.T., etc.

Datorită acestor emițătoare extrem de puternice asistăm mai ales în ultimii 20 - 30 de ani la fenomene meteorologice inexplicabile apărute în zone în care nu au mai existat nicicând.

Datorită folosirii acestor emițătoare avem manifestările meteo din ce în ce mai sălbatice la care asistăm. Acești emițători mânuiți de către niște minți bolnave au dezechilibrat uriașul motor hidroclimatic al Terrei și au făcut ceva mult mai grav. Anume au

slăbit capacitatea de apărare a Terrei împotriva agresiunilor cosmice și solare.

Acești emițători sunt o parte a cauzei încălzirii globale. Cea de-a doua parte este naturală, datorată faptului că sistemul solar care are o evoluție ciclică, în drumul său prin galaxie, în acești ultimi ani pătrunde în centura de energie galactică. Aceasta e o centura energetică extrem de puternică, oarecum asemănătoare centurilor van Allen terestre. Pătrunderea sistemului solar în această regiune energetică a galaxiei, duce implicit la intensificarea activității energetice a soarelui, care firește devine mai activ, furtunile sale solare fiind mai puternice, nu mai respectă strict ciclul cunoscut de 11 ani și ca atare bombardamentul energetic suportat de pământ este dublu. Pe de o parte energia galactică (cosmică) crescută, pe de altă parte furtunile solare tot mai puternice, mai intense și mai neprevăzute.

Asta în condițiile în care experiențele militare ale celor două mari superputeri inconștiente au diminuat puterea și capacitatea scutului de apărare al globului terestru.

Ca o confirmare a adevărului celor spuse mai sus, în chiar momentele când scriu aceste rânduri peste cinci sute de mii de hectare de pădure ard în incendii devastatoare, în centrul acestor incendii aflându-se capitala Rusiei și ce e mai grav zona centralei atomice Cernobîl. Acea zonă este puternic contaminată cu reziduuri radioactive rămase în urma exploziei de acum 24 de ani. Cantitățile imense de cesiu și stronțiu radioactiv sunt astfel ridicate în atmosferă odată cu perdeaua de fum de câteva sute de metri care s-a întins deja deasupra unei bune părți din continent.

Ei bine deja o parte din presa rusească având ca

surse de informații cercuri militare și firește și mijloace media Internet, acuză ca sursă ale incendiilor atacurile geoclimatice efectuate de americani.

Ca atare am putea spune că însăși natura ne avertizează. Zilele acestea pe litoralul românesc nivelul mediu al radiației ultraviolete a crescut de aproape zece ori, în vreme ce în restul teritoriului țării acest nivel se apropie simțitor de aceeași valoare.

Și ar trebui să ținem seama de faptul că nivelul de maxim al activității solare este încă departe, normal acesta trebuind să fie undeva prin anul 2014 - 2015.

Trebuie de subliniat încă odată că această radiație solară nu este singura care ne agresează în acești ani, ci ea vine ca urmare a faptului că acum străbatem zona de maxim energetic al radiației galactice fiind aliniați pe planul galactic lucru ce se întâmplă odată la 26.000 ani. Roiul stelar local al pleiadelor în jurul cărora orbitează soarele nostru ocolește galaxia împreună cu întregul braț galactic odată la 200 milioane de ani. Iată în imaginea de mai jos, în stânga locul sistemului solar în galaxia noastră Calea Lactee iar în dreapta o imagine care sugerează lupta câmpului magnetic terestru cu radiația solară.

Ca urmare radiația care ajunge la sol cu niveluri de multe ori crescute, nu e doar ultravioletă, ci sunt și infraroșii, unde gama, raze x, raze corpusculare etc.

Un alt fenomen care vine să agraveze situația este acela că Pământul se află în proces de inversare a polilor. Asta face că și câmpul magnetic terestru - scutului de apărare împotriva agresiunilor radiante externe, este și el puternic diminuat. Ca atare veți întreba poate care vor fi consecințele și ce este de făcut?

Consecințele pot fi de la grave până la

catastrofale, depinzând de gradul de inteligență și responsabilitate al fiecăruia. În următorii ani se vor înmulți exponențial decesele cauzate de cancer în general și de cancerele de piele în special, va crește mult numărul nașterilor malformate, vor dispărea în continuare o serie întreagă de specii de plante și animale și în privința civilizației umane, lucrul cel mai grav care ar putea să se întâmple ar fi ca datorită cantității uriașe de raze cosmice și solare ajunse la sol, sistemul energetic internațional să se ardă. Cum așa? Știm că orice deplasare de purtători de sarcină induce în conductori câmpuri magnetice, care fac ca în acești conductori să apară curenți de sensuri contrare celor care au indus curenții respectiv. (vestita și arhicunoscuta poezioară - „eu curenții cel indus totdeauna m-am opus cauzei ce m-a produs”)

Cantitatea aceasta imensă de radiație care va atinge solul va induce în conductorii rețelei internaționale indiferent că aceștia sunt parte a centralelor electrice (generatoare) a stațiilor de transformare sau a liniilor de transport, curenți turbionari puternici care vor suprasolicita echipamentele; acestea nemaifăcând față se vor arde. Dacă se va întâmpla asta se va întâmpla nu aici și acolo ci pe mari suprafețe, putând afecta chiar și întreaga suprafață terestră. Într-o asemenea situație ar fi practic imposibilă repunerea în funcțiune a sistemului energetic atât timp cât nivelul ridicat al radiației se va menține. În această situație de asemenea vor fi afectate aproape în totalitate și echipamentele electronice, indiferent că va fi vorba de telefonul mobil de aparatul de radio, de calculatorul sau televizorul pe care le avem în casă, sau de stațiile de telecomunicații destinate dirijării traficului aerian și maritim.

Acest lucru se poate întâmpla doar în situația în care nivelul energetic cosmic al centurii energetice galactice este mult peste orice previziune.

Și din păcate sunt zeci de mii de ani de când pământul a trecut ultima dată prin această centură și nu avem cum să știm ce nivel energetic are.

În situația în care se va întâmpla asta, omenirea va fi aruncată pentru o perioadă destul de îndelungată înapoi în evul mediu. Și spun asta ținând cont că practic la ora actuală întreaga industrie mondială se bazează pe acționări electrice, deci odată cu căderea sistemului energetic global, vor cădea și industriile extractoare și de distribuție ale gazelor naturale, petrolului și cărbunelui, precum și întreaga industrie constructoare de mașini și de alte bunuri de larg consum. Această perioadă va fi mai scurtă sau mai lungă în funcție de capacitatea noastră de reacție și de a ne uni pentru a pune umărul la revenirea la normal. Concret nu știu cât va fi dar poate fi de la câteva luni la zeci de ani.

Ce e de făcut? În primul rând să devenim conștienți de acest pericol și să ne organizăm viața ca atare. Cine vrea cu adevărat, se poate proteja. Mai puțină sau de loc plajă, mai puțin sau de loc lucru în soare mai ales în zilele în care radiația solară este directă. Cine poate să lucreze noaptea să o facă, cine nu poate, să se protejeze prin îmbrăcăminte ușoară dar densă, de culoare verde, albastră sau maro. V-ați întrebat vreodată de ce tuaregii umblă îmbrăcați din cap până în picioare în burnuzurile lor de culoare albastră prin cuptorul deșertului Sahara? Pentru că ei știu, din moși strămoși, că această îmbrăcăminte densă, ușoară și de culoare închisă protejează cel mai bine împotriva radiației solare puternice.

Iar pentru situația că s-ar întâmpla scenariul cel

mai grav și anume căderea sistemului energetic global, răspunsul la întrebarea ce e de făcut, este constituit de însăși întregul subiect al acestui ciclu de trei cărți.

Vor continua să aibă curent electric doar cei care vor ști să-l colecteze din mediul înconjurător cu ajutorul diferitelor dispozitive de energie liberă. Practic acestea vor funcționa mai eficient atunci, dat fiind că vor colecta nu doar energia specifică nivelului actual energetic, ci energia crescută ca urmare a bombardamentului energetic solar și cosmic din acele momente.

Cerul ca sursă de energie

După cum am văzut cantitatea de energie care ne vine din cosmos și de la soare este imensă. Mulți dintre noi probabil că ne-am întrebat atunci când am aflat că fulgerele sunt descărcări electrice, de ce oare nu s-a găsit o metodă de a folosi această energie. E clar că de captat o putem capta, de vreme ce de aproape trei secole folosim cu succes paratrăsnetele.

Ce e trăsnetul sau fulgerul? Este o descărcare de-a lungul unui canal de aer ionizat ce poate avea diametrul de 500 - 600 cm și lungimea până la 20 m. Durata descărcării este de 0, 2 s. Temperatura din canalul de descărcare este de 18.000°C, iar tensiunea poate atinge 109V; Această descărcare electrică o numim fulger când are loc între doi nori și trăsnet când se produce între nori și pământ.

Din păcate durata extrem de mică și puterile extrem de mari fac ca aceste descărcări să nu poată fi utilizate practic.

Deci hai să recapitulăm un pic. Care ar fi sursele de energie de deasupra capetelor noastre? Astfel, ar fi particulele cosmice care intersectează orbita terestră și protonii, ionii și atomii de tritium aduși de vântul

solar. Aceștia pătrund în atmosfera terestră ionizând-o. Partea din atmosferă care absoarbe cea mai mare cantitate din aceste particule poartă așa cum am mai spus numele de ionosferă. Am spus că aceasta devine astfel un amestec de plasmă și gaze. Prin acest amestec o parte din particulele solare și cele cosmice pătrund totuși până la suprafața pământului.

O altă sursă de energie ar fi particulele de vapori de apă (norii) care în mișcarea lor prin troposferă atât vertical cât și orizontal, se încarcă electric prin frecarea dintre ele sau prin interacțiunea lor cu praful atmosferic și cu radiațiile cosmice și solare care pătrund până aici.

Din această succintă enumerare rezultă că de fapt cea mai mare cantitate a energiei aflată deasupra capetelor noastre constă de fapt în atomi încărcăți electric, ioni ci nu purtători de sarcină (electroni sau protoni)

Tocmai în acest fapt constă până în prezent neînțelegerea posibilității de a colecta această energie. Ar fi ca și cum am încerca să folosim o baterie încercând să conectăm consumatorul la circuitul ei intern ci nu la cel extern.

Asta a făcut ca de-a lungul timpului, deși se știe că cantitatea de energie de deasupra capetelor noastre este enormă, să se considere că această energie nu poate fi folosită colectarea și utilizarea ei fiind considerată nepractică.

Dar am spus că toată această cantitate de electricitate înmagazinată atât în partea superioară cât și în cea inferioară a atmosferei dă naștere la descărcări electrice. Acestea sunt nu doar cele pe care le știm, fulgere și trăsnete, ci și o serie întreagă de alte tipuri de descărcări pe care nu le vedem. Una peste alta atmosfera se află în permanență într-o stare

de furtună electrică, furtună care induce în câmpul magnetic terestru oscilații.

Ei bine aceste oscilații pot fi captate la fel cum sunt captate osculațiile undelor radio de telecomunicații. Adică dacă am avea un oscilator acordat pe frecvența acestor oscilații am putea capta energia lor.

Un astfel de oscilator ar trebui adus în stare de rezonanță cu câmpul magnetic terestru. Acest lucru a fost făcut posibil de câțiva oameni începând cu ultimii ani ai secolului 19 și până prin anii '70 ai secolului trecut. Toți au ajuns la invențiile lor după ce au studiat comportarea electricității atmosferice și a fulgerelor.

Tesla

Primele cercetări le-a făcut Tesla care, prin 1889 a început studiile sale în vederea confirmării existenței undelor descoperite de Hertz. Din păcate cu toate că a respectat întocmai metodică desfășurării experiențelor conform recomandărilor lui Hertz nu a reușit să confirme existenței undelor descoperite de acesta. În decursul diferitelor încercări pe care le-a făcut pentru a înțelege unde e greșeala, a descoperit ceva ce avea să-i schimbe radical tot viitorul.

A descoperit faptul că descărcările de curent continuu de înaltă tensiune în timpi extrem de scurți, prin condensatori și la frecvențe de repetiție foarte ridicate au ca rezultat apariția unor fenomene surprinzătoare.

Circulația curentului continuu pulsatoriu de înaltă tensiune și frecvență făcea să apară la suprafața cablurilor, un înveliș de electricitate statică, cu proprietăți foarte asemănătoare cu ale fulgerelor naturale. Intrigat, Tesla a perfecționat aparatele cu care lucra, (dinamuri, bancurile de condensatori și eclatoarele) în scopul de a maximiza fenomenul,

pentru a-i putea stabili toate caracteristicile și eventualele utilizări.

Prin aceste cercetări, s-a pornit pe cale care avea să-l ducă la construcția vestitului său transformator și ulterior la conceperea sistemului energetic global fără fir.

Prin aceste cercetări Tesla a renunțat definitiv la sistemul său electric alternativ polifazat și s-a dedicat cu trup și suflet în cercetarea curentului continuu pulsatoriu de înaltă frecvență stabilind următoarele fenomene a căror apariție este funcție de timpii cât durează descărcările: impulsurile mai lungi de 100 de microsecunde (10 la 5 KHZ) produc unde mecanice de mare putere distructivă. Obiectele supuse trenurilor de asemenea impulsuri intră în vibrație și sunt mutate din loc, impulsurile mai scurte de 100 de microsecunde (peste 10 KHZ) sunt perfect sigure fiziologic, nu produc șoc electric și nici electrocutări, impulsurile cu durată cuprinsă între 20 și 50 microsecunde (50 la 20 KHZ) produc descărcări fantastice de energie din mediul înconjurător sub formă de electricitate rece, sau „energie radiantă” cum a numit-o Tesla. Impulsurile cu lungime de o microsecundă (1 MHZ) produc unde calorice resimțindu-se o încălzire fiziologică foarte puternică, impulsurile mai scurte (peste 12 MHZ) produc aprinderea instantanee a corpurilor de iluminat, dacă se continuă prin scăderea duratei sub aceste limite, se ajunge la generarea de lumină de diferite lungimi de undă, iar și mai jos se ajunge la efecte de răcire. Aceste cercetări au avut ca rezultat apariția cunoscutului transformator Tesla. Acest transformator este un aparat deosebit, este un transformator fără miez și se comportă cu totul altfel față de un transformator electric obișnuit.

În primul rând acest transformator lucrează atât cu curent alternativ cât și cu impulsuri de curent continuu. Are neapărat nevoie de un circuit de acordare, căci lucrează numai la rezonanță.

În secundarul acestui transformator curentul electric nu are absolut de loc intensitate având 0 amperi și foarte înaltă tensiune.

Toți am avut ocazia de a vedea un asemenea transformator, în diferite reportaje tv., unde am văzut cum se produc fulgere artificiale. Dar foarte puțini știu că în interiorul oricărui televizor există un asemenea transformator. Și de asemenea și mai puțini cunosc că acest transformator prin faptul că lucrează cu impulsuri de curent continuu ale căror lungime se poate regla e capabil să producă toată gama de efecte înșirată mai sus.

Iată câteva imagini ale acestor transformatoare.

În partea de sus se vede un asemenea transformator modern. Alături, în dreapta unul aproape identic în funcțiune. Iar în partea stângă jos îl vedem în funcțiune pe cel care se află în interiorul televizorului și anume e vorba de transformatorul de linii. În continuare iată transformatoarele construite de Tesla:

Și iată de asemenea o fotografie a lui Nikola Tesla în atelierul său între transformatoarele sale:

În atelierul lui Tesla unde se aflau mai multe asemenea transformatoare, lămpile fluorescente luminau fără a fi conectate la rețeaua națională de curent alternativ, atelierul era încălzit, tot prin aceste transformatoare. Un asemenea transformator încălzește un volum de 10.000 metri cubi cu un consum de doar câteva sute de wați.

Acest transformator, oricât ar părea de surprinzător, este nesperat de simplu constructiv și ar

putea fi construit de orice electrician sau electronist amator. Iată trei scheme electronice de bază ale lui:

Cei care au acces la internet pot găsi nu numai asemenea scheme ci și instrucțiuni detaliate pentru construcția unui asemenea transformator.

Trebuie însă să atrag atenția că în secundarul său apar tensiuni de multe sute de mii sau chiar milioane de volți, în funcție de mărimea sa. Ca urmare trebuie foarte multă atenție la respectarea normelor de protecție a muncii. Consumul de la rețea al lui este extrem de mic. Un lucru puțin cunoscut despre el este faptul că puterea și subliniez, puterea din secundarul său este de mii de ori mai mare decât în primar. Acest fapt face în primul rând ca acest aparat să fie o ciudățenie care încalcă legile termodinamicii. Asta pentru că el are capacitate de a colecta energie din mediul înconjurător.

Poate tocmai de aceea nu știm prea multe despre el. Sunt lucruri pe care unii au interes să nu le știm.

Interessant este faptul că Tesla a constatat că conductorii cu care este bobinat acest transformator nu conduc curentul electric ca la alte transformatoare, ci pur și simplu curentul electric care apare în secundarul său sub formă de „curent electric lichid” cum spunea Tesla se deplasează pe suprafața bobinelor ci nu prin ele și provine conform afirmațiilor sale din eter. De asemenea lucrul interesant și aproape de necrezut este faptul că dacă se măsoară curentul din secundar se constată că nu prezintă nicio intensitate. Practic este un curent electric de tensiune care poate ajunge la milioane de volți dar fără absolut nicio frântură de intensitate (0 A), practic este tensiune pură.

Subliniez încă odată, curentul asemănător fulgerelor care apare în secundarul acestui

transformator, nu este un curent transformat de transformatorul respectiv ci este un curent rece colectat din mediul înconjurător ca urmare a funcționării transformatorului cu impulsuri de curent continuu. Condiția esențială pentru apariția acestui fenomen sunt impulsurile de curent continuu, perfecte de durată foarte scurtă care se succed cu o frecvență foarte ridicată.

Tesla a constatat că acest curent poate fi injectat în mediu la fel de ușor cum este colectat. Cercetările legate de curentul electric pulsatoriu l-a dus pe Tesla la concluzia că pământul împreună cu ionosfera formează un condensator imens. Acest condensator ca orice condensator normal, poate fi încărcat cu energie electrică și poate fi de asemenea descărcat în orice punct al armăturilor sale, adică în orice punct de pe suprafața pământului.

În acest scop a conceput și a brevetat o serie de dispozitive și aparate care să-i înlesnească realizarea acestui deziderat. Stau mărturie a preocupărilor sale următoarele brevete: - 611735 „Electric Circuit Controller” - 645576 „Sistem Of Transmission Of Electrical Energy” - 685012 „Means For Increasing The Intensity Of Electrical ”Apparatus For Utilizing Effects Transmitted From A

— Oscillations” 685953 „Method Of Intensifying And Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media” 685954 „Method Of Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media” 685955 Distance” 685956 „Apparatus For Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media” 685957 „Apparatus For The Utilization of Radiant Energy” 685958 „Method Of Utilizing of Radiant Energy” 723188 „Method Of Signaling” 725605 „Sistem Of Signaling” 787412 „Art Of Transmitting Electrical

Energy Through The Natural Mediums" 1119732 „Apparatus For Transmitting Eleectrical Energy" În urma cercetărilor sale Tesla a observat o asemănare frapantă între electricitatea rece „eterică" sau „radiantă" cum a numit-o și comportarea fulgerelor naturale. Dar pentru a pătrunde mai adânc în intimitatea fenomenului generării și a proprietăților acestei electricități avea nevoie de un atelier mai mare. De aceea a hotărât să continue cercetările în Colorado Springs o zonă vestită pentru densitatea descărcărilor electrice naturale și pentru puritatea aerului. Aici ca urmare a cercetărilor sale asupra fulgerelor a reușit să pună la punct bazele teoretice și practice ale „Sistemului mondial de transmitere eterică a energiei". Acest sistem care are ca componentă principală transformatorul amplificator ar fi asigurat oricărui cetățean de pe glob atât energie cât și transmisia de informații, gratuit și extrem de sigur, fără cablurile și sistemul complicat de stații de transformare de azi. Acest lucru l-a adus firește în conflict cu potențaii finanțiști ai timpului.

Transformatorul său, datorită faptului că este un transformator rezonant și e capabil să lucreze la frecvențe variabile ajungând la zeci de milioane de hertzi și pentru că poate lucra atât în curent alternativ cât și în curent continuu pulsatoriu, îl făcea ideal pentru acest deziderat.

După cum am spus mai sus, transformatorul acesta poate fi construit de orice electronist cu cunoștințe medii și numai el singur, poate asigura energia unei clădiri cu consumuri insignifiante. Conform schemelor moderne acesta poate fi comandat de oscilatoare făcute cu cel mai banal circuit integrat oscilator și anume cu cunoscutul circuit 555. Iată o asemenea schemă:

Aici trebuie făcută o remarcă. Tesla a luptat mult să dezvolte tot felul de comutatoare și eclatoare mecanice, electromagnetice care să-i asigure o deplasare unidirecțională pură a impulsurilor de curent continuu, concomitent cu o oprire și pornire a lor cât mai fermă. Numai astfel se puteau obține trenuri de impulsuri repetabile cu frecvențe ajungând chiar până la un GHZ. Aceste impulsuri trebuiau să aibă o tensiune destul de mare de ordinul a mii de volți înainte de intrarea în primarul transformatorului amplificator. Pe atunci nu se putea pune problema obținerii acestor impulsuri la tensiune joasă și apoi trecerea lor printr-un transformator preamplificator. Acest lucru deoarece pe atunci materialele cu care se puteau construi transformatoarele nu asigurau funcționarea acestora la frecvențe mai mari de câteva sute de hertzi. De aceea se impunea obținerea directă a impulsurilor la tensiuni mari de unde alimentau apoi transformatorul amplificator. Acest lucru se făcea cu ajutorul condensatoarelor de înaltă tensiune și a eclatoarelor electromagnetice. Comandate prin motoare de mare turație.

Mai târziu odată cu apariția tuburilor electronice, anume a diodelor, triodelor, pentodelor, etc., s-a putut renunța la complicatele eclatoare electromagnetice motorizate și s-a trecut la folosirea unor eclatoare simple, asemănătoare bujiilor, care erau comandate prin intermediul unei triode. Este cazul următoarelor dispozitive pe care le voi prezenta.

Acum odată cu dezvoltarea tehnologică actuală tuburile electronice au dispărut. Singurele tuburi electronice care se mai găsesc în mod curent și sunt capabile să lucreze la tensiuni foarte mari sunt cele din interiorul cuptoarelor cu microunde. Dar între timp miezurile din ferită de mare permeabilitate

magnetică ale transformatoarelor pot asigura funcționarea transformatoarelor la frecvențe foarte mari.

Înainte de a încheia acest subcapitol priviți imaginea următoare.

Sunt schițele din cele două brevete ale lui Tesla cu numerele 685957 și 685958 care tratează despre o metodă foarte eficientă de captare și utilizare a energiei radiante. Am mai vorbit în treacăt despre aceste brevete în volumul 1 al acestui ciclu. Dar aici ar fi cazul să detaliem puțin.

Cadrul din partea superioară notat în toate figurile cu litera „P” este o placă din metalică lucioasă, preferabil de cupru, acoperită cu un lac transparent. Partea cea mai de jos notată cu „P ” este tot o placă din cupru reprezentând o foarte bună împământare.

Ceea ce este între cele două plăci, notat cu „C” și „T” sunt cele două armături ale unui condensator de capacitate mică (zeci de nanofarazi) dar de foarte înaltă tensiune (4 - 6 KV). Comanda încărcării și descărcării condensatorului se face prin comutatoare formate la figura 1, 2 și 3 dintr-un releu montat în regim de autooscilație, iar în figura 4 dintr-un comutator rotativ motorizat. După acesta este consumatorul notat cu „d” în primele trei figuri. În plus la figura 3 apare și o baterie de acumulatori. La figura 4 după releul comutator este un transformator și apoi consumatorul. Este deci vorba despre un „panou fotovoltaic” de multe ori mai ieftin decât cele cu semiconductori din ziua de azi și credeți-mă că e la fel de eficient. Cu cât placa captatoare are suprafață mai mare cu atât este mai mare cantitatea de electricitate radiantă captată care va încărca acumulatorii.

După cum se vede, Nicolae Tesla a studiat cu suficientă atenție fenomenele electrice atmosferice pentru a scoate din aceste studii niște dispozitive energetice foarte eficiente și suficient de simple.

Dar el nu a fost singurul, după cum spuneam, care a ajuns la realizări fezabile pornind de la studiul electricității atmosferice.

Au mai fost numai în Statele Unite H.C. Vion - brevet 28793 din 19 iunie 1860, A. Palenesar - brevet 674427 din 21 mai 1901, W.I. Penok - brevetele 911260 din 2 februarie 1909, 1014719 din 16 ianuarie 1912, L.G. Smith - brevet 3205381 din 7 septembrie 1965 și alții, precum și cei despre care vom vorbi în continuare.

Benitez

În continuare să prezentăm o altă schemă electronică pentru obținerea electricității radiante, anume cea extrasă din brevetul britanic acordat inginerul mexican Carlos Benitez sub numărul GB121561 la data de 24 decembrie 1918, intitulat „New Process for the Generation of Electrical Energy”. Despre Benitez nu am reușit să aflu mai multe, deci mă limitez la prezentarea obiectului acestui brevet.

Priviți cu atenție desenul următor. Probabil că nu înțelegeți nimic din el. Dacă însă, ați citi textul brevetului ați înțelege. Pentru că explicațiile ce însoțesc acest desen în brevetul inginerului Benitez, sunt ample fiind însoțite de calcule amănunțite privind valorile curenților, tensiunilor și frecvențelor din circuit, nu voi reda aici textul original.

Nu înțelegem ce reprezintă acest desen pentru simplul fapt că de acum 100 de ani și până în prezent, fizica și ingineria electrică evoluând, a standardizat pe plan mondial reprezentările schematice ale

componentelor.

Noi am trecut prin școală învățând că un condensator se reprezintă prin două liniuțe paralele, o diodă printr-un triunghi așezat cu vârful pe o liniuță, că o baterie seamănă oarecum cu un condensator în sensul că e reprezentată tot cu două liniuțe paralele din care cea reprezentând catodul este mai scurtă, etc.

Ca atare hai să privim desenul și să înțelegem ce reprezintă el. În primul rând ne sare în ochi componenta complicată care este cuprinsă între acoladele de culoare roșie. Am încadrat acest ansamblu în acoladele roșii tocmai pentru a-l evidenția.

Este vorba de un comutator temporizat compus din trei componente: un ceas (67, 68, 69, 70), un electromagnet comandat de acest ceas (62, 63) și un comutator rotativ. (cilindrul având axul 6, mânerul 66 și contactele lamelare care calcă pe cilindrul contactor).

Deasupra se pot vedea două baterii de acumulatori formate din grupuri de câte două baterii anume 1 - 2 și 3 - 4 și doi consumatori reprezentați de două motoare (40 și 41).

Partea de dedesubtul comutatorului poate fi înțeleasă mai ușor privind o reprezentare din care a fost eliminat comutatorul și bateriile înlocuite cu reprezentarea schematică modernă a lor.

Legenda acestui desen este următoarea.

23 și 25 - bancurile de baterii (acumulatori) de stocare 1 - 2 și 3 - 4 26 - ieșirea de curent continuu 27 și 28 - legăturile electrice la motorul de curent continuu 29 - reostat pentru controlul curentului la motor 33 - 36 - sunt cele patru tuburi cu vapori de mercur cu rol de diode redresoare, formând o punte

redresoare

— Alternator cuplat direct cu axul motorului de curent continuu 43 - rezistență inductivă de reglare a curentului 44 și 45 cele două capete ale înfășurării primare a transformatorului ridicător de tensiune

46 și 47 cele două capete ale înfășurării secundare ale aceluiași transformator

— Releu temporizator comutator (cel ce înlocuiește chestia dintre acoladele roșii)

49 și 50 cele două terminale ale condensatorului 51 și 52 cei doi electrozi de carbon ai eclatorului 53 și 54 sunt cei doi electromagneți de stingere a scântei eclatorului 55 și 78 - rezistor variabil și contactul alunecător al celui de-al doilea reostat. **k**

În continuare iată o schemă modernizată:

Iată și legenda ei: 1 și 2 - cele două baterii de stocare de acumulatori de 12 volți (23 și 25 la schema precedentă)

— Releul comutator (48 în schema precedentă) 4 - întrerupător de pornire 5 - baterie de alimentare a inverterului (poate să lipsească) 6 - inverter 12 V **c.c.** - 220 V **c.a.** 50 Hz

— Transformator ridicător 220 - 10.000 volți (44 la 47 în schema precedentă)

— Condensator de înaltă tensiune (folosit la bobinele Tesla) (49 - 50 în schema precedentă)

9 și 10 - electrozii eclatorului (51 și 52 la schema precedentă) 11 - bobină de înaltă frecvență reglabilă - poate fi prevăzută cu mai multe prize (55 și 78 la schema precedentă)

— 15 diode de joasă tensiune mare amperaj componente ale punții redresoare (33 - 36 la schema precedentă)

— Ieșire de curent continuu **L**

Probabil că singura componentă care a rămas

neînțeleasă după această serie de prezentări tot mai moderne ale invenției lui Benitez este eclatorul electromagnetic. Ce este acesta? Cel mai simplu răspuns ar fi să privim două din eclatoarele inventate și construite de Nikola Tesla. Deci iată-le: să ne reamintim că am spus că Tesla descoperise că descărcările prin scânteie de înaltă tensiune ale condensatorilor sunt cele care au ca rezultat apariția energiei radiante. Scânteia electrică de descărcare trebuie să se petreacă într-un dispozitiv asemănător unei bujii. Acesta-i eclatorul.

Bujia este tot un eclator. Dar descărcarea electrică prin scânteie dacă ajunge să se petreacă cu o frecvență foarte mare ajunge să aibă tendința unei continuități. Adică chiar dacă condensatorul se descarcă de - să apunem - 1.000 de ori pe secundă dacă o face prin scânteie, aceasta devine o scânteie de curent continuu ci nu una de curent pulsatoriu. Pentru aceasta, eclatorul trebuie să aibă lângă el un dispozitiv prin care scânteia să fie întreruptă de ori de câte ori puterea curentului din scânteie scade. Acest lucru se poate face prin câmpul magnetic al unui electromagnet sau printr-un jet de aer cald, care vor ușura întreruperea scânteii atunci când nivelul curentului din scânteie scade.

Acum hai să vedem cum funcționează invenția lui Carlos Benitez. Mai întâi să ne reamintim cum se numește invenția. Se numește „Un nou proces de generare a energiei electrice”. Cu alte cuvinte este vorba de un generator autonom de energie electrică. Funcționarea lui este oarecum asemănătoare celui descris în volumul unu al acestei serii, anume „comutatorul Tesla” și acesta ca și acela se bazează pe impulsuri de curent. Acela în timp ce încărca cele patru baterii care constituiau atât sursa cât și

acumulatorul său, producea la ieșire un mare excedent de putere utilizabilă pentru alimentarea diferitelor categorii de consumatori.

Acesta folosește fiecare din cele două baterii alternativ fie ca alimentator fie ca acumulator și la ieșirea produce de asemenea surplus de putere utilizabilă de către consumatori. Când bateria folosită ca alimentator este descărcată sub o anumită limită (e bine să nu fie mai mare de 20 % pentru ca astfel viața bateriei să fie teoretic infinită) comutatorul temporizat comută bateriile între ele, astfel încât alimentarea se face din cea care e încărcată iar cea care tocmai s-a descărcat este trecută la încărcare.

Pentru a înțelege cum funcționează această microcentrală electrică vom explica folosindu-ne de cea mai modernă dintre schemele prezentate aici. Deci în momentul în care întrerupătorul de pornire 4 e închis bateria 1 va alimenta invertorul. În acel moment transformatorul ridicător de tensiune va furniza către condensator înalta tensiune (curentul furnizat e destul de scăzut de ordinul zecilor de miliamperi). Condensatorul trebuie să aibă capacitatea cuprinsă undeva între câteva zeci la una sau două sute de nanofarazi iar tensiunea de peste 10.000 volți. (se obține prin legarea în serie a unui număr de condensatori de bună calitate și capacitate mai mare)

Condensatorul 8, se va descărca prin cei doi electrozi ai eclatorului - 9 și 10 de fiecare dată când încărcarea sa va fi maximă, de câteva sute la peste o mie de ori pe secundă în funcție de capacitatea sa. Eclatorul poate fi construit din bare de cupru cu grosimea 8 - 10 mm în capătul cărora se va fixa prin lipire sau alămire, câte o pastilă de argint rotunjită. Descărcările din eclator vor induce în bobina 11

curenți de mare intensitate 8 deci aceasta va fi construită din conductor gros) care vor fi redresați de puntea redresoare și vor fi apoi livrați bateriei 2 și circuitului de ieșire 16. Când bateria 2 este încărcată, releul temporizat va schimba bateriile între ele. Acest releu comutator trebuie calculat să comute bateriile atunci când descărcarea lor nu e mai mare de 20 %. În acest fel bateriile vor putea alimenta circuitul o perioadă de timp practic nelimitată.

La ieșirea 16 se poate conecta orice consumator de curent continuu. Consumatorii care au nevoie de 220 V la 50 Hz vor fi alimentați din invertor. Ca urmare acesta trebuie să fie de cel puțin 500 W și cel mult 1500 W.

Lămpile fluorescente pot fi alimentate direct cu tensiunea de înaltă frecvență culeasă de la capetele bobinei 11, folosindu-se doar câte unul din electrozii lor de alimentare (ca urmare pot fi folosite și lămpile care au filamentele arse)

Aici se impune o paranteză. Transformatorul ridicător de tensiune poate fi înlocuit cu un multiplicator de tensiune cuplat cu un releu pus în regim de autooscilație:

Dacă e bine construită această microcentrală electrică va funcționa timp îndelungat asigurând cam 1.000 - 2000 de wațizoră. Practic cu două sau trei asemenea microcentrale se poate asigura lejer independența energetică a unui apartament de trei camere.

Am insistat mai mult pe descrierea și funcționarea acestui dispozitiv deoarece este mult mai ușor de construit decât transformatorul amplificator al lui Tesla și pentru că deși nu furnizează puteri la fel de mari ca acesta este la îndemâna oricărui electronist sau electrician să construiască unul.

Moray

Pe când Nicolae Tesla desfășura cercetările sale privind curentul continuu pulsatoriu de înaltă tensiune și energia radiantă un copil de pe întinsul Statelor Unite, citea, ca atâția alții articolele pe care Tesla le publica în presa vremii. Copilul din Salt Lake City – Utah, pasionat fiind de știință a reținut din scrierile lui Tesla faptul că Pământul este scaldat în energie la fel cum se scaldă peștii în apă. T. Henry Moray a trăit între 1892 și 1974 și contrar altora din generația sa și-a continuat pasiunea din copilărie, hotărât să scoată ceva practic din afirmația lui Tesla. Așa se face că prin 1925, după ce devenise un inginer electrician, va prezenta lumii un aparat care funcționa asemenea oricărui aparat radio, care avea 24 kg greutate și producea 50 kW/oră.

Din scrierile sale, culese și publicate de fiul său prin 1978 sub numele „Oceanul de energie în care Pământul plutește” putem vedea că a ajuns la invenția sa pornind de la schema unui aparat de radio normal.

Iată-l alături de aparatul său, într-o demonstrație ce a avut loc în februarie 1937. Consumatorii prezenți în această fotografie totalizau 36300 W.

Aparatul acesta însă nu a fost brevetat niciodată. Singurele brevete ale lui Henry Moray au fost două aparate destinate terapiilor energetice. De asemenea a brevetat lămpile care intră în componența acestui aparat. Iată-le.

Deși aparatul acesta funcționa foarte asemănător cu unul radio obișnuit, adică capta energia dintre antenă și împământare amplificând-o, datorită componentelor electronice era deosebit. Moray a folosit în aparatele sale un tip diferit de lămpi, electronice, precum și ceea ce azi am numi tranzistori. De altfel sunt serioase motive a se considera că

adevăratul inventator al tranzistorului a fost Moray ci nu cei trei ingineri ai laboratoarelor Bell.

Aparatul lui Moray cum spuneam deși seamănă în funcționare cu un aparat de radio cu amplificatorul final de mare putere, datorită construcției speciale a lămpilor componente, era capabil să furnizeze un excedent de putere, nu doar o amplificare așa cum furnizează un aparat de radio normal.

Acest lucru este cauzat de faptul că lămpile din figura de mai sus aveau în componența lor pastile semiconductoare sinterizate din materiale radioactive, care ofereau un mare surplus de energie, spre deosebire de aparatele de radio normale.

Practic lămpile acestea arau o combinație între o lampă și un generator radioizotopic termoelectric (mai pe înțelesul nostru al prostimii o baterie atomică).

Deși a făcut vâlvă aparatul său, surprinzător pentru unii, el nu i-a îmbunătățit viața ci din contră i-a transformat-o într-un coșmar. A fost atacat de mai multe ori cu arme de foc în încercarea da a fi asasinat, fiind rănit la picior. Laboratorul său a fost distrus de mai multe ori, i-au fost furate documentele și dotările din laborator. Prima variantă a aparatului prezentat mai sus a fost distrusă cu toporul de unul din angajați. A fost amenințat în mod explicit de oficiali mai mult sau mai puțin adevărați, în repetate rânduri că dacă continuă cercetările în domeniu riscă să o sfârșească între patru scânduri.

Asta l-a obligat să-și achiziționeze o mașină blindată, cu care își ducea copii la școală, să se ferească de orice legături sociale normale și într-un final ajunsese a fi suficient de paranoic încât să poarte permanent un pistol asupra sa și să nu mai aibă încredere în nimeni.

Acest aparat generator de energie nu a fost

brevetat nu pentru că Moray nu ar fi dorit să-l breveteze ci pentru că oficiul de brevete i-a refuzat de șapte ori primirea documentației pentru brevetare, pe motiv că aparatul încalcă toate legile fizicii și că principiul de funcționare e de neînțeles.

Această atitudine e oarecum de înțeles pentru că la data respectivă deoarece tranzistorul nu fusese încă inventat și nu se știa nimic despre semiconductori, cine ar fi putut înțelege o tehnologie atât de superioară?

De atunci însă situația s-a mai îmbunătățit și se pare că fii săi care lucrează în același domeniu al științei ca și tatăl lor, au de gând să ducă mai departe munca sa.

Funcționarea aparatului lui Moray este mult mai bine înțeleasă în prezent dovadă că au apărut și diferite scheme moderne ale aparatului său.

Iată, una din ele e această schemă care lucrează cu triode:

Gray

Edwin Vincent Gray a trăit între 1925 și 1989. S-a născut la Washington deși a devenit pasionat de electricitate la fel ca și Moray de mic, la vârsta de 11 ani atunci când a văzut niște demonstrații ale unuia din primele radare pe râul Potomac. La 15 ani s-a înrolat în armată, unde și-a continuat studiile în școala de ingineri. După atacul de la Pearl Harbor a plecat voluntar în forțele navale, iar după terminarea războiului și-a continuat studiile în domeniul electromagneticii. După patru ani de studii și încercări a reușit să „separe pozitivul” și în 1958 a făcut primul său motor electromagnetic EMA. (Electric Magnetic Asociation) care deja în 1961 rula cu succes. După ce a supus un al treilea model la teste amănunțite, cu ajutorul raportului privind funcționarea lui a început

să caute sponsorizare pentru lansarea lui. Abia în 1971 a reușit cu destul de mare greutate să înființeze propria societate pe acțiuni în Van Nuys California, numită EVG - ray Enterprises Inc. Avea sute de investitori privați și devenise o legendă. A primit „Certificatul de merit” de la Ronald Regan guvernator pe atunci al Californiei. După campania pozitivă din presă, în 1974 s-a asociat cu un constructor auto în scopul lansării pe piață a unui automobile electric dotat cu motorul său.

Din acel moment viața sa s-a schimbat radical. Procuratura l-a arestat, i-au fost confiscate documentația și prototipurile motorului, s-a încercat acuzarea lui pentru delapidare și înșelăciune.

Niciunul din investitori nu a fost însă de acord să depună mărturie mincinoasă și într-un târziu a fost eliberat nu înainte însă de a fi obligat să accepte „recunoașterea” vinovăției de delapidare pentru care a plătit o amendă importantă.

După eliberare, documentația și prototipurile nu i-au mai fost înapoiate. Compania sa a fost achiziționată în urma dificultăților sale financiare de o firmă care ulterior a fost desființată. În ciuda faptului că a fost premiat de asociația inventatorilor și că a întreprins toată viața lui demersuri spre a obține fonduri și sprijin în vederea scoaterii pe piață a motorului său, nu a mai reușit până la sfârșitul vieții sale decât să obțină un brevet pentru motor și unul pentru tubul convector care furniza energia motorului.

A murit în 1989 la vârsta de 64 de ani, în ciuda unei sănătăți perfecte, în condiții suspecte.

Motorul despre care vorbim este unul construit cu electromagneți. O variantă simplificată a acestuia este cea de la pagina 64 din primul volum al acestui ciclu. Ce ne interesează pe noi în mod special acum nu

este acest motor ci sursa sa de energie. Această sursă este o microcentrală de energie liberă care furnizează electricitate rece la puteri mari (zeci de kilowați). Pentru obținerea acestei energii se consumă electricitate obișnuită doar la pornirea mini-centralei. Iată o fotografie a lui Gray alături de varianta doi a motorului său în

Motorul firește este cel de pe masă iar centrala în sine este ceea ce se vede sub masă și în detaliul mărit din dreapta. Nu vă speriați însă.

Motorul funcționează cu trei tuburi convertoare (sunt cele aflate în cutia din plastic transparent, de deasupra bateriilor de la care se văd plecând trei cabluri albe). Deoarece acest motor este unul foarte puternic și restul schemei din jurul său este destul de voluminoasă.

Dacă aici e vorba de mai multe zeci de kilowați e normal ca totul să pară complicat.

Dar de fapt întreaga schemă se bazează pe un dispozitiv extrem de simplu și anume ceea ce Gray numea „element comutator tubular de conversie” sau tub de conversie.

Iată o imagine a acestuia desprinsă din brevetul american nr. 4595975 din 17 iunie 1986 intitulat „Sursă de energie eficientă disponibilă pentru consumatori inductivi”, (Eficient Power Supply Suitable for

Inductive Loads). Precum și câteva desene menite a ușura înțelegerea construcției și funcționării acestui tub.

I

— I ori

Gray a pornit în realizarea invenției sale tot de la constatarea că descărcările de curent continuu de înaltă tensiune prin scânteie generează o uriașă

cantitate de energie radiantă. Aceasta este emisă perpendicular pe conductorul care conduce curentul de descărcare și induce în corpurile metalice din cupru o uriașă cantitate de electricitate. Acest tub, captează această energie. În interiorul său cei doi electrozi sunt electrozii unui eclator între care se desfășoară descărcările prin scântei de curent continuu de foarte înaltă tensiune și intensitate mică. În jurul acestor electrozi se află două grile realizate fie din plasă de sârmă de cupru, fie din țevi de cupru găurite. Acest ansamblu se află în interiorul unui tub izolator din plastic, tub în care atmosfera e normală. Deci tubul nu are decât rol de izolator electric. În momentul în care între cei doi electrozi se produc descărcări prin scântei de înaltă tensiune, în grilele din cupru este indusă o cantitate enormă de curent electric de mare intensitate, care este utilă a fi folosită pentru consumatorii electrici. Electrozii sunt din fir de cupru cu grosimea de 10 - 12 mm., preferabil argintați la capetele, unde se va produce scântea (dar nu e obligatoriu!) tubul din plastic va avea diametrul de 70 - 80 mm, iar cele două tuburi din cupru care formează grilele trebuie să aibă diametrul firește mai mic, dar între ele trebuie să fie o distanță de 6 mm. Lungimea întregului ansamblu, 20 - 25 cm. Pe electrodul scurt este inserat un rezistor pe bază de cărbune (50 - 500 ohmi).

Acest tub furnizează de 100 de ori mai multă putere electrică decât consumă circuitul electric adiacent care generează scântele electrice. Iată acum și schema electrică din brevetul original, alături de una puțin simplificată:

Și acum priviți următoarele două variante modernizate de care ne vom folosi pentru a explica și principiul de funcționare:

Circuitul electric are două grupuri de baterii de acumulatori, grupul nr. 1 și grupul nr. 2. Care sunt legate la circuit prin intermediul unui releu care le schimbă între ele. În timp ce bateria 1 alimentează circuitul, bateria nr. 2 se încarcă. În momentul în care bateria 1 s-a descărcat iar bateria 2 este complet încărcată, sunt schimbate între ele. Bateriile pot fi de orice tip de acumulator cu acid, fie de 6 volți folosite la scutere, fie de 12 volți folosite la autoturisme.

Curentul furnizat de bateria nr. 1 este trecut printr-un oscilator, apoi de aici e preluat de un transformator ridicător de tensiune, care o ridică până la 3 - 5 KV. De aici este redresat și furnizat spre condensatorul de înaltă tensiune a cărui descărcare prin eclatorului tubului convertor e controlată de oscilator prin intermediul unei triode. Impulsurile de curent continuu trebuie să aibă o lungime cuprinsă între 50 și 10 microsecunde. Asta înseamnă că oscilatorul poate lucra la frecvența de 20 - 100 KHZ.

Descărcările electrice din eclatorul tubului vor induce apariția în grila tubului a unui curent electric de mare intensitate, din care se vor alimenta prin intermediul unui alt transformator de astă dată coborâtor, consumatorii și firește tot de aici se va încărca și bateria nr. 2.

O particularitate curioasă (cel puțin raportat la cunoștințele de electricitate și electronică clasice) este faptul că tubul funcționează doar cu polaritatea pozitivă a curentului electric continuu de înaltă tensiune. Diferența de potențial dintre cei doi electrozi este doar în ce privește cantitatea de potențial, electrozii fiind unul de joasă tensiune alimentat la plusul bateriei prin intermediul controlerului cu triodă, iar cel de-al doilea este de înaltă tensiune alimentat la plusul punții redresoare a

înaltei tensiuni, prin el descărcându-se condensatorul de înaltă tensiune.

De aceea spunea Edwin Gray despre acest dispozitiv electronic că „separă pozitivul”.

După cum am mai spus, consumul de energie din baterie în vederea alimentării eclatorului este de 100 de ori mai mică decât puterea culeasă la ieșirea circuitului. Practic pentru folosirea unei baterii de motocicletă de 12 V x 6 A (72 W - pentru o tensiune de 3 KV și o intensitate de 0, 24 mA a curentului de descărcare din eclator) se va putea folosi la ieșire un consumator de 7, 2KW.

Oscilatorul pentru controlul descărcărilor poate fi unul simplu realizat cu circuitul integrat 555, poate fi folosit oscilatorul de la pagina 43.

Poate fi folosit ca oscilator și soclul unei lămpi fluorescente economice (drosel electronic) sau circuitul „FLEET” care urmează mai jos, (ambele oscilează la circa 30 KHZ). O problemă poate fi procurarea unei triode de înaltă tensiune, dar în locul ei poate fi folosit un tiratron, magnetron sau un clystron - tuburi electronice folosit în cuptoarele cu microunde.

Alții

Toți cei patru cercetătorii despre care tocmai am vorbit au descoperit și au folosit un fenomen esențial care le-a permis să ajungă la rezultatele descrise. Anume ei au observat că curentul electric pulsatoriu de înaltă tensiune care străbate un conductor face ca din conductorul respectiv, de jur-împrejurul lui perpendicular să radieze o mare cantitate de energie radiantă, sau electricitate rece, sau curent eteric. Așa cum l-au numit ei.

Ei au constatat că acest fenomen se petrece cu atât mai intens cu cât tensiunea curentului e mai mare și

mai ales cu cât impulsurile pornesc și se opresc mai brusc. Asta a dus la necesitatea unor circuite de control ale acestor impulsuri și la descărcarea lor în eclatoare. Această tehnologie a fost și încă este una prea puțin înțeleasă în condițiile în care în școli se continuă a se preda o fizică primitivă, anume aceeași fizică pe care o învățau și bunicii noștri. Continuăm să învățăm că legile termodinamicii sunt sfinte și sunt imposibil de încălcat, în condițiile în care acum mai bine de 100 de ani când acestea au fost elaborate, ele au fost rezultatul unor experiențe de laborator efectuate pe sisteme închise. Natura însă niciodată nu a funcționat așa. Natura niciodată nu s-a supus și nici nu se va supune condițiilor de laborator.

Între felul cum se petrece un fenomen în natură și același fenomen refăcut în laborator sunt diferențe uriașe.

Laboratorul a dus la crearea legilor termodinamicii, legi care descriu și se aplică sistemelor închise, pe câtă vreme natura funcționează, a funcționat și va funcționa mereu doar prin sisteme deschise.

Orice celulă, orice fenomen atmosferic, orice fenomen geofizic, orice fenomen natural într-un cuvânt, este un sistem deschis.

În natură oricând are loc un schimb permanent de energie cu mediul înconjurător și ca atare în natură nu există sisteme închise.

Rezultatul logic este că în natură nu există legile termodinamicii, sau cu o exprimare mai corectă ele nu pot fi aplicate așa cum au fost ele enunțate în condiții de laborator.

În afara acestor oameni despre care am vorbit au mai fost și alții care au înțeles acest fapt. Aceștia sunt în general toți cei care au activat sau activează în

domeniul acesta al energiilor libere.

Printre cei care au înțeles cercetările lui Nikola Tesla s-a numărat și Donald Lee Smith. Conform studiilor sale energia electrică se obține prin excitarea electronilor. Aceștia radiază câmpuri și unde electromagnetice. Orice generator agită electronii după care colectează energia emisă de aceștia. Electronii dispun la nivel cuantic de cantități impresionante de energie, care în ultimul timp a început să fie cunoscută cu denumirea de energia punctului zero sau energia stării de vacuum. Această energie disponibilă în orice moment și în orice punct din univers poate fi colectată oricând. Cantitatea de energie colectată este dependentă doar de eficiența colectorului folosit. Astfel cu un colector bine gândit se poate obține oricât de multă energie nepoluantă aproape gratuită și nepericuloasă.

Smith a pus la punct un număr impresionant de dispozitive bazate pe fenomenele descoperite de Tesla.

Unul din cele mai importante dispozitive construite de el este transformatorul amplificator Tesla (sau bobina Tesla).

Am spus mai devreme când vorbeam despre Tesla că acest transformator este un transformator rezonant care produce doar tensiune. Acolo, în acele pagini am vorbit despre acest transformator în forma în care l-a construit și l-a folosit marele Tesla. În această formă constructivă el poate încălzi spațiul din jurul său dacă lucrează la frecvențe de 1 MHz.

Dar acest transformator rezonant poate fi construit și în alte forme. Astfel el produce numai tensiune pentru că primarul său se află amplasat în capătul bobinei secundare. Dacă acest primar este fixat exact la jumătatea secundarului, atunci

transformatorul rezonant va produce în egală măsură tensiune și intensitate.

Pe acest fapt se bazează următorul dispozitiv construit de Smith, dispozitiv care furnizează impresionanta putere de 160 KW (8000V cu 20 A)

Este un transformator Tesla alimentat de la un drosel electronic pentru tuburi fluorescente.

VltfM

V.iii. Iiie's. lr. Înșir. Jiiu-i

Ht o ÎI – tube ililvei în cuh

L1 L2 sliriing coal în insfoimsr în cazul celui din fotografie, droselul furnizează tensiunea de 9.000 V la o intensitate scăzută și frecvența de 35 KHZ. Deci circuitul oscilant se va calcula pentru această frecvență. Primarul bobinei va fi alimentat cu această tensiune alternativă iar secundarul va furniza una de **n** ori mai mare, cu de **n** ori mai mare intensitate.

Condensatori de înaltă tensiune nu se găsesc, dat pot fi obținuți prin legarea în serie (crește tensiunea de lucru și scade capacitatea) a unor condensatori de valoare și capacitate cât mai mare posibile, până la obținerea tensiunii de lucru.

La fel se procedează și cu diodele. Prin înseriere crește tensiunea de lucru prin legare în paralel crește intensitatea suportată.

La aceste operații bancul de piese obținut, fie condensatori fie diode, se vor izola într-o carcasă corespunzătoare (cu înalta tensiune nu-i de glumit!) din care se vor scoate afară doar terminalele de capăt. Atenție mare la lipituri, să fie de foarte bună calitate.

Transformatorul Tesla este un unul extrem de simplu fiind de fapt format din două bobine care nu au bici un miez. Cele două bobine trebuie să vină cât mai puțin în contact cu vreun alt obiect, de aceea suportul pe care se bobinează ele se va îndepărta. Pentru asta,

ele se vor bobina pe o țevă de grosime corespunzătoare, care va fi despăcată pe 90 % din lungime printr-o tăietură diametrală lată de cca. 10 mm. sau mai mare. În capătul în care începe tăietura se va pune un opritor din lemn, care să împiedice strângerea țevii la bobinare. De asemenea lângă despăcătură se vor face găuri echidistante în care se vor înfige scobitori. Ele vor fi utile pentru ca distanța între spirele bobinei să fie riguros exactă. Înainte de bobinare se fixează diametral, două fâșii înguste de PVC pe lungimea țevii fixându-le doar la capete. Acestea vor deveni ulterior suporturile de sprijin a spirelor bobinei. Se execută bobina cu grijă, conform relațiilor de calcul. Bobina Tesla fiind un transformator rezonant se va calcula în funcție de tensiunea de intrare, de frecvența la care lucrează, etc. Formulele: $\text{frecvența} = \frac{\text{tensiunea}}{V}$ /capacitatea în iF; $\text{Frecvența} = \frac{\text{inductanța}}{\text{rezistența}}$; $\text{Frecvența} = \frac{\text{Rezistența}}{\text{capacitatea}}$, etc. Revedeți fizica de liceu. După terminarea bobinei, se vor fixa spirele cu o cordon subțire de silicon, exact peste fâșiile de PVC (atenție să nu lipiți spirele decât de fâșii nu și de țeava de plastic!) După uscarea siliconului, tăiați cele două fâșii la o jumătate de centimetru mai sus de capetele bobinei, îndepărtați opritorul și scobitorile, strângeți ușor de capătul despăcat al țevii și extrageți cu grijă bobina.

Lungimea firului din primar în se va calcula pornind de la considerentul că va lucra la una din armonici. Pentru asta se vor urma una din aceste indicații. Pentru un sfert din lungimea de undă se împarte 7529 la frecvența în MHZ. Pentru o jumătate din lungimea de undă se va împărți 15057 la frecvență, iar pentru lucrul direct în lungimea de undă se împarte 30419 la frecvență. După determinarea

lungimii se vor stabili numărul de spire în funcție de diametrul țevii pe care o avem disponibilă pentru bobinaj.

La stabilirea caracteristicilor secundarului se pornește de la ideea că greutatea cuprului trebuie să fie egală în ambele bobine. Asta înseamnă că lungimea sârmei din bobina secundară va fi funcție de raportul între grosimile celor două diametre folosite. Dacă spre exemplu lungimea secțiunea firului din secundar va fi de patru ori mai mică decât secțiunea sârmei din primar, atunci lungimea va fi de patru ori mai mare. Se ia sârmă cu 10 % mai lungă decât dă din acest calcul și se bobinează numărul de spire în funcție de raportul de multiplicare al transformatorului, după care raport se va alege apoi diametrul spirelor.

Schema circuitului rezonant cu bobină tesla pe care-l vedem în imaginea de mai sus este următoarea.

Bobina după cum se observă are primarul așezat în interiorul secundarului iar acesta din urmă e format din două secțiuni care pot culisa pe suport în vederea acordării circuitului.

Condensatorii sunt. $C = 0,1$ microfarazi – 100 nF (se pot folosi doi condensatori de 47 nF) $C_2 = 47$ nF iar bancul de condensatori din circuitul de putere este de 2 microfarazi.

Iată în continuare alte două variante ale schemei circuitului. Într-una se observă că s-a renunțat la posibilitatea reglării curentului de alimentare a droselului și implicit a puterii scoase de întregul circuit.

În continuare voi arăta câteva variante de scheme pentru ieșirea circuitului din care una, partea de sus a imaginii, folosește o bobină de șoc pentru a culege frecvența generată de bobina Tesla pe care după redresare o trimite spre bateria de alimentare,

fapt care face circuitul total independent.

Aici este de remarcat că dacă se va folosi ca legătură dintre bateria de alimentare și inverter un conductor a cărui lungime să fie submultiplu (un sfert sau o jumătate) din lungimea de undă, acest conductor va genera el însuși suficient curent pentru a menține bateria încărcată, având în vedere că consumul droselului este extrem de mic.

Celelalte două sunt variante de furnizare a puterii de ieșire către consumatori.

Un alt dispozitiv bazat pe transformatorul Tesla pe care l-a pus la punct Donald Smith este următorul:

E vorba tot de un transformator Tesla, alimentat de la un drosel electronic. În jurul lui sunt plasate mai multe (pot fi oricât de multe!) bobine secundare care culeg oscilațiile bobinei primare. Rezultă de aci un dispozitiv care poate scoate la ieșire puterea de atâtea ori mai mare decât cel precedent de câte secundare sunt fixate în jurul transformatorului. În cazul de față trei. Deci ar fi o putere de 480 KW.

Unele dintre realizările lui Donald Smith sunt extrem de simple. Dintre acestea vă prezint aici unul:

Este vorba de obiectul brevetului NL 02000035 A din 20 mai 2004, cu titlul „Generator transformator al rezonanței magnetice în energie electrică” (Transformer Generator Magnetic Resonance Into Electric Energy).

După cum îi spune numele este un dispozitiv care transformă rezonanța magnetică în energie electrică. Este nesperat de simplu și eficient.

Privind imaginea vedem următoarele: 1 - dipolul care poate fi o bară de cupru, una de ferită, sau un tub cu plasmă 2 - bobină de inducție rezonantă de înaltă tensiune 3 - direcția undelor electromagnetice radiate din dipol 4 - poziția și direcția de curgere a

componentei ionizate a curentului energetic indus de bobina de inducție

— Separator dielectric al armăturilor condensatorului (folie de polietilenă) 6 - limita energiei electromagnetice 7 - cele două armături ale condensatorului, cea superioară din aluminiu cea inferioară din cupru, se decupează din tablă de cupru și aluminiu cu 1 este figurată gaura prin care trece dipolul) 8 - baterie de acumulator auto sau moto, 9 - invertor de la 12V c.c. la 220 V c.a. 10 - cabluri de legătură 11 - oscilator de înaltă tensiune ne

Reprezintă după cum se poate vedea modalități de montare practică a dispozitivului. În figura 3 este un dispozitiv care folosește ca dipol un tub cu plasmă - 15, de 1, 2 m lungime și 100 mm diametru. 16 este oscilatorul, de înaltă tensiune, iar 17 este plăcuța cu conectorii pentru baterie. Ca oscilator se poate folosi soclul unui bec fluorescent economic.

În figura 3 este prezentată modalitatea practică de montaj pe un suport din lemn, placaj, PVC. Etc.

Imaginea de mai jos reprezintă un asemenea dispozitiv cu tub cu plasmă de dimensiunile mai sus pomenite, adică 1, 2 m lungime, 100 mm diametru, al cărei ieșire furnizează o putere impresionantă, anume 100 KW.

Deși nu e legat direct de cele spuse până acum, voi prezenta aici un alt dispozitiv doar pentru că este realizat tot de Donald Lee Smith. Iată-l:

Un disc care se rotește între opt perechi de bobine cu miezul format din magneți de neodim. Discul are patru găuri și patru zone pe ambele fețe, acoperite cu spărtură de magnet de neodim lipit cu un adeziv puternic.

Iată mai jos o construcție practică. Fiecare din cele opt perechi de bobine ale dispozitivului produce

1.000 V cu 50 A lucru care ne arată că întreaga mașinărie produce impresionanta putere de 400 KW. Pentru a avea o idee a mărimii fizice a acestui dispozitiv, discul care se rotește între bobinele cu miezul magnetic este un disc de pickup.

În continuare voi prezenta un alt dispozitiv care probabil că e unul din cele mai simple generatoare de energie liberă din câte pot exista.

Este vorba de așa numitul „FLEET” (Forever Lead-out Existing Energy Transformer). Este un generator electric autoîntreținut, fără nicio piesă în mișcare de dimensiuni minuscule. Este de fapt tot un generator electric fără mișcare – amintiți-vă de MEG de la pagina 114 din primul volum al ciclului.

Acest micuț generator a fost conceput și construit de o echipă din Hong Kong și este rezultatul a mai mulți ani de cercetări și testări.

Inițial a fost conceput pentru a prelungi viața unor mici lanterne cu leduri dar poate fi folosit ca încărcător pentru baterii. Având un coeficient de performanță de peste 10 o parte din energia de la ieșire ar putea fi redirectionată spre încărcarea bateriei de alimentare.

Piesa de bază este un miez toroidal din ferită de 25 mm diametru, pe care se înfășoară o bobină cu fir bifilar de jur-împrejur până se umple circumferința interioară. Sfârșitul unuia din cele două bobine se leagă de începutul celei de-a doua (amintiți-vă de bobina pentru electromagneți a lui Tesla!) și această legătură se conectează la anodul bateriei de alimentare. Celelalte două capete se conectează, unul la baza tranzistorului PNP prin intermediul unui rezistor de 1 K Ω 2 iar celălalt la colector. Emitorul va fi legat la catodul bateriei de alimentare. Între emitor și colector se leagă circuitul de încărcare care e format

din două diode redresoare. Poate fi un led și o redresoare. Cu acest circuit folosindu-se o alimentare de 1, 5 volți se poate furniza 50 V la 10 mA și poate încărca o baterie de 6 volți. Varianta următoare diferă un pic. Este alimentată tot dintr-o baterie de 1, 5 V, dar este concepută pentru a putea alimenta un mic fierbător electric format dintr-o rezistență de nichelină. Practic un fierbător portabil cu baterie:

În acest scop este dotată cu un condensator care poate înmagazina suficientă energie astfel încât în momentul descărcării bateriei de alimentare, poate să o reîncarce. Dar pentru asta circuitul trebuie neapărat dotat cu un miliampermetru. Eu vin cu o soluție mai elegantă. Cea de-a treia bobină, anume secundarul figurat cu albastru care aici e destinat a alimenta un led indicator, poate fi folosit pentru a alimenta bateria de alimentare, sau chiar se poate construi încă un asemenea secundar destinat acestui scop, pe lângă cel e alimentează ledul.

Acest tip de microcentrală electrică poate fi construit pentru a furniza puteri mai mari. Iată varianta de construire a bobinei pe un miez format dintr-o țevă din PVC de 170 mm diametru și 45 mm înălțime. Deci va fi o bobină în aer. Părerea mea că dacă se dispune de un miez de ferită de această mărime e indicat a se folosi)

Conductorul va fi tot bifilar, dar de astă dată mai gros de cca. 1 mm pentru a putea suporta cam 2, 5 A.

Peste această bobină bifilară se va construi un secundar cu aceiași grosime dintr-o lungime de 100 m de conductor tot bifilar și legat tot la fel ca și primarul – adică începutul uneia din firele cablului bifilar legat de sfârșitul celui de-al doilea. Va rezulta deci un secundar tot cu trei capete.

Frecvența de oscilație a acestui circuit este

foarte mare - cu acest tranzistor cam 35 KHZ. Acest circuit este folosit pentru încărcarea unei baterii de 12 V. Alimentarea este tot de 1, 5 V.

Iată în continuare o variantă dotată cu punte redresoare din patru diode ci nu doar dintr-una. Și acest circuit poate fi dotat cu un secundar care să furnizeze energie pentru reîncărcarea bateriei de alimentare:

Și pentru că acest mic dispozitiv e destinat încărcării bateriilor, prin oscilații de înaltă frecvență și mai devreme am vorbit de microcentrala lui Carlos Benitez, amintind de asemănarea ei în privința impulsurilor de curent cu comutatorul Tesla descris în primul volum al acestui ciclu, am să vă prezint aici un alt dispozitiv extrem de simplu destinat încărcării acumulatorilor.

E vorba de obiectul brevetului american cu numărul US20080030165 acordat lui Bozidar Lisac și datat 7 februarie 2008. Brevetul poartă numele „Metodă și dispozitiv pentru asigurarea consumatorilor cu energia electrică recuperată” (Method and Device for Supplying a Load with Electric Energy Recovery).

Brevetul descrie o metodă de recuperare a energiei consumate prin înmagazinarea ei temporară în condensatori și descărcarea lor înapoi în baterie.

Asta în primul caz prezentat de brevet. Există însă și un al doilea caz în care se folosesc două grupe de baterii alături de o pereche de condensatori.

Mai există în brevet și cazul în care circuitul acesta poate acționa direct un motor electric, bobinele lui fiind sarcină directă circuitului. 72

Iată aici primele două variante ale circuitului:

După cum se observă tensiunea continuă după ce trece prin consumator, reprezentat aici de un motor,

este stocată în doi condensatori. Aceștia sunt legați în circuit cu ajutorul unui pachet de comutatori, rând pe rând paralel și în serie. Atunci când sunt legați în paralel tensiunea lor de lucru este egală cu cea a bateriei, dar în momentele în care sunt legați în serie, tensiunea lor de lucru devenind dublă față de cea a bateriei ei se vor descărca înapoi în aceasta. Sensul unic de circulație al curentului este asigurat de cele două diode care nu permit curentului electric să se întoarcă prin consumator.

O altă variantă; acestui dispozitiv folosește doi acumulatori sau două perechi de acumulatori și una de condensatori care sunt comutați alternativ când în paralel când în serie. Asemănarea cu comutatorul Tesla este evidentă.

În imaginea din stânga sunt patru acumulatori care sunt legați pe rând când paralel când în serie curentul din ei trecând prin consumator, iar în dreapta e o variantă care folosește doi acumulatori, unul înserat în circuit iar al doilea FE exterior. Acesta e destinat pentru acoperirea pierderilor termice inerente oricărui circuit electric.

Această variantă folosește după cum se vede ca consumator primarul unui transformator, primar în care apare un curent electric alternativ. Acesta este apoi redresat și furnizat unui invertor, care-l transformă în curent electric alternativ cu caracteristicile rețelei naționale.

Un alt generator extrem de simplu care furnizează cantități impresionante de energie est cel care face obiectul brevetului european W02009065210 (A1) acordat lui Richard Willis la data de 28 mai 2009, pentru dispozitivul numit „Generator electric” (Electrical generator).

Richard produce și comercializează acest

generator la firma sa din Canada. Generatorul furnizează puteri cuprinse între 4, 8 KW și 12 kW sub formă de curent continuu de 12 volți la 100 amperi. Pentru atingerea puterilor respective generatorul cu numele comercial de „Magnacoster” este format din mai multe celule de bază.

Schema de bază rezultată din brevetul sus pomenit este următoarea:

După cum se poate vedea este un electromagnet alimentat de la rețea sau de la baterie. Tensiunea de alimentare trece printr-o punte redresoare, de unde, prin două diode, pătrunde într-un vibrator (poate fi un releu în regim de auto-oscilație), după care ajunge la înfășurarea electromagnetului.

Acesta e construit după cum se vede pe un miez de ferită, care este la capătul sudic în contact cu un magnet puternic (NbFes). Capătul nordic al electromagnetului se află la distanță de 10 mm de un magnet identic cu primul. Primul magnet este opus polarității electromagnetului iar cel de-al doilea are aceeași polaritate. Asta face ca la alimentarea electromagnetului, acesta să genereze curent alternativ.

Conductorul de bobinare al electromagnetului poate fi de orice fel la orice grosime.

Ieșirea dispozitivului trece printr-o punte redresoare și din nou prin două diode. Datorită construcției ingenioase, dispozitivul are conform declarațiilor inventatorului coeficientul de performanță de 3600 de ori.

Funcționează cu tensiuni și intensități ale curentului de alimentare începând de la 1 la sute și furnizează firește de 3600 ori mai mult.

Puterea la ieșire crește odată cu frecvența de oscilație a vibratorului. Diodele de la ieșire vor avea

firește valori corespunzătoare pentru a suporta puterea debitată de electromagnet.

Un alt dispozitiv destul de simplu și foarte eficient e circuitul lui Alexander Meissner inventat în 1913 în vederea alimentării unei celule de electroliză. Datorită acestui circuit electroliza se execută cu randament mare la consumuri foarte mici de energie:

Combinarea acestui circuit cu transformatorul parametric al lui Charles Flynn duce la următorul circuit autoalimentat:

Bateria se consumă doar în primele secunde după pornire. Ulterior curentul furnizat se varsă în ea, sau la consumator. Ledul trecut printr-o rezistență care să-i asigure buna funcționare indică dacă circuitul funcționează sau nu, având în vedere că odată pornit el se autoîntreține. De aceea pentru oprire - pornire s-a prevăzut un comutator ci nu un întrerupător.

Mai există multe asemenea dispozitive mai mult sau mai puțin complexe. Pentru scopul cărții de față e suficient ce am prezentat până acum.

Trebuie să reținem ca idee de bază faptul că descărcările electrice de curent continuu de înaltă tensiune prin scântee generează în jurul conductorilor respectivi energie radiantă care induce în piesele metalice din jur curent electric de mare intensitate.

Trebuie să mai reținem că în general orice oscilator de frecvență înaltă induce unde electromagnetice și câmpuri ionice care de asemenea fac să apară curenți de intensitate mare în bobinele sau armăturile metalice din apropiere. Toate sunt modalități de colectare a energiei radiante.

Înainte de a trece la capitolul următor am să vă ofer și un.

Bonus

Probabil că marea majoritate a dumneavoastră, dragi cititori, aveți televizor. Și precis având acest aparat în casă știți cum arată cablul coaxial de antenă:

Ei bine, aflați că un mosor de cablu coaxial normal cu impedanța de $75\ \Omega$ poate fi folosit pe post de colector de energie radiantă. Acest mosor constituie astfel un foarte simplu dispozitiv de energie radiantă care este foarte puțin cunoscut și poate furniza o tensiune alternativă de $10.000\ \text{V}$ la intensitatea de $10\ \text{mA}$, ceea ce înseamnă $100\ \text{W}$. Pare puțin dar gândiți-vă că becurile economice actuale consumă cam $20 - 25\ \text{W}$. Deci acest mosor de cablu coaxial v-ar asigura iluminatul în trei, patru camere.

Această înaltă tensiune este colectată din tot spectrul radio, fie el terestru sau astral și pentru a fi utilizată trebuie neapărat trecută printr-un transformator coborâtor.

Schema utilizată este una extrem de simplă: nd

Deși e drept că după trecerea prin transformatorul coborâtor puterea culeasă va fi mai scăzută, cam $50\ \text{W}$, există câteva avantaje nete care pledează pentru utilizarea acestui dispozitiv simplu. Dacă-l comparăm spre exemplu cu un panou fotovoltaic care furnizează aceiași putere, acesta este de câteva sute de ori mai scump și nu produce energie decât atunci când se află încălzit de lumina solară. Pe când umilul mosor de cablu va furniza energie 24 de ore din 24, tot cursul anului.

Veți spune că nu poate fi adevărat, dacă ar fi așa atunci când manipulați un asemenea mosor de cablu ar trebui să vă curentați.

E adevărat. Pentru ca umilul mosor să devină o sursă de energie liberă trebuie pregătit. Pentru asta se vor urma zece pași pregătitori:

1 se va verifica ca la cele două capete ale cablului ecranul să nu intre în contact cu firul central (inima)

2 se vor conecta fire electrice atât la ecran cât și la inimă la ambele capete

3 se va introduce mosorul cu cablul într-un cuptor clasic, nu cu microunde! T f

4 se încălzește cuptorul la 180°C 5 se menține temperatura până ce izolația internă din teflon se moaie (scopul este ca aceasta să-și piardă polarizarea inițială)

6 în momentul muierii izolației interioare se aplică la legăturile de pe unul din capete o tensiune continuă stabilă de 10.000 V la 10 mA, care va fi menținută 10 - 15 minute. Poate fi folosită de fapt orice tensiune cuprinsă între 12 V și 10.000 V, dar cu creșterea corespunzătoare a intensității.

7 se oprește cuptorul și se lasă să se răcească până ajunge în intervalul $20^{\circ} - 30^{\circ}\text{C}$, menținându-se în continuare tensiunea pe capătul cablului.

8 după răcire se deconectează tensiunea și 9 se conectează ecranul la inima cablului la ambele capete ale cablului

10 se menține mosorul la temperatura camerei o perioadă cuprinsă între 5 și 7 zile, timp în care polarizarea cablului se reface. După această perioadă unul din capetele cablului se va conecta la transformatorul coborâtor prin intermediul unei bobine de șoc.

Această sursă de energie poate fi transformată la ce tensiune avem nevoie și după o ulterioară redresare și filtrare poate fi folosită în locul oricărei baterii în dispozitivele prezentate anterior, atât în prezentul volum cât și în celelalte acolo unde există alimentare de la o baterie primară.

Și pentru că v-am spus acest lucru am să vă dau

aici un alt pot. Există posibilitatea de a vă asigura de trei ori mai multă energie cu acest dispozitiv umil, dacă la transformare veți folosi un transformator special.

Cei care ați citit volumul 1 al acestui ciclu, probabil că acum v-ați gândit la transformatorul parametric descris în capitolul „și transformatoarele” de la pagina 105.

Ei bine o să aveți o surpriză! Nu e vorba despre un transformator care are în componența construcției lui un magnet permanent.

Dar hai să ne amintim un pic ce spuneam atunci. Spuneam atunci că un transformator normal nu poate scoate la ieșire o putere mai mare decât s-a injectat în primarul lui, pentru că primarul va induce în miez un câmp electromagnetic de o anumită intensitate. Acest câmp va induce la rândul lui în bobinajul secundarului o putere, care datorită pierderilor magnetice din miez și a celor inductive și termice din bobină, va fi mereu mai mică decât cea injectată în primar.

De asemenea ne mai amintim că deși calculul unui transformator este destul de simplu, există o relație strânsă între secțiunea miezului pe care se află bobinele și puterea transformatorului. Ei bine asta pentru a nu avea surpriza de a constata că miezul fiind prea mic, nu ne încap bobinele pe el.

Acolo nu am spus însă că nu se poate dimensiona miezul transformatorului cu o secțiune mai mare decât ne iese din calcul. De ce nu se utilizează însă miezuri mai mari, este doar o chestiune strict de economie de material.

Dar hai să vedem ce se întâmplă în miez la funcționarea unui transformator.

În momentul închiderii circuitului bobinei primare, aceasta induce în miez un câmp magnetic.

Acest câmp magnetic va avea polaritatea oscilantă odată cu schimbarea polarității curentului alternativ.

Să luăm în analiză cazul fiecărei polarități pe rând. Apare un câmp magnetic care va induce în bobina secundară un curent electric de același sens ca și cel din primar, având o putere foarte apropiată. Dar știm că orice bobină prin care trece un curent electric, fie ea un fir sau mai multe spire, induce la rândul ei un alt curent de sens invers. Fenomenul autoinducției. La schimbarea polarității curentului alternativ care străbate primarul, atât în primar cât și în secundar vor apărea curenți autoinduși și firește aceștia vor induce și câmpuri magnetice autoinduse, care se vor însuma cu cele principale. Asta va duce la o saturare a miezului transformatorului, fiind acest fenomen una din cauzele randamentului scăzut al transformării și de asemenea al încălzirii transformatorului.

Dacă miezul transformatorului a fost construit la limita de jos al valorilor din calcul, atunci acest transformator va lucra foarte aproape de suprasarcină și firește cu un randament scăzut.

Dacă însă miezul transformatorului va fi mult mai mare decât valoarea maximă admisă din calcul, atunci transformatorul se va apropia în funcționarea sa de valoarea ideală a transformării.

Deci o scădere a saturației magnetice a miezului poate duce la o creștere a randamentului transformatorului. Ei bine, această creștere a randamentului poate fi făcută să depășească orice așteptări printr-o construcție aparte a miezului transformatorului.

Și ca să nu mai lungim prea mult vorba, priviți imaginea următoare:

După cum se vede este vorba de un transformator având miezul format prin introducerea

unui miez E + I într-un miez U + U sau U + I. A fost brevetat de Thane C. Heins cu brevetul canadian nr. CAz594905 intitulat „Bi-Toroid Transformer” din data de 18 ianuarie 2009.

Pe centrul miezului mic (E + I) se află bobina primară iar peste ambele miezuri de o parte și de alta a primarului se află câte o bobină secundară. Secundarele acestui transformator se vor calcula la puteri de trei ori mai mari decât primarul. Surplusul de putere va fi dat de autoinducția primarului și secundarului însumat cu inducția și autoinducția celui de-al doilea secundar (dummy output), secundar care nu se va folosi, rolul lui fiind doar de amplificator de putere. Câmpul magnetic excedent va circula prin miezul mare (cu roșu).

Acest tip de transformator furnizează puteri de trei patru ori mai mari decât primește. Și poate fi folosit oriunde avem nevoie de o economie de energie.

Prin intermediul lui vom putea alimenta un calorifer electric sau un boiler de 5.000 W chiar dacă priza noastră nu suportă mai mult de 1500 - 2000 W. Este deci un transformator generator de putere. Iată în continuare și cum arată o variantă practică de construcție a lui.

Este vorba de unul din primele prototipuri, de putere și dimensiuni mici. Se observă totuși că bobinele secundare sunt mai mari fiind confecționate cu conductor mult mai gros decât cea a primarului.

Apa

Despre puterea apei am mai vorbit în două capitole din volumul 1 al acestui ciclu. Acolo am tratat apa ca sursă actuală de energie și ca potențială sursă de energie liberă prin folosirea unor turbine neconvenționale - turbinele absorbante autonome cum ar fi cele ale lui Viktor Schaubeger, Clem sau

Mazenauer.

Tot în acel volum deși am pomenit tangențial de posibilitatea folosirii ca sursă de carburant a amestecului de hidrogen și oxigen obținut prin electroliza eficientă a apei (specificăm că electroliza are loc cu adevărat eficient dacă frecvența de pulsație a curentului de electroliză se apropie de frecvența de oscilație a moleculei de apă), am spus că nu sunt de acord cu ea. De ce? Pentru că este o metodă distructivă, prin descompunerea apei și arderea celor două gaze, se atentează la rezerva de apă a Terreii.

În continuare voi arăta trei posibilități - ele sunt mai multe - de obținere directă a energiei electrice din apă.

Voi pomeni pentru început de brevetul american nr. 41537575 din 8 mai 1979, intitulat „Metodă și aparat pentru generarea electricității”, acordat lui William T. Clark al III-lea din New Orleans. Priviți aceste pagini:

U. S. Patent wu, t. ivn b i di

4.1S3.7 17

U. S. Patent

— Z

4.133, 7 i7

Este o baterie. În primele rânduri ale brevetului se scrie: „Doi electrozi distanțați având ca consumator un circuit electric exterior sunt dispuși într-un lichid conducător electric, iar energia e importată din lichid prin faptul că mișcarea electronilor liberi energizați din lichid, excită electronii liberi care se mișcă în masa electrodului, într-un grad mai mare decât în celălalt electrod, prin aceasta cauzând un curent electric care va circula prin circuitul exterior”.

În brevet se face referire la acest fenomen ca nefiind unul descoperit de inventator, ci de înaintașii

săi printre care lordul Kelvin.

În altă parte a brevetului se specifică că acest tip de baterie nu poate fi considerată una chimică deoarece la bateriile chimice electricitatea nu e influențată de liniile de câmp magnetic terestru și nici de poziția electrozilor în raport cu electrolitul. Pe când această baterie se bazează exclusiv pe distanța și poziția relativă dintre electrozi, pe viteza și unghiul mișcării lichidului în raport cu electrozii, pe diferența de temperatură a lichidului în care sunt imersați electrozii și pe configurația și forța câmpului magnetic terestru. Pentru că nu este o baterie electrochimică cei doi electrozi nu se vor deteriora descompunându-se chimic ca la bateriile normale cu toate acestea dacă cei doi electrozi vor avea proprietăți electrochimice diferite, (ex, aluminiu și cupru sau cupru și zinc, etc.) bateria va da rezultate n-ai bune.

Cantitatea de curent electric colectată va depinde de muți parametri cum ar fi: distanța dintre electrozi, orientarea lor față de direcția liniilor de câmp magnetic terestru (linia N - S), unghiul de orientare a electrozilor, forma și dimensiunile lor, temperatura lichidului etc.

Oricum pentru cineva care stă pe malul unui curs de apă, fie el izvor, pârâu sau fluviu, sau pe malul mării, acest tip de baterie, bine gândită și construită poate furniza energie pentru alimentarea tuturor dispozitivelor care, în paginile precedente foloseau ca sursă primară pentru pornire o baterie electrică, prin asta, putându-se deschide larg ușa totalei independențe energetice. Să ne gândim la următorul lanț electric:

Bateria aceasta a lui Clark - un circuit care să transforme curentul continuu în curent alternativ sau pulsatoriu (un releu în regim de autooscilație) -

transformatorul amplificator precedent al lui Thane C. Heins (pag. 78).

— O punte redresoare - și acum oricare din următoarele: invertor 12V c.c. - 220 V a.c., sau generatorul lui Richard Willis (pag. 72), sau unul din circuitele lui Donald Lee Smith (pag. 62 - 69), sau circuitul combinat Alexander Meissner + Charles Flynn (pag. 74), etc.

Acest lanț poate fi aplicat în cazul tuturor tipurilor de baterii naturale, cum e cazul celor telurice, despre care vom vorbi în paginile următoare.

Și pentru că am pomenit de lordul Kelvin priviți imaginea următoare:

Este ilustrarea experienței efectuate de acesta în 1890 la Cambridge și ulterior de Walter Schauburger în 1938 la Nürnberg.

Pentru că imaginea nu este totuși foarte clară (nu am găsit una mai clară) am să vă explic despre ce e vorba.

Pe suportul izolat electric din imagine se află o țeavă (sau furtun) racordat la o altă țeavă în formă de T care se termină prin două duze foarte fine orientate în jos. Prin acest circuit pătrunde apă. Amintiți-vă ce se întâmplă când opriți încet apa la robinetul chiuvetei. La un moment dat, jetul continuu de apă înainte de a se opri se transformă într-un jet care e format în partea superioară dintr-o curgere continuă iar jos e format din picături care cad în șir indian spre chiuvetă. Zona de transformare a jetului în picături nu e foarte mare. La o cercetare atentă se va vedea că are înălțimea de 2 - 3 cm. Ei bine tocmai această zonă este cea ce ne interesează. Această transformare a apei se petrece cu eliberarea unei cantități imense de energie.

Dispozitivul din imaginea de mai sus este tocmai

un colector care colectează această energie. E suficient să vă spun că cu ajutorul lui se colectează o tensiune electrică continuă de zeci de mii de volți. Acest aparat, pe lângă faptul că colectează această energie electrică, produce și o însemnată cantitate de ozon.

Apa din cele două jeturi curge în două recipiente din material plastic. Atenție dispozitivul nu trebuie să aibă nicio legătură electrică la pământ!

În căderea ei, apa trece prin două inele din țevă de cupru, care sunt conectate printr-o tijă de cupru izolată (sârmă de 6 - 8 mm) la o placă de cupru aflată în recipientul alăturat. Deci în fiecare parte, apa trece printr-un inel să-i spunem propriu dar cade pe placa inelului vecin.

În acest fel se pot colecta cele două sarcini electrice ale celor două jeturi de apă. Diferența de potențial între ele este imensă. Prin legarea unui circuit electric exterior aparatului la un inel și o placă se culege o tensiune de mai multe mii de volți.

Imaginați-vă deci că această tensiune continuă ar fi făcută să se descarce printr-un eclator.

Oare nu am putea folosi acest aparat ca sursă primară de tensiune pentru circuitul lui Gray sau pentru bobina Tesla a lui Smith?

Ba da. Iată spre exemplu o schiță care ar arăta primul caz:

Având în vedere că în tubul convector al lui Gray se obține o tensiune alternativă de înaltă frecvență și mare intensitate (într-un asemenea tub pot apărea curenți de până la 1.000 A) se poate conecta direct la el orice consumator inductiv de mare putere (radiator, calorifer electric, boiler electric, bobină de inducție, etc. Care nu are nicio piesă electronică - nu are regulator electronic de funcționare, nu are

ventilatoare).

Atenție, marea majoritate a radiatoarelor și caloriferelor au ca regulator de funcționare un bimetal iar boilerele electrice au ca regulator un termocuplu. Acestea nu sunt dispozitive electronice ci electromecanice, (sunt niște întrerupătoare) funcționarea lor nu depinde de parametri curentului electric ci doar de temperatură și de puterea consumatorului, ca urmare nu există niciun impediment pentru utilizarea lor.

Modul practic de legare va fi cu faza la tub șinului luat dintr-o priză de pământ.

Un alt dispozitiv cu ajutorul căruia se poate extrage electricitatea direct din apă este cel din imaginea următoare:

Sunt mai multe brevete care se bazează pe principiul acestui dispozitiv care a fost inventat de Joseph H. Cater. Este tot un colector de curent continuu.

Vedem că avem de-a face cu un tub din material plastic (are dimensiunile de 400 mm x 60 mm plin cu apă distilată. Prin capacele lui trece câte un electrod de cupru (ar fi bine să fie argintat sau aurit). Acești electrozi sunt folosiți atât ca intrare cât și ca ieșire a circuitului. Pe peretele cilindrului se află fie un transductor ultrasonic (difuzor de înaltă frecvență – cel de la ceasurile electronice, format dintr-o plăcuță de alamă acoperită cu un cristal piezoelectric acoperit cu o peliculă de aluminiu.) sau o sirenă.

Există o baterie și un reostat care reglează tensiunea de alimentare a transductorului. De asemenea se poate vedea că ieșirea are în paralel o rezistență. Circuitul pentru a funcționa în bune condițiuni trebuie să aibă permanent un consumator, de aceea în momentul în care nu există un consumator

activ (reprezentat aici prin simbolul unui bec), această rezistență va avea rol de menținere în funcțiune a circuitului.

Ultrasunetele emise de transductor (600 KHZ) fac apa să fiarbă instantaneu, făcând ca în apă să fie eliberată o mare cantitate de electroni liberi, care firește sunt colectați de cei doi electrozi întocmai ca în brevetul lui Clark la figurile 4, 5 și 6 din pagina doi.

O aplicație rusească de mari dimensiuni a acestui dispozitiv (are 900 kg) a furnizat 220 V la intensitatea de 6800 A (1, 5 MW).

În continuare am să vă rog, dragi cititori pe cei dintre dumneavoastră care ați citit primul volum al acestui ciclu - „Criza energetică - adevăr sau minciună” - să vă amintiți că la pagina 138 vorbeam despre cazanul Vuia, care funcționează pe principiul vaporizării instantanee a apei și despre motorul domnului Mihai Rușețel, care funcționează cu ajutorul acestui principiu.

Pentru cei care nu au citit acest volum să reluăm aici pe scurt despre ce e vorba. Vaporizarea instantanee a apei în cazan închis se face prin pulverizarea ei pe o placă incandescentă. Este fenomenul care se petrece atunci când stropim plita sau talpa fierului de călcat cu stropi de apă.

Știți toți probabil cum apa se transformă instantaneu din stropii pulverizați în vapori care se împrăștie cu mare presiune. Pe acest principiu funcționează motorul lui Rușețel. În acest motor apa este pulverizată pe o rezistență puternică de unde vaporii rezultați pun în mișcare pistoanele motorului.

Am auzit pe unii care spun că motorul Rușețel nu a apărut pe nicăieri pentru că de fapt este doar o înșelătorie. Să clarificăm aici un lucru. Energia degajată la schimbarea stării de agregare a apei

dinspre lichid spre vapori, este de multe ori mai mare decât cea necesară aducerii apei în situația de ași schimba starea de agregare. Ca urmare motorul Rușetel funcționează perfect și tocmai de aceea nu a apărut, pentru că ar fi detronat motoarele cu ardere internă și implicit întreaga industrie a hidrocarburilor.

Ei bine acum vă rog să vă amintiți despre pompa și turbina Tesla despre care am vorbit în volumul doi - „Motoare magnetice - aplicații” - la pagina 138. (interesantă coincidență, nu credeți?! Jur că nu am scris intenționat la aceeași pagină. AȘA s-a întâmplat.)

Spuneam acolo că turbina Tesla lucrează cu fluide - poate fi acționată atât de extinderea gazelor rezultate în urma arderii hidrocarburilor, cât și cu aer, aburi sau cu apă.

Principiul ei de funcționare este o combinație între aderența fluidelor la suprafețe - capilaritate - și forța centrifugă.

Constituie cel mai eficient motor construit vreodată, prin faptul că oferă o ieșire de 20 cai putere pentru fiecare kg greutate a motorului. Deci o turbină de doar 3 kg e echivalentă cu motorul cu ardere internă de 130 kg care toarce sub capota mașinii dumneavoastră (dacă o aveți!).

Ei bine imaginați-vă o combinație între acestea două: cazanul Vuia și turbina Tesla.

Ceea ce vedeți mai jos este această îngemănare și reprezintă o modalitate de transformare a energiei degajate de apă la schimbarea stării de agregare, în lucru mecanic util, într-un ciclu închis. Atenție asta nu înseamnă că sistemul e unul închis. Avem de-a face tot cu un sistem deschis. Iată cam ce vedeți.

Un rezervor de apă, R apă de la care, pe circuitul rece, pleacă apa spre un pulverizator, care o pulverizează pe o bujie incandescentă de mare putere.

Aici apa se transformă în aburi și își continuă drumul pe circuitul cald urcând în turbina Tesla M, pe care o pune în mișcare, după care iese pe la centrul acesteia și urcă până ajunge deasupra rezervorului, unde trece printr-un radiator R și condensează scurgându-se înapoi în rezervor. Cu D de culoare verde deschis este un dinam (sau alternator) cuplat prin curea la axul motorului, dinam care încarcă bateria, B de unde se alimentează bujia incandescentă. Accelerarea sau decelerarea motorului, respectiv creșterea vitezei de rotație și forței turbinei se face prin variația debitului apei care pătrunde în pulverizator.

Ca sistem deschis, acest motor schimbă energie cu mediul înconjurător în cele două puncte în care are loc schimbarea stării de agregare a apei - la bujia incandescentă și la radiatorul de condensare.

Detractorii ar putea spune că așa ceva nu poate funcționa, că nu poate dinamul încărca bateria suficient pentru a putea alimenta bujia incandescentă. Dacă bujia respectivă e construită inteligent, fiind una de mare randament, este foarte posibil. Nu uitați că cele mai mari alternatoare auto debitează peste 1.000 W iar cele mai mari baterii auto au peste 2 KW. O bujie incandescentă de 1500 - 2000 W (2 - 3 C. P.) este suficientă pentru a sigura funcționarea unei turbine de 1 - 2 kg care scoate 20 - 40 C. P.

Asta arată că Turbina Tesla e un motor foarte eficient, iar vaporii care o pot acționa sunt rezultatul pulverizării unor cantități mici de apă, căci prin vaporizare, volumul, respectiv presiunea, poate crește de mii de ori. De altfel și motorul cu ardere internă, consumă pe un ciclu o cantitate foarte mică de combustibil.

Iar dacă dinamul sau alternatorul nu poate fi construit să furnizeze puterea necesară cantității de

vapori pentru un motor - turbină Tesla de mare putere, nimic nu ne împiedică să-l folosim împreună cu un dispozitiv în genul transformatorului lui Thane C. Heins sau cu oricare generator de energie liberă de mare putere (transformator amplificator Tesla, generator Richard Willis, sau și mai bine cu generatorul de la pagina 69 al lui Donald Lee Smith cel cu 8 perechi de bobine, care va fi acționat nu de un motor electric ci de însăși turbina Tesla, prin curea exact cum sunt acționate alternatoarele motoarelor cu ardere internă.).

Avem astfel aici cel mai eficient mod de a renunța la motoarele actuale care distrug planeta și ne fac sclavii financiari ai celor care conduc industria petrolieră, fără măcar de a consuma vreun fel de combustibil. Apa este supusă unui ciclu de transformare din lichid în vapori și invers, la nesfârșit, iar energia rezultă doar din schimbarea stării de agregare a ei.

Teoretic apa din rezervorul unui autovehicul acționat astfel ar trebui să țină la infinit.

Aici ar trebui să vă mai amintesc încă odată că în primul volum am vorbit într-un capitol separat despre turbinele autonome. Și amintiți-vă, acolo era vorba despre munca lui Viktor Schauburger, despre pompa turbină a lui Richard Clem, despre turbina lui Hans Mazenauer și nu în ultimul rând de turbina autonomă pe care am propus-o eu însumi.

Toate acestea reprezintă modalități de obținere a lucrului mecanic util din fluide oarecum asemănător cu ceea ce am descris mai sus.

Într-o montare corespunzătoare toate pot fi folosite ca motoare pentru acționarea oricărui autovehicul, vapor sau vehicul aerian, deoarece puterea pe care o pot scoate acestea la ax, este de

zeci și chiar uneori și de sute sau mii de cai putere.

Paranteză

Și ca o a doua paranteză, o combinație dintre generatorul de 400 KW al lui Smith și două motoare electrice împreună cu o baterie auto poate fi o alternativă excelentă la motoarele cu ardere internă actuale. Bateria ar furniza energia necesară pornirii generatorului Smith prin intermediul unui motor electric mic (demaror), după care, acesta ar furniza energia pentru acționarea motorului electric de tracțiune.

Deci după cum se vede din imagine autovehiculul ar fi dotat cu un motor electric de mare putere pentru tracțiune, Me. T. care ar acționa prin cutia de viteză C.V. puntea motoare. Acest motor ar fi acționat de curentul electric furnizat de 7 din perechile de bobine ale generatorului Smith de 400 Kw. Una ar fi folosită pentru încărcarea bateriei Ba. Bateria, ar acționa un motor electric de pornire sau demaror Dem. Generatorul ar fi acționat fie de motorul de pornire fie de cel de tracțiune prin intermediul unei cutii de distribuție C. d.

Irește aici nu am mai figurat faptul că motorul de tracțiune ar acționa cutia de viteză C.V. și ulterior puntea motoare prin intermediul unui volant și a unui ambreiaj. Volantul ar fi strict necesar nu doar în vederea funcționării ambreiajului pentru schimbarea vitezei în timpul deplasării cât mai ales pentru a împiedica oprirea motorului de tracțiune în momentul în care, după pornirea acestuia, generatorul va fi decuplat de la demarorul Dem. Pentru a fi cuplat la motorul principal prin intermediul cutiei de distribuție C. d.

Iată deci o altă rezolvare practică, nepoluantă și perfect gratuită a transportului rutier.

Și pentru că vorbim de acest dispozitiv al lui Donald Lee Smith, trebuie să spunem că deși el produce curent continuu, puterea sa fantastică comparativ cu dimensiunile sale fizice, îl fac un candidat ideal pentru alimentarea consumatorilor rezistivi de mare putere (radiatoare, plite și cuptoare electrice, calorifere și convectoare electrice etc.

Însă, pornind de la el, se poate concepe unul care funcționând pe un principiu asemănător să producă curent alternativ. Pentru asta rotorul va fi nu un disc ci două sau trei care vor avea montate pe ele magneți așezași cu polaritățile alternativ. Bobinele vor fi tot fixe.

Iată o variantă cu patru perechi de bobine, (sunt figurate doar două perechi) care au miezul din tole sau ferită. E acționat tot de un motor mic și poate produce curent alternativ la puteri asemănătoare cu dispozitivul lui

După cum se poate vedea va produce curent alternativ. Tensiunea și intensitatea (puterea) fiecărei perechi de bobine va depinde de dimensiunile și puterea câmpului magnetic al magneților folosiți - fiind undeva între 10 și 50 KW. Recomand folosirea magneților NdFes cu diametrul și înălțimea de 25 - 50 mm.

Frecvența curentului va fi de 50 Hz dacă turația motorului va fi de 1500 rotații/minut în cazul în care perechile de bobine sunt legate două câte două așa cum se vede în imagine, iar tensiunea va fi culeasă separat de la fiecare pereche, rezultând deci două faze defazate între ele cu 90°.

Consumul motorului care va roti discurile purtătoare ale magneților va fi de asemenea insignifiant comparativ cu puterea de ieșire al acestui alternator. Poate fi construit și cu rotor făcut cu doar

două discuri, atunci bobinele nu vor mai fi opt (patru perechi) ci doar patru. Se vor lega în paralel tot câte două în pereche dar va scădea puterea furnizată.

Pe același principiu, pentru cei care au nevoie de curent alternativ trifazat propun o schemă asemănătoare dar cu modificările de rigoare. Astfel se pot folosi fie două fie trei discuri, dar pe ele se vor monta câte doi magneți, radial, cu polaritățile opuse. Iată o imagine care arată un asemenea alternator cu doar două discuri rotor.

Bobinele vor fi în număr de trei (în cazul acesta) sau de trei perechi în cazul cu rotor cu trei discuri. În dreapta imaginii se vede felul cum sunt acestea așezate față de magneți. Deci sunt așezate la 120° astfel încât fiecare la trecerea magneților prin capetele ei să producă tensiunea defazată față de celelalte două. Atenție la așezarea magneților. După cum se vede sunt așa fel așezați încât câmpul magnetic se închide prin bobine deci la o trecere la un cap al bobinei va fi polaritatea nordică iar la celălalt capăt al bobinei cea sudică. Lucrul acesta e valabil și la exemplul precedent. Atenție de asemenea la legăturile electrice. Începuturile tuturor bobinelor se leagă la ieșire în comun formându-lui, iar sfârșiturile la faze. Atenție mare și la montarea bobinelor, ca toate să aibă înfășurările în același sens. În caz contrar cele cu sensurile sau cu legăturile inversate își vor anula sau însuma una alteia curentul.

Pentru că avem o singură pereche de magneți pe discul rotor turația motorului care acționează generatorul se alege de 3.000 de rotații pe minut pentru a obține frecvența de 50 Hz.

Acesta poate fi foarte bine alimentat cu o parte din curentul din ieșire, firește după ce e transformat, căci în mod sigur tensiunea pe fiecare fază va fi mai

mare decât tensiunea de alimentare a motorului. Lucrul acesta e valabil și pentru cazul precedent. În acest scop, pe axul motorului se va monta neapărat un volant, iar alimentarea sa se va face printr-un comutator care să permită decuplarea de la rețea și cuplarea lui la curentul scos de generator într-un timp cât mai scurt.

Și acum am să vă pun o întrebare retorică menită a vă pune pe gânduri cu privire la interesul fantastic al cercurilor industrial bancare de a nu permite proliferarea energiilor libere și cantonarea în continuare în actuala tehnologie criminală a hidrocarburilor.

Dacă eu, un om simplu fără facultăți și specializări tehnice ultra înalte am găsit în această carte mai multe soluții la așa-zisa criză actuală, energetică oare cum se face că cohorta de sute de mii sau poate milioane de ingineri din industria energetică și auto mondială, continuă să afirme că trecerea la soluții energetice și de transport nepoluante, electrice sau de altă natură, este ne fiabilă sau foarte problematică, nefind atins nivelul tehnic necesar?

Nu cumva asta spune clar că de fapt ei nu vor. Că doar nu pot crede și probabil nimeni nu poate crede că pe ei nu-i poate duce capul la ceva la care l-a dus pe un pârlit de român cu studii medii.

Său. Mai știi?! Oi fi io cel mai deștept om de pe glob! Dar

Pământul

În traiul nostru de zi cu zi, de la naștere și până la moarte, cel mai solid și mai fix reper imediat accesibil tuturor este, firește, pământul pe care călcăm. În subconștientul oricui este înrădăcinată puternic ideea că pământul nu se mișcă, e fix e

indestructibil.

Și poate tocmai de aceea de cele mai multe ori când auzim termenul catastrofă ne gândim la o inundație, un incendiu, un ciclon sau o avalanșă.

Mult mai mică e ponderea gândurilor noastre care se îndreaptă spre un cutremur puternic, spre o alunecare de teren vastă sau spre o erupție vulcanică de proporții.

Și poate tot de aceea atunci când de câteva ori în viață avem ocazia să simțim prin propriile noastre simțuri tremurul puternic al pământului de sub picioarele, undeva în adâncul ființei noastre se naște spaima. O spaimă cumplită, ancestrală, pe care cei mai mulți dintre noi nu o recunosc dar pe care toți o trăim.

Cutremurul datorat fie tensiunilor dintre plăcile tectonice terestre fie acumulărilor de presiune ale magmei de sub acestea, este un fenomen de scurtă durată și prea arar suficient de puternic pentru a putea fi simțit de noi, oamenii.

De aceea când acesta se petrece, ne speriem cumplit pe moment și apoi furați de grijile vieții de zi cu zi, de cele mai multe ori îl uităm.

Cutremure se petrec permanent. În fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare oră. Sunt multe. La noi în țară, unde se confruntă presiunea a trei plăci tectonice, acestea sunt foarte dese. Din câte știu eu, după Japonia și Chile suntem țara cu cea mai intensă activitate tectonică de pe planetă.

Dar aceste cutremure sunt suficient de mici pentru ca noi oamenii să nu le simțim. De multe ori se produc trepidații mult mai puternice la trecerea unei mașini grele, decât cele ce ajung la suprafață în urma activității plăcilor tectonice de sub picioarele noastre.

Aceasta este cauza principală pentru care

oamenii, de când se știu au ignorat pericolul reprezentat de un con vulcanic și atrași de fertilitatea terenurilor înconjurătoare, datorate cenușilor vulcanice, și-au stabilit așezările sub amenințarea grozavă a erupției.

Datorită faptului că erupțiile unui vulcan se petrec de regulă odată la câteva generații, undeva în subconștientul nostru s-a stabilit ideea că „nu mi se va întâmpla tocmai mie! Poate peste o generație, două”.

Și dacă în decursul istoriei omenirii, localitățile de la poalele vulcanilor erau suficient de mici, de tip rural, cu o structură a drumurilor care permitea o ușoară evacuare a unei populații suficient de mici, acum lucrurile s-au schimbat dramatic.

Am vorbit mai sus de faptul că o mașină grea produce de multe ori trepidații mai puternice decât cele ale unui cutremur mic.

Atunci, cu niște secole în urmă, localitatea era mică, aflată la 10 - 50 km de conul vulcanic și nu existau autovehiculele și toate mașinăriile de azi. O erupție vulcanică, de regulă nu se petrece deodată. Cu luni, uneori chiar cu ani înainte de erupție, presiunea acumulată sub conul vulcanic, respectiv sub scoarța terestră, începe să se facă simțită prin mici cutremure.

Înainte de erupție de multe ori și silueta, forma conului vulcanic se modifică.

Aceste mici semne erau perfect perceptibile atunci. Într-o societate în care cele mai puternice trepidații create de om erau cele ale dărâmării unui zid, insignifiante față de cele date scoarță. Într-o societate suficient de mică și de obișnuită să privească și să respecte natura din jur.

Deci pericolul deși permanent existent. Prea arar a și avut urmări. Să ne amintim de Pompei. Acum.

Orașele situate la poalele vulcanilor au devenit adevărate țări, cu suprafețe de sute de km², cu populații de milioane, cu o sumedenie de surse de trepidații și mai ales cu o viață atât de tumultuoasă încât cei mai mulți locuitori ai lor chiar dacă ar ști și ar vrea să urmărească evoluția vulcanului de lângă ei, nu o mai pot face.

Acum o asemenea erupție este prevestită de aparatură și de specialiști. Dacă nu sunt corupți și interesați financiar să câștige din dezinformare.

Iar atunci când erupția se petrece. de cele mai multe ori, timpul de la atenționare până la împlinirea ei, este mult prea mic comparativ cu timpul necesar evacuării populației. Acum a pleca dintr-un oraș supraaglomerat în timp de o oră - două este o imposibilitate perfectă.

Cutremurele și vulcanii sunt poate cele mai clare exemple ale puterilor fantastice ce zac în măruntaiele pământului. Dacă pentru toate cele fenomene atmosferice sau eventuale amenințări venite din spațiul cosmic - reprezentate de asteroizi, tehnologia actuală oferă, cel puțin la nivel teoretic, posibilitatea evitării sau diminuării efectelor lor, pentru fenomenele legate de structura internă a pământului, suntem total neputincioși. Nici cel mai deștept conclav de oameni de știință nu va putea găsi o rezolvare practică amenințării reprezentate de un cutremura major sau spre exemplu acelei super-erupții ce se preconizează că ar putea izbucni în decursul deceniilor sau secolelor următoare. În zona Yellowstone din Statele Unite. Acolo, în ultimele decenii întreaga suprafață a parcului și a zonei adiacente a început să se ridice constant. Dintotdeauna a existat o activitate vulcanică mai mult sau mai puțin evidentă în acel loc - să nu uităm gheizerele active acolo de sute sau mii de ani.

Dar faptul că întreaga suprafață a terenului se ridică de o bucată de timp arată că dedesubt se acumulează o cantitate imensă de magmă, magmă care atunci când va răbufni la suprafață va reprezenta un super-vulcan.

Și poate aici ar trebui să amintim ca argument, cel mai elocvent exemplu din toată istoria omenirii – dispariția Atlantidei. Indiferent ce a fost această civilizație și unde a fost cu adevărat situată, faptul că a rămas în memoria umanității ca o civilizație mult superioară, înghițită de ape ca urmare a unui cutremura catastrofal, este demn de a ne pune pe gânduri. Ar trebui să reflectăm mai des la micimea noastră. Să încercăm mai des să ne vedem lungul nasului și să căutăm să nu ne mai arogăm puteri pe care de fapt nu le avem.

Cel ce acționează în virtutea unei asemenea mentalități este categoric un distrugător, un monstru. Oare cât timp ne mai complăcem în această ipostază? Oare cât timp trebuie să mai treacă pentru a deveni conștienți de răul pe care-l facem și de rușinea pe care o reprezentăm la adresa naturii noastre și a celei care ne-a creat. Indiferent cine a fost ea.

Aici mai e de discutat și vom mai discuta în paginile ce urmează. Deci dacă pământul reprezintă o asemenea acumulare de energii și forțe, oare de ce nu le folosim?! Sau dacă le folosim, de ce noi, cei mulți nu prea știm acest lucru? Deci întrebarea e dacă folosim sau nu aceste energii?

Poate că fiind atât de imense folosirea lor e o mare problemă, poate că nu e prea ușoară sau poate că e chiar imposibilă. Poate de aceea noi, masele largi nu am auzit să se întâmple asta.

Ce e adevărat și ce nu din aceste presupuneri?! Să încercăm să aflăm.

Cel mai mare magnet

Cu toate că am dedicat un volum întreg magneților și motoarelor care pot fi construite cu ei, explicând pe cât m-am priceput mai bine, pe înțelesul tuturor ce e un magnet, nu am spus nimic despre cel mai important magnet dintre toate și anume acela pe care trăim care se află sub picioarele noastre și căruia îi datorăm existența.

Căci toți, fără excepție, nu suntem conștienți de faptul că de fapt trăim pe un magnet.

Dragă cititorule, fii sincer și recunoaște! În acest moment, ai o revelație. Acea a faptului că planeta pe care te afli e un magnet. Nu te-ai gândit niciodată la ea ca la un asemenea obiect, dar de vreme ce are un pol nord și unul sud și acul busolei se rotește arătând acești doi poli, e clar că trăim pe un magnet.

Și nici chiar în momentul în care ai citit rândurile de la paginile 13 și 35 nu ai gândit la pământ ca la un magnet.

Dar asta e! E un magnet imens, de formă sferică, care se rotește în spațiul cosmic în jurul soarelui.

Și tocmai faptul că e un magnet face ca noi împreună cu toate ființele din jurul nostru, fie ele microorganisme sau nu, fie plante fie animale, să ființăm aici de atâta amar de timp. Câmpul magnetic al acestui magnet a fost cel ce ne-a protejat de radiațiile nocive din jurul frumoasei noastre planete. Deși pare greu de închipuit un magnet de culoare albastră acoperit în mare parte de ape. Dacă Terra e un magnet înseamnă că are proprietățile pe care le-am descris în volumul precedent al ciclului și atunci vine firesc concluzia: se vreme ce un magnet este cel care poate contribui la apariția curentului electric, atunci înseamnă că însăși planeta noastră e un generator electric.

Da. Asta și este. Fiind un imens magnet, este totodată un la fel de imens generator electric. Tocmai de aceea spunea Tesla că „Energia electrică este omniprezentă, în cantități nelimitate și poate propulsa toate mașinile din lume fără utilizarea petrolului, cărbunelui, gazului metan sau a oricărui alt combustibil”.

Spuneam anterior că spațiul cuprins între scoarța terestră și ionosferă reprezintă dielectricul unui imens condensator care a primit numele de „cavitate Shuman”. Ei bine, aceasta e doar una din aspectele generatorului electric numit Terra. Dar dacă am încerca cumva să ne imaginăm pământul ca pe un generator electric? Un motor electric e format dintr-un stator și un rotor. Dacă rotorul e reprezentat de unul sau mai mulți magneți motorul se numește generator electric, fie el dinam sau alternator.

Exact asta e și pământul. Globul terestru este un asemenea rotor magnetic. Statorul e reprezentat de atmosferă. Deoarece între atmosferă și globul terestru există o diferență de mișcare, chiar dacă nu semnificativă, sistemul format de atmosferă cu globul terestru constituie un generator electric. Pentru a înțelege mai bine acest lucru trebuie să înțelegem cum de este globul terestru un magnet. Spuneam în volumul precedent că întreaga materie are proprietăți magnetice. Asta ar însemna pe cale logică că implicit și globul terestru ca atare. La modul cel mai simplist spus așa e, numai că lucrurile sunt un pic mai complicate. Iată, priviți deasupra, structura internă a globului terestru.

Lucrurile pe care vi le spun acum, pentru mine au fost simple și de la sine înțeles încă din anul doi de liceu, pentru simplul motiv că eu fac parte dintre acei elevi care au avut șansa de a avea printre materiile de

studiu și pe cea numită „Geologie” una dintre materiile care, alături de „Astronomie” au fost scoase din programele de studii școlare după 1989. Azi 4 ianuarie, când vă scriu aceste rânduri, la ora 11, 34 a avut loc o eclipsă parțială de soare.

Faptul că aceste materii au fost scoase din programa școlară a făcut ca un om care se dă mare ziarist și reporter de televiziune (care se presupune că a făcut o facultate de filologie) să spună fără nici cea mai mică urmă de rușine și fără să fie conștient de enormitatea prostiei pe care o spune adresându-se unei națiuni întregi, că asistăm la un „eveniment astrologic”.

Sincer să fiu, dacă aș fi fost patronul sau șeful acelui om l-aș fi dat afară în secunda 2. Dar probabil că și acela-i la fel de incult și analfabet ca și subordonatul său. Deci după cum vedeți globul terestru e format din mai multe straturi de materie care au grosimi, densități și temperaturi diferite.

Interesant este că densitatea și temperatura cea mai mare o are materia aflată în centru iar pe măsură ce urcăm spre suprafață temperatura și densitatea scad. Asta face că centru pământului este un miez de materie foarte densă care se consideră a fi un nucleu interior format dintr-un amestec preponderent de fier și nichel. Deși temperatura acolo este imensă, depășind cu mult temperatura de topire a acestor două metale miezul pământului nu e lichid ci este solid. Asta datorită presiunilor imense exercitate de straturile de deasupra. Următorul strat, nucleul exterior, cu grosimea de 2270 km, pe lângă fier și nichel, are și sulf, ceea ce scade simțitor densitatea și permite ca acest strat să fie de consistență lichidă.

Temperatura ce se atinge aici este de aproximativ 6100°C. Stratul de deasupra sa, numit

mantaua inferioară, gros de 2200 km, are în plus și aluminiu siliciu, mangan, oxigen și aproape de loc nichel. Acest strat este mai vâscos, are temperatura cuprinsă între 4500°C și 3.000°C iar consistența sa e din ce în ce mai mare pe măsura apropierii de crustă sau scoarță, care e stratul de suprafață pe care călcăm. Imediat sub scoarță la adâncimea de cca. 40 km sub continente și cca. 8 - 10 km sub oceane este mantaua superioară care are grosimea de 700 km și temperatura din ce în ce mai mică spre suprafață ajungând la cca. 1500 - 2000°C și chiar mai mică. La contactul cu crusta este aproape solidă și formează plăcile tectonice care poartă continentele pe care călcăm. Dacă ar fi să comparăm globul terestru cu un măr roșu și frumos crusta ar fi formată din coaja roșie a mărului, restul ar fi celelalte straturi iar miezul central solid ar fi reprezentat de centrul care poartă semințele.

Ei bine am spus că centrul e solid, stratul imediat următor e lichid de mare fluiditate, iar cel de deasupra lor este vâscos. Asta face ca în timpul rotației globului terestru miezul să se rotească cu viteză diferită față de mantaua superioară. Frecarea dintre miezul central solid și miezul exterior lichid precum și frecarea dintre acesta și straturile mai dense ale mantalei, fac să apară atât câmpul magnetic cât și gravitația. Fenomenul ține de comportarea materiei la nivel atomic și are loc cam în felul următor:

Toți am trecut prin școală și toți considerăm că știm ce-i curentul electric. Dar dacă vă întreb acum ce-i curentul electric, câmpul magnetic și cel gravitațional oricare dintre dumneavoastră nu veți ști să-mi explicați.

Asta pentru că nimeni nu a avut grijă să vă spună

cum are loc formarea acestor câmpuri energetice.

Ei bine iată cum. Toți am învățat că electronii orbitează în jurul nucleului. Aceștia au la fel ca și planetele o mișcare de rotație în jurul propriei lor axe. Această mișcare este numită mișcare de spin. Dar spre deosebire de planete axa acestora nu este fixă față de planul orbital ci în parcursul lui pe orbită, axa de rotație a electronului se schimbă între 0° și 360° .

În imaginea aceasta am ilustrat pentru simplificare atomul de hidrogen.

Deci atunci când unghiul planului de rotație a electronului față de planul orbital este 0° , adică axa de spin este paralelă cu direcția orbitei, electronul se comportă ca microbaterie, având moment pur electric.

În cazul în care axa de spin a electronului este de 90° față de planul orbital, atunci electronul are moment pur magnetic devenind un micromagnet. În cazul în care acest unghi diferă există o combinație dintre momentul magnetic și cel electric în diferite grade. Emisia de energie magnetică sau electrică am figurat-o în imagine ca o spirală de unde care radiază în lungul axei spinului sau perpendicular pe planul spinului.

Din acest punct de vedere electronul este numit electron-magnet. Sau electromagnet elementar. Faptul că de-a lungul parcursului întregii căi de 360° electronul trece prin toate aceste stări, datorită rotației complete a axei lui de spin, face ca atomul în integralitatea lui să se comporte rând pe rând de două ori ca generator electric și ca electromagnet. Momentul magnetic depinde însă atât de poziția electronului față de planul median orbital cât și de spinul acestuia. De asemenea și de sensul spinului. Iată în partea stângă a imaginii următoare

În dreapta, vedem rezultatul celor pe care le-am

spus, anume faptul că orice atom emite unde electromagnetice. Acum de unde apare gravitația?

Aceasta apare ca urmare a combinației dintre undele magnetice și cele electrice, în funcție de sensul de spin și de momentele magnetice și electrice. Să nu uităm că afară de atomul de hidrogen și cel de heliu, toți ceilalți atomi au mai mulți electroni, aranjați pe mai multe straturi.

Aceștia în rotația lor pe orbită și în timpul rotației lor de spin fac să apară o combinație foarte complexă de unde electromagnetice, funcție de poziția și interacțiunea lor relativă unii față de ceilalți și față de nucleul atomului cu componentele sale. Combinația în anumite proporții a acestor unde duce nu doar la apariția câmpurilor magnetice și electrice ci și a celui gravitațional. Rezultatul la nivelul întregului atom, este o emisie amplificată de unde electromagnetice (inclusiv aici și pe cele gravitaționale) din partea atomului respectiv.

Dar din fizica de liceu știm că undele electromagnetice induc câmpuri magnetice de același sens. Pe asta se bazează funcționarea transformatoarelor. Un atom care emite unde electromagnetice puternice, va induce în atomii vecini cei mai apropiați, o comportare similară și de același sens la fel cum primarul unui transformator induce în secundar același câmp magnetic. Astfel, din aproape în aproape prin inducție electromagnetică materia se organizează formând zone cu caracteristici similare.

Acum apare o întrebare pe care probabil că cei care au citit volumul precedent și-au pus-o chiar în momentul în care după ce am afirmat că globul terestru e un magnet, am spus că optzeci și ceva la sută din masa lui este topitură de metal și rocă.

Ori știm de atunci că magneții își pierd

proprietățile magnetice la temperaturi de peste 120 – 200°C.

Numai că tocmai de aceea am explicat cum apare momentul magnetic și cel electric la nivelul electronilor, pentru a înțelege diferența dintre un magnet permanent și comportarea magneto-gravitațională a unei planete.

Să facem o analogie, pentru o mai bună înțelegere. Să luăm cazul a două surse de curent continuu – un dinam și o baterie. Să numim bateria „sursă pasivă” iar dinamul „sursă activă”; ambele produc curent continuu. Dinamul o face prin mișcare, iar bateria stând nemișcată (prin mișcarea ionilor în electrolit).

Cam la fel să considerăm și magnetul permanent. O sursă magnetică pasivă, iar globul terestru una activă. Câmpul magneto-gravitațional terestru apare ca urmare a mișcării materiei în măruntaiele sale, la fel cum curentul electric apare în generator. Faptul că în măruntaiele pământului se combină presiuni și temperaturi imense, face ca distanțele dintre atomi și dintre particulele elementare din compoziția lor să fie mult mai mică, iar interacțiunea dintre ele să fie mult mai puternică. Deci toate fenomenele pe care le-am descris mai sus sunt înmiit mai puternice.

Să trecem mai departe. Deci dacă pământul e un rotor magnetic iar straturile superioare ale atmosferei reprezintă statorul, între ele apare curent electric, pe care-l vedem îl auzim și-l simțim toată viața noastră sub forma miilor de fulgere și trăsnete care se petrec permanent pe toată suprafața globului.

Dar pentru că pământul e un magnet liniile sale de câmp magnetic ar putea fi folosite ca sursă pentru generatoare electrice de mici dimensiuni, generatoare care să furnizeze curent electric local, acolo unde e

nevoie de el. Asemenea generatoare sunt.

Bateriile telurice

Bateriile telurice sunt disizitive generatoare de electricitate, asemănătoare oarecum pilelor electrice, dar care au ca sursă nu energia stocată în substanțele chimice care constituie electrolitul ci pe cea a liniilor de câmp magnetic terestru și de asemenea umiditatea și conținutul de săruri al solului. O baterie telurică este cea descrisă la pagina 83, care are însă ca mediu apa ci nu solul terestru.

Solul trebuie să conțină o anumită cantitate de săruri și apă, pentru a permite apariția diferenței de potențial între cei doi electrozi sau între celulele bateriei. Oricât ar fi de mari electrozii introduși într-un sol nisipos deșertic, perfect uscat, nu se va obține niciun pic de curent electric.

Sunt multe invenții de asemenea baterii. Au fost folosite intens la sfârșitul secolului 19 și începutul secolului 20 când principalul mijloc de telecomunicații era telegraful. Acum nu mai știe nimeni de ele cu toate că unele brevete mai recente provin din anii '70 - 80 ai secolului trecut.

În primul volum - „Criza energetică - adevăr sau minciună” spuneam la pagina 38 (interesant. Paginile 83 și 38!): „Am să tratez bateriile telurice la acest capitol, pentru că (cel puțin eu) încă nu sunt lămurit prea clar cărui fapt se datorează funcționarea lor. Ca să fiu mai exact. Dacă ar fi să mă iau după schema unui aparat radio fără baterii sau a unui telegraf Morse aş spune că funcționează captând energie prin antenă. Dar există baterii telurice care nu au nicio legătură cu nicio antenă. De fapt bateriile telurice lucrează și cu diferența de potențial dintre o antenă și pământ, dar sunt unele care lucrează fără antenă și acestea se pare că captează energie electrică (curent

continuu) datorită exclusiv interferenței liniilor de câmp magnetic terestru cu materialele din care sunt construiți electrozii lor combinat cu aciditatea din sol, care ar constitui ca la orice baterie normală electrolitul. Așa că voi considera că funcționarea lor se datorează tot captării energiei radiante universale”.

Îmi cer scuze cititorilor mei spunându-le că la data când am scris acele rânduri, în urmă cu mai bine de un an, nu eram pe deplin documentat despre acest subiect. De fapt bateriile de care vorbeam acolo, cele care aveau legătură la o antenă, nu sunt propriu-zis baterii telurice, datorită faptului că funcționarea lor nu este rezultatul folosirii liniilor de câmp magnetic terestru, ci rezultatul culegerii diferenței de potențial dintre pământ și un punct situat la o anumită înălțime în atmosferă. Acelea sunt mai degrabă captatoare electrostatice, sau de electricitate atmosferică.

Iar ca să fim riguroși, ele de fapt descarcă o mică parte din electricitatea acumulată în condensatorul format de suprafața terestră și atmosferă, adică din „cavitatea Shuman”.

Cu toate că cea mai simplă baterie telurică furnizează puteri mici, dacă e bine construită și concepută, o baterie telurică (construită din mai multe elemente serie - paralel) poate furniza atât tensiuni cât și intensități mari, suficiente pentru alimentarea majorității consumatorilor electrocasnici de mică putere care ne înconjoară, (cum ar fi corpurile de iluminat, aparatele radio - tv., calculatoarele portabile, casetofoanele, CD și DVD - playerele ceasurile electrice și în general tot ce funcționează cu tensiuni sub 30 V și intensități de 1 până la 5 A) adică cu puteri de sub 100 W.

Voi da pentru început, ca și până acum exemplele câtorva brevete în ordine temporală, cu extrase ale

unor explicații semnificative date de inventator, după care voi încerca să trag niște concluzii generale menite a fi linii directoare pentru oricine vrea să se apuce să construiască asemenea baterii. Veți vedea încă de la început, că aceste baterii sunt destul de ușor de construit de către oricine, iar materialele se pot găsi destul de ușor în depozitele de materiale de construcții și nu au prețuri exagerate.

Deci primul brevet despre care vom vorbi este cel cu numărul american 155209, acordat la data de 22 septembrie 1874 lui William D. Snow din Brooklyn - New York. Iată partea de jos a imaginii din brevet:

Brevetul poartă numele „Îmbunătățire a bateriilor telurice pentru generarea de curent electric”.

Este vorba de o instalație de alarmare contra incendiilor sau inundațiilor. Partea de sus a desenului reprezintă un barometru, un termometru și un higrometru, legate la un dispozitiv telegrafic alimentat din bateria telurică care se vede în partea de jos. Aceste aparate destinate monitorizării atmosferei din încăpere, erau reglate astfel ca împreună să anunțe organele de intervenție în cazul unui incendiu sau a unei inundații.

Se pare că până la apariția acestui brevet, bateriile telurice care alimentau aparatele telegrafice erau formate doar din doi electrozi. Aceste baterii telurice de fapt alimentau niște acumulatori cu care funcționau aparatele telegrafice. Dar de foarte multe ori acești acumulatori se uzau suficient de mult pentru a nu mai furniza curent instalației telegrafice și atunci instalația rămânea a fi alimentată doar de bateria telurică.

Iată ce spune inventatorul în textul brevetului:
„Obiectul invenției mele este de a oferi o întrebuințare

a unei baterii electrice artificiale în scopul unei alarmări domestice a unui incendiu, spargeri sau utilizării cu alte circuite (aparate electrice) ...

După care explică despre neajunsurile bateriilor chimice care trebuie întreținute de personal calificat și care dacă nu sunt bine utilizate pot crea probleme datorită acidului din ele. Urmează apoi: „Am înlăturat problemele anunțate și pericolul pentru public, ale unui asemenea sistem prin extragerea curentului dintr-o baterie telurică fără folosire nici unui vas conținând acid sau orice agent necesar descompunerii zincului ori a altor metale, ale așa numitelor „baterii”.

Am obținut acest efect folosind o baterie telurică formată prin îngroparea electrozilor în pământ, sub casă, într-un loc cu umiditate permanentă, astfel încât acțiunea umidității permanente a pământului asupra plăcilor va furniza un curent permanent suficient pentru scopul propus”.

Deci domul Smow având nevoie de curent electric permanent și la o putere mărită pentru instalația sa de alarmare, recurge la un lucru banal dar care pe atunci era cu adevărat o îmbunătățire. În loc de doi electrozi dumnealui propune pentru bateria lui folosirea mai multor elemente pe care le înseriază. După cum se vede în imaginea de deasupra sunt intercalați doi electrozi de zinc și doi de cărbune, care în această configurație formează o baterie din două elemente. După cum se vede tensiunea e culeasă de la primul electrod de zinc și de la cel de jos din cărbune. Între ele sunt intercalați alți doi care sunt înseriați. Electrozii sunt formați din plăci de zinc și de cărbune.

Dacă această baterie ar fi multiplicată, prin înserierea mai multor electrozi în acest fel, ar putea fi culeasă o tensiune teoretic cât de mare. Iar dacă, spre exemplu, s-ar lega în paralel trei sau patru asemenea

baterii formate, nu din patru electrozi, ci din zece, tensiunea și intensitatea curentului ar crește mult ajungând la valori nesperat de mari.

Al doilea brevet pe care-l prezint este cel acordat la data de 23 februarie 1875, tot în S.U.A. Philadelphia, statul Pennsylvania, lui James Chapman Bryan sub numărul 160152 cu titlul „Îmbunătățire în bateriile telurice”. Iată imaginea care apare în brevet: „Obiectul invenției - spune inventatorul - este de a produce curent dintr-una sau mai multe baterii telurice, capabile să genereze un curent constant de o intensitate considerabilă, pentru a fi utilizat cu lămpile de iluminat cu arc electric și în alte scopuri în care acum se folosesc alte soluții cum ar fi bateriile voltaice.

E cunoscut faptul că dacă diferite elemente - cum ar fi plăci de zinc și cupru - sunt îngropate sau plasate în pământ, este generat un curent electric; dar am descoperit că dacă asemenea elemente sunt parțial încastrate în sulf, astfel încât acțiunea umidității din sol se conjugă cu acțiunea sulfului asupra metalului, va fi creat un curent mult mai intens.

Am utilizat asta în felul următor: Acest curent este colectat de cabluri izolate, înfășurate pe magneți din oțel placați cu nichel (nichelați) care sunt plantați nord - sud în pământ astfel încât să recepționeze liniile de câmp magnetic terestru; o bobină sau mai multe secundare sunt înfășurate peste primele bobine de pe acești magneți, recepționând atât curentul voltaic cât și pe cel al bateriilor magneto-electrice.

În desen bateria voltaică e compusă din câteva piese sau plăci din zinc chimic pur, A și același număr de plăci din cupru B. Ele sunt încastrate într-un calup de sulf, C și sunt conectate prin cabluri izolate mari,

D, care constituie bobinele primare ale elementelor magnetice din oțel nichelat, E.

Aceste baterii sunt plasate în pământ pe direcția nord - sud, astfel încât să recepționeze câmpul magnetic terestru conform cu polii magnetici.

Bobina sau bobinele primare, D, sunt înconjurate de cabluri izolate secundare, F, formând bobine spirale secundare pentru a recepționa prin inducție, electricitatea din bateriile D.

Declar că invenția mea este o îmbunătățire a bateriilor voltaice telurice constând în

1 încastrarea parțială a metalelor A și B în sulf C, după cum am arătat anterior.

2 Combinația dintre bateria telurică și bobina primară printr-o serie de magneti, formează baterii magneto - electrice, după cum am descris aici.

3 Combinația dintre bateria voltaică telurică, cea magneto-electrică reprezentată de bobina rimară și bobina secundară F, după cum am arătat aici. JAMES CH MMAN BRYAN”.

După cum vedeți am transpus aici aproape în întregime textul brevetului, căci soluția tehnică abordată e una cu adevărat ingenioasă și de mare randament. Dovadă stă faptul că inventatorul afirmă aici că invenția sa e destinată alimentării lămpilor cu arc electric. Rețineți că suntem înaintea inventării becului cu filament al lui Edison (1879) și lămpile utilizate atunci erau lămpi care luminau printr-un arc electric care necesita tensiuni și intensități mari. Nu uitați că aparatul de sudură modern funcționează tot cu arc electric.

Iar acum să fac o mică paranteză. De obicei credem că înaintașii noștri, datorită faptului că nu au beneficiat de progresul tehnologic actual, erau mai limitați mintal, mai puțin inteligenți, trăiau în condiții

precare sau cel puțin discutabile, tocmai pentru că nu aveau în jur toată leaota de aparate moderne.

Credeți dragi cititori că oamenii de acum două trei secole măsurau timpul cu clepsidra sau cel mult cu ceasuri imense înfipite-n zidurile unor turnuri înalte pentru a fi văzute de tot satul. Sau mă rog, cetatea.

Ei bine cei ce cred asta se înșală amarnic. Iată în continuare un brevet acordat la data de 14 ianuarie 1879, lui Daniel Drawbaugh din Eberly's Mills Pennsylvania și intitulat „Îmbunătățiri în bateriile telurice pentru ceasuri electrice” V-au crescut cumva ochi de broască?!

Iată imaginea care însoțește brevetul:

Poate că avem de-a face cu primul, sau măcar cu unul din primele ceasuri electrice din lume. O analiză atentă a desenului și a textului care-l însoțește ne va duce la concluzia că acest ceas este aproape identic din punct de vedere funcțional cu un ceas electric modern. Singura diferență constă în faptul că cele actuale au un cuarț care le controlează strict, frecvența și s-au micșorat suficient încât să poată fi purtate la mână și alimentate de o baterie chimică de 6 x 3 mm.

Dincolo de aceste amănunte tehnice pe noi ne interesează bateria telurică care alimentează acest ceas. Este o baterie simplă formată din doi electrozi formați dintr-o placă de zinc, Zn și una de cupru, Cu .

Îmbunătățirea pe care o propune inventatorul este aceea că placa de cupru trebuie acoperită cu o pudră de cărbune sau cocs prins cu un adeziv adecvat V_2 , iar placa de zinc cu o țesătură sau pâslă din lână V_3 . Aceste două straturi protectoare fiind împotriva unei oxidări accelerate.

Următorul brevet este unul acordat cetățeanului american de origine germană George F. Dieckmann

din New York, la data de 3 noiembrie 1885 sub numărul 329724 și titlul „Baterie electrică telurică” (Electric earth battery): „Prin invenția mea - spune inventatorul - am posibilitatea de a îngropa o serie de perechi (de electrozi) în aceeași porțiune de teren, conectați împreună în serie astfel încât să se poată obține din această baterie o tensiune oricât de mare, suficientă pentru a încărca acumulatori, a alimenta becuri electrice (să nu uităm că erau încă becuri cu arc electric, becul lui Edison deși fusese inventat nu era prea răspândit!), aparate telegrafice sau orice alte scopuri”.

„Prefer să formez fiecare element din foi de cupru și zinc separate la distanță potrivită de un strat de pâslă, (lână, postav) azbest sau alt material izolator adecvat, foi înfășurate în formă spirală, așa cum este reprezentat clar în desen, manieră prin care obțin elemente compacte având suprafață mare, cu distanță mică între plăci (foi) și pe cale de consecință o mică rezistență electrică”.

Alte comentarii nu cred că sunt necesare. Să continuăm deci cu următorul brevet pe care vreau să vi-l arăt. A fost acordat la 18 aprilie 1893 lui Michael Emme cetățean american de origine franceză, din Oakland California, sub numărul 495582 și intitulat „Generator electric împământat” (Ground Generator of Electricity):

Iată ce spune inventatorul: „. Într-un generator construit în conformitate cu invenția mea, orice număr de elemente dorite pot fi montate în aceeași porțiune de teren și pot fi legate în serii sau serii multiple (serie paralel) pentru a produce forța electromotoare dorită. Am găsit că dacă o serie de cuplaje galvanice sunt introduse în sol în linie dreaptă astfel încât distanța dintre două elemente să fie mai mare decât

distanța dintre elementele componente ale cuplajului. În scopul obținerii celor mai bune rezultate e necesar a se pregăti solul imediat adiacent celor două elemente care compun cuplajul galvanic în modul în care voi descrie pe deplin în continuare.

În desenele însoțitoare, figura 1 reprezintă un generator teluric în care câteva cuplaje sunt legate în serie. Figurile 2 și 3 arată o secțiune transversală printr-o porțiune de teren conținând un cuplaj. Figura 4 reprezintă un electrod în formă de pană. Figura 5 reprezintă cooperarea circuitului intern al câtorva cuplaje. Figura 6 arată o modalitate de a asigura umiditatea medie periodic câtorva cuplaje.

Orice sol poate fi pregătit în scopul folosirii cu generatorul meu teluric saturând porțiunea înconjurătoare unor elemente cu o soluție adecvată bogată în oxigen, clor, brom, iod sau fluor, sau cu o soluție salină sau alcalină. Ca elemente eu prefer să folosesc fierul ca electrod pozitiv iar cărbunele cocsifer presat drept electrod negativ. Electrocul pozitiv este preferabil o piesă din fier rotund îndoită în formă de U, Cele două brațe ale acestei piese încadrează electrocul negativ. Piesa din fier trebuie să fie neapărat făcută din fier moale îndoit. Oțelul laminat am descoperit că oferă o forță electromotoare mai mică, probabil datorită conținutului crescut de carbon și a altor impurități. Magneziul de asemenea dă randamente excelente în combinație cu electrocul de carbon, furnizând o tensiune de 2, 25 V. zincul, aluminiul sau oricare alt metal pot fi folosite cu rezultate foarte bune într-un mediu activat electrolic.

Spre exemplu pentru trei sute de elemente pozitive, fiecare lung de 50 cm și diametrul de 5 cm îndoit, ca în figura 3 și trei sute de elemente negative cu lungimea de 50 cm și 7, 5 cm diametru, lungimea

porțiunii de teren trebuie să fie de 30 m și 1 m lățime. Am săpat 43 de gropi la distanța de 75 cm distanță calculată între centrele lor, în linie așa cum se vede în figura 1. Fiecare groapă are 25 cm diametru și 75 cm adâncime, suficient pentru a conține elementele. Solul excavat trebuie amestecat cu sare sau cu acid pentru a activa generatorul. Spre exemplu dacă solul este unul de grădină, se va adăuga acid azotic concentrat în suficientă cantitate pentru a-l satura și se va adăuga bioxid de mangan, în compoziție. Dacă solul e nisipos, se poate adăuga acid clorhidric (se poate adăuga soluție de înălbire pe bază de clor) sodă - carbonat de sodiu sau de potasiu, sarea respectivă fiind dizolvată în apă și turnată în groapă după îngroparea electrozilor. Groapa trebuie să fie îmbibată cu apă iar în ea se introduce solul astfel preparat la consistența unei paste, în care imersați electrozii. Câteva grupuri de elemente aranjate astfel, prin conectate în serie într-un generator cu ajutorul unor conductori izolați arată ca în figura 1. Un asemenea generator, construit așa cum l-am descris aici, va furniza 53, 65 volți la intensitatea de 56 de amperi., adică 3 KW, sau aproximativ 4 cai putere. Prin creșterea numărului de celule capacitatea generatorului va crește corespunzător până la orice putere se dorește. Cuplajele pot fi făcute fie în serie fie în serie paralel. Porțiunea de sol pregătită trebuie întreținută periodic prin umidificare preferabil cu soluția acidă cu care a fost pregătită inițial. Pentru asta eu prefer să poziționez un rezervor așa cum se vede în figura 6 prevăzut cu țevi dintr-un material care să nu fie atacat de soluția respectivă, care au duze în dreptul fiecărei celule a bateriei, permițând umezirea solului la dorință”.

După cum se vede, o baterie telurică construită

cum trebuie, poate asigura puteri nesperat de mari. Se naște firesc întrebarea, dacă o baterie telurică înfiptă-n spatele casei în grădina proprie, poate furniza 3 KW, eu de ce dracu' mai plătesc curent electric la unii de mi-l dau prin cablu de la stâlp?

Aaa! Acela care vine prin cablu este curent alternativ. Iar cel din grădină e continuu. Și dup-aia dacă eu aș fi învățat în școală cum se face o baterie telurică și cum poate fi transformat acel curent electric al ei într-unul alternativ. Ția de la regiile naționale de electricitate cu ce mai trăiau?

Nu tresă eziste niște proști care să le facă lor buzunaru' gras?! Deci. Ne-am lămurit, nu?

Următorul brevet pe care-l prezentăm acum este acordat pe 8 martie 1898 lui Nathan B. Stubblefield din Murray Kentucky. Brevetul are numărul 600457 și se numește „Baterie electrică”.

Voi apela din nou la a cita textul brevetului: „Această invenție se referă la baterii electrice; și o face furnizând o nouă și practică baterie pentru a genera un curent electric de o forță suficientă pentru uzul practic și de asemenea furnizează nu doar o metodă de furnizare a unui curent primar constant ci și un curent secundar indus.

Este bine cunoscut că dacă orice cuplaj voltaic este scufundat în apă sau plasat în pământ umed, elementul pozitiv al cuplului va suferi o acțiune galvanică de suficientă intensitate pentru a produce un curent atunci când terminalele cuplajului sunt puse în contact și această formă de baterie e cunoscută curent sub numele de baterie „cu apă”, folosită de obicei pentru”. Această invenție oferă o formă de baterie voltaică având proprietăți de inducție magnetică de o suficientă intensitate pentru a fi astfel capabilă de o utilizare în scopuri practice și în

conformitate furnizează un curent de forță electromotoare practic constantă, la fel ca la orice baterie galvanică normală figura 1 este o vedere laterală a bateriei, figura 2 arată secțiunea aceleiași baterii scufundată în apă ca electrolit, Figura 3 este o porțiune mărită a secțiunii arătând modul în care este bobinată. Figura 4 este o altă secțiune a bateriei modificată pentru utilizarea cu o bobină de inducție”.

În continuare voi spune pe scurt care sunt piesele componente și modul de construcție. 1 este miezul central, care după cum se poate vedea e constituit dintr-un șurub. 5 - 10 este bobinajul din cupru izolat electric în vreme ce 6 - 10 este bobinaj din sârmă de fier groasă, neizolată. Bobinele nu trebuie să intre în contact electric nici între ele nici cu miezul metalic. Se vor bobina direct pe axul central după ce la capetele acestuia s-au fixat discurile izolatoare (din lemn sau material plastic) 3 iar pe axul central s-a înfășurat bandă sau folie izolatoare. Bobina va fi executată cu ambele fire odată astfel încât spirele de cupru să prindă între ele spirele din fier, iar după fiecare strat se va înfășura bandă sau folie izolatoare pentru a nu permite atingerea între ele a spirelor fără izolație.

În ce privește bobina de inducție din figura 4 aceasta este construită pe un mosor 15, din orice material izolator, în care poate fi introdusă bateria iar sârma folosită la bobina 12, este cupru izolat.

Bateria este deci o combinație dintre o baterie telurică care folosește ca mediu sau electrolit apa și un cuplaj inductiv. Este suficient de simplă constructiv. Cantitatea de curent furnizată depinde de dimensiunile sale, ale bobinelor și ale sârmei cu care sunt bobinate.

Voi continua cu transcrierea aici în cea mai mare

parte a unui brevet care deși nu are vreo imagine și nu se referă la un dispozitiv anume, este dedicat tot bateriilor telurice. E vorba de brevetul acordat lui Emil Jahr, cetățean de origine germană, la data de 31 decembrie 1901. Brevetul poartă titlul „Metodă pentru utilizarea curenților electrici telurici” (Method of Utilizing Electrical Earth - Curents) și are numărul 690151.

„Se cunoaște că curentul electric continuu curge prin porțiunile solide și lichide ale crustei terestre. Lamont (Der Erdstrom und der Zusammenhang desselben mit dem Erdmagnetismus, Leipsic 1862) a arătat existența unor asemenea curenți prin înfigerea în pământ, a doua plăci din metal la o anumită distanță una față de cealaltă, pe direcția meridianului magnetic sau astronomic și conectarea lor apoi pe deasupra solului prin fire care includeau și un galvanometru. Cei mai puternici curenți au fost arătați de acesta ca curgând de la sud spre nord. Observații ulterioare (Winstein, Electrotechnische Zeitschrift, 1898, p 794) arată că așa numiții „curenți telurici” posedă o considerabilă uniformitate a puterii și presiunii curentului.

De fapt se poate stabili că presiunea acestor curenți care curg de la sud spre nord, crește dacă de la un punct de pornire sudic până la cel final dinspre nord distanța e mai mare și rezistența conductorilor e mai mică. Cu toate că acest lucru este bine cunoscut, curenții telurici nu au fost niciodată utilizați, pentru că în scopul obținerii unui curent suficient distanța dintre punctul sudic și cel nordic trebuie să fie atât de mare încât costul întregii instalații devine prohibitiv. Am descoperit că această distanță mare de la sud la nord a curgerii curentului rămâne neschimbată doar dacă plăcile metalice sunt din același metal. Când

zincul e utilizat pentru placa sudică iar fierul sau carbonul pentru cea nordică, curentul curge prin conductorii care le leagă, de la nord la sud. Toate metalele comune se comportă relativ asemănător – aceea că curentul curge mereu de la placa poziționată în ordinea seriei potențialului electric mai aproape de capătul negativ (paladiu). Am descoperit de asemenea că curentul produs e mai puternic când cele două metale sunt mai îndepărtate unul față de celălalt pe scara seriei potențialului electric și când cel mai apropiat de capătul pozitiv al seriei (zinc), este introdus în apă sau pământ la un punct mai nordic, iar metalul cel mai apropiat de capătul negativ al seriei (paladiu) va fi plasat în apă sau pământ la punctul cel mai sudic. În asemenea aranjament, metalele nu vor fi corodate prea mult, chiar dacă se vor afla în pământ saturat cu apă și vor fi conectate prin fire pentru un timp foarte îndelungat.

Invenția mea se referă de aceea la o metodă de utilizare a curentului teluric care constă în introducerea în apă sau în pământ umed a doi electrozi, dintre care unul cât mai electropozitiv pe seria potențialului electric (zinc) față de celălalt și legarea lor pe deasupra solului prin conductori cu rezistența cât mai mică. Este avantajos ca electrodul nordic cel mai electropozitiv, să fie îngropat mai adânc! pământ sau apă față de cel sudic, pentru că astfel curentul va fi mai puternic. Cel mai bun rezultat în privința puterii curentului se obține atunci când diferența de adâncime între cei doi electrozi este astfel încât linia care unește cei doi electrozi urmează direcția declinației magnetice. Cele mai bune efecte sunt obținute când aceste condiții sunt combinate – adică când electrozii sunt aproximativ pe direcția meridianului magnetic, iar materialele din care sunt

făcute sunt cât mai îndepărtate în seria potențialului electric iar cel mai electropozitiv e cât mai la nord și cât mai adânc față de cel sudic și linia dintre ei urmează declinația magnetică”.

În continuare voi prezenta unul din cele mai noi brevete referitoare la bateriile telurice. Îmi permit să vi-l supun atenției printr-un extras aproape complet, conținând inclusiv imaginile, deoarece este pe cât de interesant, pe atât de util nu doar pentru cei ce vor să obțină curent electric direct din pământ, căci bateria telurică prezentată de acest brevet datând din 1984 este în egală măsură și o instalație de foraj cât și una de extracție electrochimică a metalelor și altor materiale conductoare electrice aflate în sol. Iată-l:

Brevetul American nr.: 4457988 din 3 iulie 1984
Inventator: John J. Ryeczek, R.D. e 1, Box 190C, Point Marion, Pa. 15474 M
Titlul invenției: Baterie telurică
Referințe Rezumat în u

O baterie telurică care include un prim electrod care este un filon mineral ramificat localizat în sol, un electrod secund conectat electric la suprafața pământului și dispus într-o gaură care se extinde de la suprafață până al primul electrod, un electrolit dispus în gaură și aflat în contact cu ambii electrozi și o metodă de conectare electrică a primului electrod la suprafața solului. Un strat de cărbune este preferat pentru primul electrod. O metodă de exploatare a cu ajutorul bateriei telurice a metalelor localizate în pământ și o metodă de forare a găurilor în sol este de asemenea dezvăluită.

21 declarații și băguri. Domeniul invenției:

Această invenție se referă la bateriile telurice sau puțurile electrice și mai particular, o baterie care are ca electrod un filon ramificat în sol. Fundal științific

Bateriile care convertesc energia chimică conținută în materialul lor activ, direct în energie electrică cu ajutorul reacției chimice de oxidare - reducere, sunt bine cunoscute. Asemenea baterii în cel mai fundamental sens includ o pereche de electrozi la o anumită distanță și un electrolit în spațiul dintre ei. În timpul reacției electrochimice, electronii sunt transferați de la un electrod spre celălalt și produc un curent electric când un circuit extern leagă cei doi electrozi.

Electrodul care cedează electroni în timpul reacției și se oxidează în proces se numește anod. Celălalt electrod care e capabil să accepte electroni și care e un material oxidant, pentru procesul global, poartă numele de catod. Electrolitul, în general o soluție apoasă asigură conductivitatea ionică internă necesară pentru curgerea electronilor eliberați la anod. Electrolitul poate fi de asemenea un material solid.

Anodul, catodul și electrolitul pot fi făcute dintr-o varietate de materiale, așa cum se cunoaște în știință. Doar materialul necesar pentru anod și catod trebuie să fie capabil să cedeze electroni la o rată mai rapidă decât alte materiale și prin aceasta să achiziționeze o încărcătură pozitivă în raport cu alte materiale. Într-o aranjare comună a unei baterii, un electrod de făcut din carbon sau cupru, celălalt electrod e făcut din zinc iar electrolitul este acid sulfuric (H_2SO_4).

Numeroase montaje ale acestei baterii și numeroase combinații de materiale care pot fi folosite pentru electrozi și electroliti sunt discutate în „Fink, Standard Handbook for Electrical Engineers, Eleventh Ed. 1978”, paginile 11 - 92 la 11-141 inclusă în referințe.

E de asemenea cunoscut în știință folosirea

pământului ca electrolit într-o baterie. Tipic, doi electrozi depărtați sunt îngropați în solul ca atare sau înmuiat cu chimicale, ca electrolit. Vezi brevetele U. S.: 155, 209; 160, 152; 182, 802; 211, 322; 329, 724; 495, 582 și 728, 381. În procesul dezvăluit de brevetul U.S. nr. 3, 278, 335 un ulei de rulmenți formează o parte din electrolit și energia electrică este produsă de creșterea bacteriilor în formă. Totuși în fiecare din aceste brevete, electrodul tipic format din plăci sau vergele de zinc, carbon sau cupru, înserate în sol care joacă rol de electrolit.

Obiectul prezentei invenții este de a oferi o baterie în care o porțiune de teren este însăși unul din electrozi.

E de asemenea obiectul prezentei invenții de a oferi o baterie al cărui al doilea electrod este un filon mineral metalic ramificat în sol.

Un alt obiect al prezentei invenții e să ofere o asemenea baterie care să fie capabilă nu doar să genereze electricitate ci și să o stocheze.

Și mai est **n** ilus obiectul prezentei invenții de a utiliza această baterie pentru extragerea filoanelor metalice prezente în sol. Cuprinsul invenției

Prin urmare am inventat o baterie electrică care include un prim și secund electrod și un electrolit în spațiul dintre electrozi și totodată în contact cu ei, în care primul electrod este un filon mineral metalic prezent în sol. Într-o primă alcătuire, al doilea electrod e dispus într-o gaură care se extinde de la suprafața pământului până la primul electrod și este conectat electric la suprafața pământului, un electrolit este turnat în gaură și în contact cu electrozii și primul electrod e legat electric la suprafața solului. Bateria mai include de asemenea un înveliș dispus în gaură și înconjurând al doilea electrod, el conține

electrolitul și permite contactul electrolitului doar cu primul electrod dar nu cu solul înconjurător. Primul electrod e legat electric la suprafața solului, cu ajutorul unuia sau mai multe cabluri ancorate la acesta și localizate în sau în afara găurii. Gazele generate în timpul funcționării bateriei pot fi recuperate și folosite dacă se dorește acest lucru.

Primul electrod este preferabil un filon material răspândit în pământ și poate fi un strat sau filon de cărbune, grafit, magnetită, nichelină, blendă, arsenic, siderit, aur, argint sau cupru.

Am inventat de asemenea o metodă de minerit pentru metalele localizate în sol folosind bateria telurică din prezenta invenție. Metoda include căi de forare a unor găuri de la suprafață spre metalul de exploatat, umplerea lor cu un electrolit care intră în contact cu metalul, poziționarea în gaură a unui electrod de recuperare pe care în urma trecerii curentului electric prin metal, electrolit și electrod, se va depune metalul respectiv.

De asemenea am inventat o metodă de forarea găurilor în sol utilizând prezenta invenție. Metoda include pașii forării unor mici găuri în pământ pe distanțe dorite, turnarea de acid în ele astfel încât acesta se va infiltra în zonele moi din jurul găurii și apoi continuarea forării în zona muiată de acid. Acidul va fi neapărat neutralizat după terminarea forării. Succintă descriere a desenelor

Fig. 1 este o secțiune parțială făcută prin pământ și prin corpul bateriei conform prezentei invenții, Fig. 2 este o vedere de perspectivă a celui de-al doilea electrod, Fig. 3 este o secțiune transversală prin porțiunea de jos a unui model de înveliș, Fig. 4 e o secțiune transversală făcută prin pământ arătând câteva posibile modele de amplasare a bateriei

telurice, Fig. 5 e o secțiune transversală făcută prin pământ arătând un model al mecanismului de recuperare a gazelor pentru bateria telurică și

Fig. 6 este o secțiune transversală parțială făcută prin pământ, arătând un model al aparatului de recuperare a metalului în conformitate cu prezenta invenție.

DESCRIEREA DETALIATĂ A MODELLUI

O baterie telurică în conformitate cu prezenta invenție este arătată în secțiunea transversală din Fig. 1. Bateria telurică include primul electrod 10 care este filonul de mineral localizat în pământ 12. Un al doilea electrod 14 este dispus într-o gaură 16 care se extinde de la suprafața 18 a pământului 12 până în primul electrod 10. Al doilea electrod 14 este conectat electric la suprafața 18 a pământului 12 prin cablul 20. Un electrolit 22 este turnat în gaura 16, fiind în contact cu primul electrod 10 dar și cu cel de-al doilea 14. Și umple spațiul dintre ele în gaură 16.

Electrolitul 22 este arătat în Fig. 1 ca fiind fluid, dar vreau să se înțeleagă că poate fi folosit și un electrolit solid.

U. S. Patent M 3, 1984 sheet i of 5

Bateria telurică astfel arătată în Fig. 1 include un înveliș (carcasă) 24 dispusă în gaura 16, în contact cu pământul 12 și primul electrod 10 și înconjurând electrodul al doilea 14. Carcasa 24 este preferabil a fi un tub gol făcut din plastic sau alt material izolator capabil să prevină scurgerea electrolitului spre pământul înconjurător 12. După cum arată Fig. 1 carcasa 24 se extinde de la suprafața solului 18 spre fundul 26 al găurii 16, dar nu-l astupă. Carcasa 26 include o multitudine de găuri 28 m pe înălțimea adiacentă primului electrod 10. Acestea permit electrolitului 22 să intre în contact cu electrodul 10

dar nu și cu solul înconjurător 12. Gaura 16 și carcasa 26 este preferabil să aibă secțiune circulară. Al doilea electrod 14 poate fi construit într-o varietate de forme. După cum se arată în Fig. 1 al doilea electrod 14 include o cămașă cilindrică interioară 30 și una exterioară 32 montate pe o placă 34. Numeroasele găuri 36 din cele două cămăși 30 și 32 permit electrolitului 22 să curgă complet în jurul celui de-al doilea electrod 14. În scopul de a preveni ca electrodul 14 să atingă primul electrod 10 sau carcasa 24 și prin aceasta să scurtcircuiteze bateria, sunt montate pe el distanțiere izolatoare 38 atât în partea superioară cât și cea inferioară a electrodului.

Primul electrod 10 este conectat electric la suprafață 18 a solului 12 printr-un cablu izolat ancorat la suprafață. Acest cablu, 40, așa cum se vede în Fig. 1 poate fi fie introdus fie în gaura 16 și ancorat la fundul 26, printr-un crampon 42. Alternativ acest cablu 44 poate fi ancorat în afara găurii 26 într-o gaură mai mică, 46, care străpunge până la electrodul 10, fiind ancorat similar tot cu un crampon 42. O multitudine de cabluri distribuite în jurul sau în gaura 16 se poate de asemenea folosi.

Electrolitul 22 care se scurge în electrodul 10, atacându-l produce în acesta fracturi de stres 48. Cablul 44 localizat în afara găurii 16 este preferabil a fi ancorat în afara zonei de influență a scurgerii electrolitului. După o perioadă de timp, aria de scurgere a electrolitului și prin ea mărimea efectivă a electrodului 10 în baterie va începe treptat să crească. Carcasa 24 este preferabil a fi izolată în partea superioară prin capacul 50. Rata scurgerii electrolitului 22 în interiorul electrodului poate fi reglată printr-o pompă de vacuum 52 conectată la interiorul carcasei 24.

Bateria telurică va genera o varietate de gaze atât datorită reacțiilor electrochimice implicate în funcționarea bateriei, cât și eliberate de electrodul 10 atunci când se formează fracturile de stres 48. Spre exemplu dacă electrodul 10 este un filon de cărbune, se va elibera metan iar dacă al doilea electrod este făcut din zinc iar electrolitul e acid sulfuric, ca urmare a funcționării bateriei vor fi eliberate oxigenul și hidrogenul. Capacul 50 va trebui să fie prevăzut cu o supapă de eliberare a presiunii 54, pentru eliberare acestor gaze în momentul în care adunându-se în carcasa 24 presiunea lor depășește o anumită valoare.

Bateria telurică descrisă mai sus, operează în aceeași manieră ca și bateriile convenționale și generează energie electrică din reacțiile electrochimice dintre electrozi și electrolit. Primul electrod 10 a fost ales a fi un filon mineral localizat în sol și poate include straturi de cărbune, grafit, magnetită, nichelină, blendă, pirită, siderită, platină. Aur, argint, cupru, fier. Al doilea electrod va fi ales în așa fel încât să fie potrivit utilizării cu filonul respectiv localizat în sol (cât mai departe pe scara seriei potențialului electric față de filonul respectiv).

Într-o construcție preferată dacă primul electrod e un filon de cărbune va fi utilizat pentru al doilea electrod zincul iar electrolit va fi folosit acidul sulfuric. Ca o soluție alternativă, acidul de decapare care e de obicei un produs secundar al întreprinderilor de producere a metalelor. Poate fi folosit și un electrolit solid cum ar fi clorura de amoniu (NH_4Cl) sau clorura de zinc (ZnCl_2). Folosirea unui electrolit acid nu cauzează niciun fel de probleme în stratul filonului de cărbune, sau metal, dacă se află sub nivelul pânzei freatice de suprafață. Dacă există acest risc, se poate folosi o soluție alcalină, cum ar fi

hidroxidul de potasiu.

U. S. Patent

Lui 3, im i or S

4, 457, 98 S

Bateria telurică descrisă anterior poate fi utilizată ca sursă de energie electrică într-o varietate de locații care au în subsol filoane ce pot fi folosite ca materiale pentru electrod. Are de asemenea avantajul că este subterană și e localizată în afara drumurilor, porțiunea funcțională rămâne la o temperatură constantă și are potențialul de a crește ajungând la dimensiuni tot mai mari. Poate fi folosită ca sursă de energie electrică, dar poate fi folosită și pentru stocarea energiei electrice de la o varietate de surse cum ar fi panouri fotovoltaice, mori de vânt, fulgere sau a excesului unei centrale electrice.

O alternativă constructivă a celui de-al doilea electrod este arătată în Fig. 2. Și include patru plăci dreptunghiulare 58 legate împreună pe o latură pentru a forma o structură în formă de X. Chiar dacă în Fig. 2 sunt arătate numai patru plăci se pot utiliza și mai multe, după dorință. (cu cât crește suprafața electrodului cu atât bateria e mai eficientă!) Acest al doilea electrod 56 format din plăcile 58 are atașate la capete roți din sticlă 60 prinse cu brățelele 62. Acestea sunt izolatoare și funcționează și ca distanțiere față de primul electrod și de carcasă așa cum s-a spus mai sus la explicațiile privind Fig. 1.

Un aranjament alternativ pentru carcasă este arătat în Fig. 3. Carcasa 64 arătată în Fig. 3 este similară cu carcasa 24 discutată anterior dar e prevăzută cu un capac de fund 66 destinat prevenirii scurgerii electrolitului dedesubt. Găurile 68 în carcasa 64 variază în mărime invers cu distanța dinspre suprafață. Cele mai mici sunt aflate în apropierea

fundului 66 și cresc treptat pe măsură ce distanța de la placa de fund crește. Astfel se asigură o presiune constantă asupra filonului care formează electrodul.

Un anumit număr de protuberanțe 70 sunt montate în lungul suprafeței interioare a carcasei 64, lângă deschiderile 68 și pe placa de bază 66. Când bateria telurică din această invenție nu mai este folosită este de dorit ca electrolitul acid utilizat să fie neutralizat. Se va folosi bicarbonat de sodiu sau orice alt agent de neutralizare a substanțelor acide, care se va plasa într-o sticlă sau container casant, care va fi coborât în gaură. Containerul se va lovi de protuberanțele ascuțite 70, spărgându-se și va elibera agentul de neutralizare a acidului în electrolit.

Bateria telurică din prezenta invenție poate utiliza mai mult de un filon de materie ca electrozi iar aceștia pot fi diferiți unii față de ceilalți. În configurația arătată în Fig. 4 gaura 72 trece de la suprafața solului 74, prin trei filoane diferite de mineral care vor fi un prim electrod 76, un prim electrod 78 și un prim electrod 80. Carcasa 82 este dispusă în gaura 72 și se extinde până la primul electrod 80. Găurile 84 străbat carcasa 62 în primul electrod 76 iar găurile 86 străpung carcasa 82 la primul electrod 78.

— P

IAL doilea electrod 88 este dispus în carcasa 82 adiacent primului electrod 76 și e conectat la suprafața solului 74 prin cablul 89. Al doilea electrod 90 este dispus în aceeași carcasă 82, adiacent atât primului electrod 78 cât și primului electrod 80 și e conectat la suprafața solului 74 prin cablul 91. Cum arată Fig. 4 al doilea electrod 90 este reacționează atât cu primul electrod 78 cât și cu primul electrod 80.

În aranjamentul arătat în Fig. 4 primul electrod 76 este un material negativ în raport atât cu primul electrod 78 cât și cu primul electrod 80. Pentru prevenirea scurtcircuitării bateriei telurice, interiorul carcasei 82 este divizat printr-o diafragmă (dop) 92. În felul acesta se formează o baterie telurică din primul electrod 76 și al doilea electrod 88 și electrolitul 94, iar o a doua baterie telurică separată este formată din primii electrozi 78 și 80 și al doilea electrod 90 împreună cu electrolitul 96. Pentru alimentarea și reîmprospătarea electrolitului 96, o țeavă 98 duce la suprafața solului 74 prin dopul 92.

Deoarece gaura 72 străpunge complet primul electrod 76 și primul electrod 78, conexiunile electrice între acești electrozi și suprafață 74 nu pot fi făcute prin gaura 72. Cablurile 100 și 1002 pornesc deci de la suprafață separat și se atașează electrodului 76. Aici sunt arătate două cabluri atașate unui electrod, dar trebuie înțeles faptul că unui unic prim electrod îi pot fi atașate mai multe cabluri cât se dovedește necesar. După cum arată Fig. 4 primul electrod 76 este expus suprafeței solului la capătul său și ca urmare este legat electric și prin cablu 104, care nu mai trebuie să străpungă solul. Primul electrod 78 este legat electric la suprafață prin cablul 106 și primul electrod 80 prin cablul 108. Pentru a evita scurtcircuitările cablurile nu trebuie să fie în contact electric cu celelalte filoane pe care le străpung. Cablul 106 este arătat ca fiind înconjurat de izolația groasă 110 în vecinătatea primului electrod 76. Cablul 108 este arătat ca fiind despărțit fizic de primul electrod 76 și e înconjurat de izolația groasă 112 în vecinătatea primului electrod 78. Ideal, întreaga lungime a fiecărui cablu ar trebui să fie încastrată într-un material izolator cu excepția capetelor unde este

făcută conexiunea electrică.

Potențialul electric relativ al fiecărui electrod arătat în Fig. 4 se vede ca fiind pozitiv sau negativ. Mai mulți electrozi pot fi operați ca baterii separate sau pot fi conectați în paralel sau în serie după dorință.

Ca în exemplul arătat de Fig. 4 primul electrod 78 și 80 pot fi fiecare un filon de cărbune care se va considera a fi un material cu potențial relativ pozitiv. Al doilea electrod 90 poate fi făcut din zinc, un material negativ în comparație cu cărbunele. Primul electrod 76 poate fi un filon de magnetită (Fe₃S₄), nichelina (NIAS), sau sfalerita (ZnAs) toate considerate a fi electrozi negativi. Al doilea electrod 88 poate fi făcut din carbon, pozitiv în raport cu cele trei precedente. Aranjamentul particular folosit poate fi dictat numai de varietatea filoanelor întâlnite în structura pământului.

Un aranjament al unei baterii telurice a acestei invenții, care include și un aparat pentru colectarea gazelor generate în timpul funcționării bateriei este arătat în Fig. 5.

Bateria telurică include gaura 114, trecând prin primul electrod 116, carcasa 118 mărginind gaura 114, cum s-a descris anterior. Electrocul al doilea 120 este identic cu al doilea electrod 14 arătat în Fig. 1. cu excepția faptului că acesta-i așezat întors cu susul în jos și e conectat la suprafața solului 122 prin cablul 124. Electrolitul 126 este localizat în gaura 114 între primul electrod 116 și al doilea electrod 120. Un sifon în formă de pâlnie 128 este dispus deasupra celui al doilea electrod 120 pentru a colecta gazele generate acolo. Sifonul 128 este conectat la o conductă 130 care transportă gazele prin robinetul (supapa?) 132 și apoi în afara carcasei 118.

Manșonul 134 dispus în carcasa 118 e terminat în apropierea fundului găurii 114 cu o deflector 136. Acest deflector este deschis pentru a permite electrolitului 126 să curgă liber între exteriorul și interiorul manșonului 134. Gazele generate sau eliberate aici de primul electrod 116 sunt direcționate de deflectorul 136 în spațiul 138 dintre manșon și carcasa 118 și de aici în afara carcasei prin robinetul 140.

Dacă robinetele 132 și 140 sunt deschise gazele generate vor ieși continuu. Când robinetele sunt închise presiunea gazelor generate va crește și eventual, vor forța electrolitul 126 în sus în spațiul dintre conducta 130 și manșonul 134, așa cum se vede în Fig. 5. Când robinetele sunt deschise electrolitul 126 va reveni la nivelul său original și va ajuta la eliminarea gazelor.

În particular, gazele generate depind de materialul exact implicat. Dacă primul electrod este cărbune, al doilea electrod zinc și electrolitul acid sulfuric, atunci se va genera oxigen la al doilea electrod, hidrogenul la primul electrod, iar metanul va fi eliberat de primul electrod în timp ce electrolitul îl atacă formând fracturile sus pomenite. Gazele recuperate pot fi folosite ca atare sau pot fi arse în generatoare de energie electrică.

Bateria telurică din această invenție poate fi de asemenea utilizată ușor pentru recuperarea metalelor aflate în sol. Dacă metalele ca aur, cupru sau argint sunt utilizate ca prim electrod și bateria e alimentată cu curentul continuu metalele vor fi îndepărtate de la primul electrod depunându-se pe al doilea electrod. (depunerea galvanică)

Prin îndepărtarea celui de al doilea electrod din baterie și îndepărtarea metalului depus pe el operația

de extracție e terminată.

Oricare aranjament al bateriei telurice discutat anterior poate fi folosit pentru extracția în acest fel a metalelor.

Fig. 6 arată un aranjament particular adaptat pentru exploatarea în acest fel a unui filon metalifer. Gaura 142 pătrunde în filonul metalifer 144, iar carcasa 146 se extinde până la filonul metalifer. Electrolitul 148 e turnat în gaura 142. În electrolit este apoi scufundat electrodul de recuperare 150. Acesta e conectat la sursa de curent continuu 152 prin cablul 154. Electrodul 150 arătat în Fig. 6 este în formă de pahar și prezintă o serie de găuri 156 care-i străpung pereții. Suprafața exterioară a electrodului precum și pereții găurilor sunt acoperite de materialul izolator 158. În felul acesta doar interiorul electrodului va fi în contact cu electrolitul 148 și ca urmare va fi placat cu metalul de exploatat 144.

Pentru a face legătura electrică între sursa de curent 152 și filonul metalic 144 se va executa o gaură 160 care va ajunge până la metal. În aceasta se va turna un lichid bun conductor electric 162, în care va fi scufundat cablul de legătură de la sursa de curent 164, preferabil înainte ca lichidul conductor să se solidifice. Prin trecerea curentului de la sursă prin cablul 164, materialul conductor 162, filonul metalic 144, electrodul de recuperare 150, cablul 154 și închiderea circuitului din nou la sursă, metalul se va depune în interiorul electrodului 150 până ce-l va umple.

Ulterior metalul este recuperat prin extragerea lui din interiorul electrodului îndepărtat de pe baterie. Ca o măsură alternativă metalul poate fi și îndepărtat de pe electrodul 150 și fără ca acesta să părăsească gaura 142. În Fig. 6 este arătat un burghiu 166 care

poate fi rotit și coborât în interiorul electrodului 150 cu ajutorul axului 168. Prin aşchierea metalului cu ajutorul burghiului, acesta va pluti în electrolitul 148 în mici bucăți de şpan și va putea fi recuperat împreună cu electrolitul cu ajutorul unei pompe 170, care-l va trage printr-o țevă de extracție 172 într-un filtru 174. Electrolitul se poate întoarce în baterie după ce a fost filtrat prin țeava 176.

Metoda poate fi folosită pentru extragerea metalelor din filoanele naturale situate în sol, sau a metalelor îngropate în sol cum ar fi bucăți de aur argint cupru și alte metale în situația în care extragerea lor pe căi convenționale nu este posibilă. Metoda este foarte utilă mai ales pentru extracția filoanelor subțiri de aur, a căror exploatare minieră convențională nu e rentabilă economic.

Când bateria telurică nu mai este folosită și carcasa, electrozii, cablurile și electrolitul sunt îndepărtate, solul imediat înconjurător este foarte ușor a fi dedurizat pentru neutralizarea acțiunii electrolitului. Dacă se dorește ca găurile mari rezultate în sol și în locul filoanelor să fie folosite ca depozite de produse petroliere aceasta se poate face foarte ușor căci găurile sunt deja pregătire prin dedurizarea lor prealabilă.

Această metodă de foraj electrochimic poate fi folosită de asemenea cu succes pentru străpungerea unor găuri prin roci foarte dure. Prin executarea unor găuri mici în care se toarnă apoi anumite cantități acizi și lăsarea rocii să fie muiată de acid, se pot fora găuri mai mari în formația stâncoase. După finalizarea acțiunii de forare este de dorit ca acidul din găuri să fie neutralizat cu soluții cum ar fi soluția de bicarbonatul de sodiu.

Am spus înainte de a începe prezentarea

brevetelor că voi da și câteva sfaturi privind construcția acestora. Prin studierea brevetelor prezentate aceste sfaturi au devenit aproape inutile.

După cum se vede deci bateriile telurice pot funcționa fie asemănător celor normale bazându-se pe aciditatea electrolitului, fie datorită câmpului magnetic terestru, fie printr-o combinație a acestor cauze.

Voi prezenta totuși o listă cu scara potențialului electrochimic al metalelor, utilă în alegerea materialelor pentru electrozi, din diversitatea de materiale aflate în depozitele de materiale de construcții și în magazinele gen „Praktiker”.

Vor fi două liste una plecând dintr-o zonă neutră și urcând spre un potențial anodic (+), iar a doua pornind tot din zona neutră și coborând spre un potențial catodic (-). Cu cât cele două materiale sunt mai depărtate de zona neutră cu atât diferența de potențial dintre ele va fi mai mare. Deci:

Neutru - cositor.

- Aliaj de cositor pentru lipiri.
- Aliaje cromnichel-fier.
- Aliaje crom-fier.
- Fier.
- Cadmiu.
- Zinc.
- Duraluminiu.
- Aluminiu.
- Magneziu - (+)

Neutru - plumb.

- Nichel.
- Alama.
- Bronz.
- Aliaje nichelcupru.
- Cupru.

- Aliaj de argint pentru lipire.
- Argint.
- Aur.
- Platină - ()

Pentru o înțelegere mai ușoară diferența de potențial dintre două baterii una făcută cu fier și alamă, iar cea de-a doua cu fier și aur va fi mai mare la cea de-a doua decât la prima. De asemenea o baterie făcută cu cositor și zinc va avea diferența de potențial mai mică decât una făcută cu cositor și magneziu.

Pentru cei interesați de zinc, trebuie spus că zincul nu se găsește în cantități mari pe nicăieri cu toate că ne înconjoară destul de mult. O sumedenie de piese turnate mici, precum și electrodul negativ al tuturor bateriilor acide mici e făcut din tablă de zinc.

Poate fi adunat într-o perioadă mai mare și după ce ajunge suficient pentru necesitatea respectivă poate fi topit - temperatura de topire $419,6^{\circ}\text{C}$.

Pentru obținerea unor plăci din cupru sau alte materiale se poate recurge la împletirea lor în plase formate din sârmă extrasă din cabluri sau se pot topi. În general metalele moi au punct de topire sub sau în preajma valorii de 1.000°C . Iată temperaturile de topire ale materialelor din lista de mai sus:

Cositor = $231,9^{\circ}\text{C}$., Crom = 1857°C ., Nichel = 1453°C ., Fier = 1535°C ., Cadmiu = $320,9^{\circ}\text{C}$., Zinc = $419,58^{\circ}\text{C}$., Aluminiu = 660°C ., Magneziu = $638,8^{\circ}\text{C}$., Plumb = $327,5^{\circ}\text{C}$., Nichel = 1453°C ., Alama și bronzul = cca. 430°C ., Cuprul = 1083°C ., Argintul = $961,93^{\circ}\text{C}$., Aurul = $1064,43^{\circ}\text{C}$., Platina = 1772°C .

În ce privește aliajele, în general temperatura de topire a lor este apropiată de temperatura de topire a constituentului principal în cele mai multe cazuri fiind mai mică în funcție de temperaturile de topire ale

celorlalte elemente de aliere. Remarcați spre exemplu că temperatura de topire a alamei și a bronzului ambele aliaje ale cuprului cu zincul, staniul, cositorul, magneziu, etc., temperatura de topire este mult mai mică decât a componentului principal al aliajului.

Iar pentru cei care vor reproșa că curentul electric al bateriei telurice, chiar dacă are putere mare, este unul continuu imposibil de transformat la alte valori, vă dau aici un dispozitiv relativ simplu prin care se poate transforma curentul electric continuu într-unul alternativ pur sinusoidal, curent care apoi poate fi aplicat oricărui transformator electric în vederea transformării la valori ale tensiunii dorite. Iată imaginea:

Este un convertizor format dintr-o canistră în care se află ulei de transformator (nu uitați că acesta este izolator electric!) și care are un ax, preferabil montat pe rulmenți (nu apar aici) și trei inele colectoare. Primul inel e împărțit în patru iar celelalte două sunt pline. Pe carcasă sunt două perii cu cărbuni (ca la aspirator sau mașinile unelte!) care freacă pe primul inel și câte o perie pe celelalte două inele. Curentul continuu se aplică pe primul inel iar de pe cele două inele pline se culege un curent perfect sinusoidal alternativ. Frecvența va depinde de numărul de rotații pe minut a axului. În cazul că se dorește obținerea frecvenței caracteristice rețelei, anume 50 Hz turația axului sub perii trebuie să fie 3.000 ture pe minut.

Uleiul, are rolul de a împiedica distrugerea inelelor și a periilor colectoare datorită scânteilor. Poate transforma curent continuu de „amperaje” cât de mari în curent alternativ perfect sinusoidal, după cum am spus, cu consumuri foarte mici. Acționarea axului acestui convertizor mecanic se poate face fie cu

curea fie prin alt fel de lanț de transmisie de la un motor mic.

Căldura de sub picioarele noastre

Vorbeam în capitolul precedent atunci când am spus despre structura internă a pământului că temperatura din imediata apropiere a scoarței terestre este de $1500 - 2000^{\circ} \text{C}$. Din raza medie a pământului de aproximativ 6500 km, grosimea medie a scoarței terestre este de numai 20 - 25 km. Este insignifiant în comparație cu raza - amintiți-vă de comparația cu mărul. Dacă vom împărți cele 2000°C la această grosime vom obține 80 - 100, aceasta fiind media cu care crește temperatura sub picioarele noastre pe fiecare km de adâncime cu care ne apropiem de miezul pământului.

Pe de altă parte scoarța terestră până pe la adâncimea de 40 - 50 m și cu preponderență pe primii 10 m se comportă și ca un acumulator de temperatură, înmagazinând o bună parte din radiația calorică venită de la soare. Așa se explică faptul că, cu excepția zonelor polare, unde temperatura medie anuală atmosferică este mult sub 0°C și a zonelor tropical - ecuatoriale unde este peste 0°C , în întreaga zonă temperată și subarctică, solul nu este niciodată înghețat la adâncimi mai mari de 5 - 10 m. În cazul nostru al zonei unde ne aflăm temperatura permanentă a solului la 10 m adâncime este de cam tot atâtea grade indiferent dacă deasupra este vară și sunt temperaturi de 40°C sau e iarnă și sunt temperaturi de 30°C sub 0

În 1978 M. Poniatowski, în cartea sa, descria istoria globului terestru printr-o condensare a ei într-un an. (M. Poniatowski (1978), L'avenir n'est écrit nulle part. Edit. Albin Michel, Paris, p. 29 - 35.) Conform acestei condensări, ajunsă între timp

celebră, pământul s-a născut în prima secundă din 1 ianuarie, iar primele ființe cu caracter uman ar fi apărut în 30 decembrie.

Omul de Cro-Magnon, apare pe 31, la ora 23 și 57 minute, iar începutul istoriei umanității este fixată în prima secundă a ultimului minut.

Conform acestei istorii condensate, omul există de trei minute, practică agricultura de 1 minut și locuiește într-o casă așa cum o știm acum, doar de câteva zecimi de secundă. Deci în imensa majoritate a istoriei sale, omul o locuit fie sub cerul liber, fie în peșteri fie, în bordeie sau colibe.

Să reținem că omul preistoric, ne-a lăsat prin zecile de peșteri răspândite pe tot globul, adevărate opere de artă. Să nu credem că intrau acolo doar pentru a picta. În marea lor majoritate aceste peșteri au alături de picturi și urme clare de locuire. În general mai mult de jumătate din peșterile lumii care sunt ușor accesibile au urme de locuire. Și dacă de pe solul pietros sau din nisipul aluvionar adus de pâraiele care le tranzitează, se desprind azi câteva oase sau cranii și se evidențiază câteva vetre de foc, ele sunt rezultate locuirii acestor peșteri pe multe, foarte multe generații.

Să nu uităm că zonele de câmpie din nordul Europei pe lângă faptul că sunt pline de monumente megalitice preistorice, au și numeroase vetre de locuire ale pescarilor și vânătorilor, ca cele din partea de jos a imaginii următoare:

Să ne amintim de cele mai vechi comunități de la Marea Moartă care locuiau în peșteri, să ne amintim că în Turcia și în toate țările din jur, există localități întregi formate din locuințe subterane, localități înființate cu mii de ani în urmă. Să nu uităm de localitățile înființate de indienii Hopi și Anasazi din

America de Nord ca cele din partea superioară a imaginii.

Să ne-am intim că, de-a lungul întregii istorii antice și medii a umanității, în cetăți și castele au locuit doar nobilimea și regii. Poporul de rând locuia în case construit sub pământ – bordeie.

Deci strămoșii noștri locuiau sub nivelul suprafeței solului. Noi de ce nu o mai facem? Suntem civilizați!

— Veți spune. Dar oare chiar suntem?

Eu spun răspicat că nu! Nu suntem civilizați. Gradul de superioritate al unei civilizații se măsoară chiar dacă nu o să vă vină să credeți în vechimea și în nivelul spiritual al acelei civilizații, nicidecum în nivelul dezvoltării materiale. O civilizație superioară spiritual va avea și o tehnologie superioară, dar nu e valabilă și reciprocă. Am mai adus de-a lungul acestei cărți argumente în favoarea acestei afirmații, nu uitați de toate exemplele din primul volum. Și cum am mai spus acolo consider că civilizația pământeană actuală este o civilizație decăzută, involuată. De fapt nu putem spune nici astfel deoarece pentru a decădea, sau a involua, presupune că odată ai fost evoluat. Ori nu e cazul.

Cred că cel mai bine ar fi să spunem că e o civilizație bolnavă. Are o boală genetică, S-a născut defectă genetic.

Și o voi dovedi încă odată. Ia să analizăm noi un pic. Arhitectura din prezent este o bună dovadă a faptului că civilizația actuală e foarte bolnavă.

Toți arhitecții lumii, luptă prin realizările lor împotriva a patru forțe principale: 1 Pentru ca o clădire să rămână deasupra solului, trebuie ca forța exercitată de greutatea acesteia împreună cu tot conținutul ei să fie mai mică decât cea pe care i-o

opune subsolul prin intermediul fundației. Dacă acea forță este egală sau mai mare decât reacțiunea solului clădirea devine instabilă și se scufundă. 1 2 În plus, aici apare o altă problemă, cu cât clădirea e mai înaltă, cu atât dimensiunile fizice ale grinzilor cât și ale stâlpilor care transmit forțele greutății spre sol, este mai mare, presupunând consumuri mai mari. 3 Pentru ca o clădire să poată rămâne în picioare în condițiile în care forța exercitată de vânt asupra ei e direct proporțională cu viteza vântului și suprafața clădirii, aceasta presupune ca forța pe care o opune clădirea, prin greutatea ei și prin mărimea și forma fundației, să fie net superioară forței exercitate de vânt. În plus vântul devine cu atât mai periculos cu cât clădirea e mai înaltă. Asta presupune că clădirea respectivă trebuie să îndeplinească două condiții diametral opuse. Să fie foarte bine fixată în sol, adică să aibă o fundație și o bază foarte rigidă dar în același timp să fie și suficient de elastică. Elasticitatea are însă niște limite. Și apare riscul ruperii clădirii de la o anumită înălțime în sus ca urmare a apariției unor forțe de forfecare și îndoire. Asta presupune abordarea unor soluții constructive care să limiteze amplitudinea oscilațiilor clădirii la vânturi foarte puternice. De obicei majoritatea clădirilor foarte înalte au rezolvată această condiție prin plasarea la ultimul etaj a unor contragreutăți reprezentând 1 - 5 % din greutatea clădirii, contragreutăți fixate pe sisteme hidraulice destul de complicate, care dau clădirii o inerție crescută la vânt puternic. 4 Aceiași situație este cea a forțelor exercitate de mișcările solului, adică de cutremure. Forțele cutremurelor sunt mai periculoase decât cele ale vânturilor, deoarece forfecările la care e supusă clădirea sunt chiar dacă de amplitudine mai mică, mult mai bruște și de

frecvențe crescute, având în plus și caracter mult mai aleatoriu prin faptul că sunt mai multe tipuri de unde seismice, fiecare lucrând diferit. Rezolvarea condițiilor de rezistență impuse în acest caz este aceea a creșterii elasticității fundației și a întregii clădiri, pentru a putea absorbi șocurile respective, lucru ce intră în conflict cu punctele precedente.

Fiecare din aceste patru forțe, cresc consumurile de materiale și cheltuielile de construcție, exponențial, cu fiecare etaj cu care clădirea e mai înaltă.

În afara acestora trebuie să adăugăm aici consumurile termice ale unei clădiri aflate deasupra solului (din zonele subtropicale spre poli!).

Am spus în paginile precedente că cea mai mare parte a strămoșilor noștri au locuit sub pământ încă din cele mai vechi timpuri.

Prin faptul că sub nivelul solului temperatura nu scade niciodată sub 0 face ca încă, în unele locuri de pe glob, să mai existe asemenea case. Iată:

În cazul latitudinii țării noastre, o clădire aflată sub nivelul solului are din punct de vedere termic o eficiență maximă, în sensul că nu are nevoie de încălzire activă, fiind suficientă o suprafață vitrată mărită pe perețele sudic expus exteriorului, așa cum se vede în partea de jos a acestei imagini.

Efectul de seră dat de acest perete va încălzi toată casa, pentru că necesarul de încălzire al unei asemenea case este de maximum 3 - 5° C.

Temperatura interioară a unei asemenea case se menține constantă în jurul temperaturii de 20° C. Amintiți-vă, cei care locuiți la țară, într-o casă normală, ce se întâmplă dacă plecați de acasă iarna pentru o săptămână, iar casa rămâne neîncălzită, afară fiind temperaturi medii de - 15° C.

Când reveniți, găsiți conductele instalației sanitare plesnite, vasul de acumulare al WC-ului spart de blocul de gheață din interior, gălețile de apă pline cu blocuri de gheață și un strat fin de chiciură pe întreaga mobilă, fiind foarte posibil ca dacă afară e zi și e cald, în casă temperatura să fie totuși sub 0. Acest lucru se întâmplă pentru faptul că transferul termic are loc totdeauna dinspre cald spre rece. O casă neîncălzită pe timp de iarnă pierde căldura în maximum o zi, dar de recuperat nu o mai poate recupera decât după foarte multe zile în care afară temperatura medie e de peste 10° C.

În plus pereții își fac datoria de izolatori în ambele sensuri, deci sunt o piedică importantă în posibilitatea ca căldura de afară să poată înlătura frigul din interior.

Iată o imagine sugestivă care arată diferența dintre cele două tehnologii arhitecturale, cea supaterană, compai-pe-terană.

Clădire cu cinci nivele, deasupra solului și aceeași clădire sub nivelul solului. Încă de la prima vedere se observă că stâlpii sunt tot mai groși pe măsura apropierii de sol, pentru a putea suporta greutatea crescute de deasupra lor. În același timp, aceeași clădire situată sub nivelul solului, are stâlpi de grosimi perfect egale pe toate etajele.

Forțele la care e supusă o clădire sunt reprezentate aici de săgeți. Iată ce reprezintă culorile: albastru = vânt și contrapresiunea exercitată de sol la vânt; negru = greutatea stâlpilor și contrapresiunea solului împotriva lor; roșu = greutatea planșeelor și contrapresiunea solului împotriva lor; verde = forțele cutremurelor și contraponderea exercitată de sol împotriva lor; violet = greutatea fundației și contraponderea solului la ea; și gri = frecarea

fundației cu solul și firește a solului cu aceasta. În practică aceasta însumează toate celelalte forțe.

Echilibrarea tuturor acestor forțe înseamnă consumuri mari de materiale și costuri de construcție foarte ridicate. În plus clădirea va necesita costuri ulterioare de funcționare pe toată viața ei, reprezentate de încălzire, diferența de temperatură dintre mediul înconjurător rece și temperatura de confort termic fiind foarte mare - între 10 și 50° C cu o medie de 30° C - vara fiind nevoie de răcire activă iar iarna de încălzire.

În imaginea din dreapta se vede o chestie interesantă. Acolo nu există niciuna din aceste forțe. Rămâne doar câte o săgeată roșie și una neagră reprezentând greutatea planșeului și a stâlpilor nivelului respectiv. Nici chiar cutremurele nu mai influențează cu nimic clădirea. Undele seismice afectează clădirile de pe sol datorită forfecării care apare între deplasarea solului (fundației împreună cu el!) și inerția clădirii care rămâne nemișcată. Când clădirea se află sub sol, ea se va mișca odată cu solul. De altfel a văzut cineva vreo fântână sau vreo cazemată surpată de un cutremur? Pe lângă asta clădirea subterană scapă și de forțele oscilatorii permanente extrem de stresante, date de presiunea vânturilor.

În același timp clădirile subterane se află într-un mediu al cărui temperatură nu este cu prea mult diferită de cea de confort termic.

Neproliferarea tehnologiilor arhitectonice subterane se bazează pe două motive mincinoase invocate adesea. Faptul că e greu de luptat cu umiditatea solului și că greutatea solului de deasupra clădirii necesită structuri mai rezistente și deci mai scumpe.

Umiditatea solului este foarte ușor de evitat. Este suficient amplasarea deasupra clădirii respective la 0, 5 - 1 m sub nivelul solului sau chiar la nivelul planșeului clădirii, a unei umbrele din material hidrofug, cu suprafața de două sau trei ori mai mare decât proiecția clădirii - am figurat cu galben. Ați săpat vreodată sub centrul unei porțiuni de beton de 10 m x 10 m - 100 m²? Dacă nu, vă spun eu, oricât de adânc ați săpa, veți săpa numai în pământ perfect uscat.

În plus se invocă problemele create de pânzele freatice. Dar oare nu ne permite tehnologia actuală să descoperim unde și cum sunt dispuse pânzele freatice? Oare chiar trebuie să construim într-o pânză freatică. Oare la suprafață își construiește careva casa în mijlocul unui râu sau a unui lac?!

Pe de altă parte se mai invocă greutatea solului de deasupra. Aceasta e la.ro minciună, deoarece greutatea solului influențează semnificativ structura de rezistență a unei clădiri doar pentru cele cu un singur nivel, în sensul că indiferent dacă clădirea are un nivel sau mai multe, grosimea și greutatea solului de deasupra nu influențează decât planșeul nivelului superior. În plus după cum se vede preluarea și conducerea acestei greutăți la o clădire subterană nu se face prin stâlpi spre bază ci prin grinzi în consolă spre lateral la solul din jur pentru fiecare etaj în parte. Se mai invocă problema presiunii solului asupra pereților. Este o falsă problemă.

Dacă ar fi așa nici măcar nu am putea să ne îngropăm morții. Deci presiunea laterală a solului într-o groapă este insignifiantă.

Oricine a făcut o fântână săpată sau o fosă septică știe că pereții acestora e suficient să aibă grosimi de doar 5 - 10 cm pentru a rezista acestor

presiuni. O fântână adâncă de 50 m are pereții cu grosimea de doar 5 - 10 cm chiar și la adâncimea fundului ei. De altfel se poate săpa o fântână, la acea adâncime fără niciun risc atât timp cât pământul are acea umiditate care să-i asigure coeziunea și are o densitate constantă. Întărirea pereților unei săpături asigură doar ca solul să nu se surpe ca urmare a fărâmițării date de structura neuniformă a solului și de pânza freatică.

Una peste alta, problemele ridicate de o clădire subterană reprezintă numai zece la sută din cele pe care le are o clădire supraterană. În același timp și cheltuielile sunt la fel.

Toate aceste avantaje și dezavantaje ale clădirilor subterane, sunt cunoscute de către toți arhitecții lumii și chiar și de vulpi, bursuci și alte lighioane de vizuină și cu toate acestea întreaga civilizație actuală continuă să folosească o tehnologie arhitectonică complet inefficientă, poluantă, risipitoare de resurse, scumpă și lipsită de orice respect la adresa mediului înconjurător și implicit la adresa a tot ce-i viu în jur.

Cum s-a ajuns la asta?

— Veți întreba. După părerea mea cauzele sunt vechi și sunt numai de natură morală. Cineva spunea undeva, cândva, că omul se diferențiază de animal prin faptul că are umor și liber arbitru. Liber arbitru pentru ce? Pentru a alege între bine și rău. Deci asta presupune că înainte de a avea liber arbitru avem în noi binele și răul. Specia umană, după părerea mea, chiar dacă nu e neapărat una esențialmente rea, instinctele primare brutale fiind exacerbate în noi de educație și de mediul social, am ajuns a fi preponderent răi, iar liberul arbitru, nu mai știe să fie un factor de echilibru între bine și rău. Așa a fost dintotdeauna. Cine a avut ghioaga mai mare a câștigat

mereu. Și câștigând a dat un „bun” exemplu celor mai tineri ca el, iar aceștia la rândul lor și-au educat copii în același sens, aceștia la fel și uite-așa din aproape în aproape am ajuns în ziua de azi.

Prin asta însă cel cu ghioaga a trăit, întreaga sa viață cu frică, cu frica că așa cum el a luat prin forță de la aproapele lui, tot așa poate și aproapele lui să-i ia lui. De aceea totdeauna cel cu ghioaga s-a ferit de cel fără ghioagă. Și dacă la început o făcea suindu-se în copaci, pentru a prinde de veste când vin semenii săi, mai târziu a început să-și construiască casa mai sus și mai mare. Și dacă la început cel cu ghioaga a fost unul, cu familia sa, mai târziu a ajuns să fie o întreagă comunitate, un trib.

Astfel au apărut războaiele între triburi. Și omul a început cursa construcțiilor tot mai înalte, tot mai masive, înconjurată de șanțuri, ziduri, turnuri. Iar locuitorii acestor locuințe au început să aibă servitori și să se numească nobili. Teama lor față de cei săraci crescând pe măsura locuințelor.

Pe de altă parte, încă de la început, purtătorul de ghioagă a observat că în vreme ce locuința sa înaltă îi permite să vadă la timp când se apropie semenii lui, e friguroasă. Nu era o problemă pentru el. Era puternic și putea arde cât lemn voia.

Însă de asemenea a observat că cel care continuă să locuiască sub pământ stă la căldură și mai ales este foarte greu de scos din casă. În plus casa sub pământ poate fi făcută în orice pădure sau pe orice coclaur, doar cu o lopată și o cazma și mai ales fiind făcută așa, e greu de localizat. Asta nu era în regulă – nu e bine să existe prin preajmă de-alde Robin Hood – așa că treptat, a început să inducă în populația din jurul lui ideea că e degradant și imoral să locuiești sub pământ, aceasta fiind o caracteristică a scursorii

societății, a hoților și altor oameni de joasă speță, etc. Cam așa cred eu că au evoluat lucrurile de s-a ajuns ca azi să fim în situația prezentă.

Părerea mea! Dar. Nu vi se pare logic? Am să mai adaug aici că poporul nostru, ca fiind un popor foarte legat de mediul înconjurător și mai ales datorită faptului că prin situarea geostrategică a țării noastre a rămas mai înapoiat din punct de vedere tehnic față de popoarele Europei vestice, este unul din puținele popoare de pe glob care mai folosește locuința sub pământ. Termenul pe care îl avem în limba română pentru acest tip de locuință este acela de „bordei”. Deși de când cu asaltul tehnologic al „civilizației” și „modernizării” termenul a căpătat un caracter peiorativ, trebuie să menționăm încă odată că poporul român în imensa lui majoritate de când există el, a locuit în bordeie – mai ales în zonele de câmpie unde materialul de construcție reprezentat în special de lemn nu exista sau era deficitar. Zonele în care s-a locuit dintotdeauna în bordeie au fost Câmpia Dunării și toate zonele de câmpie întinse din Moldova și Oltenia precum și Dobrogea și mai ales Delta Dunării.

Ca o dovadă a perenității acestui tip de construcție în spațiul românesc prezint alăturat patru din numeroasele tablouri având ca subiect bordeiul, tablouri pictate de marii noștri artiști plastici:

Sus e vorba de tablourile lui Nicolae Grigorescu intitulate „Bordeiul din pădure” și „Bordei pe înserat”, iar jos e vorba de tabloul lui Ion Andreescu numit „Bordeiul țărănesc” și de o lucrare grafică a lui Constantin Artachino intitulată „Bordei tătarăsc la Mangalia”.

Fiind o formă de construcție străveche, în zona Olteniei era întâlnit cândva atât la țărănimea înstărită cât și cu preponderență la cei săraci. Era totuși

construit cu meșteșug și cu materiale rezistente cum ar fi lemnul de stejar, prețul lui fiind adesea mai mare decât al unei locuințe supratereane datorită superiorității termice.

Un bordei tipic avea patru camere, anume o primă cameră mică, în pantă numită gârlici – era ca să spunem așa holul de la intrare – care ducea la vatra – camera care ar ține loc de bucătărie și sufragerie modernă și în care exista vatra o sobă simplă fără cuptor. Aici gospodina gătea. Se gătea foarte mult la țest, un vas rotund și adânc din lut, cu pereții groși, care se pune peste bucatele de gătit și se învelește în jeratic, datorită lipsei cuptorului.

Această cameră era de obicei folosită și drept cameră de zi și de oaspeți. Din aceasta se intra în două camere, una mai mică cu rol de cămară, magazie și o cameră mare egală cu bucătăria cu rol de dormitor.

Unele bordeie mai mari aveau chiar cinci camere. Acoperișul era făcut din pământ și paie sau stuf. Au existat localități întregi formate doar din bordeie, ca un exemplu despre care știu eu ar fi Capidava pe teritoriul comunei Topalu din Constanța. Aceasta, locuită de țărani grăniceri a funcționat ca atare mai multe sute ani fiind distrusă și refăcută de mai multe ori. Iată în dreapta imaginii următoare, reconstituiri ale unor bordeie descoperite în situl arheologic Capidava.

În prezent bordeie mai există prin muzee – ca muzeul satului din București sau din Sibiu, sau Muzeul Viticulturii și Pomiculturii din Golești, Argeș unde poate fi văzut bordeiul din Castranova-Puțuri, ilustrat în stânga sus. Mai pot fi văzute, câte unul pe ici pe acolo în localitățile din zona de câmpie. Spre exemplu țiganii cărămidari din Ostroveni Dolj locuiesc

încă în bordeie.

Acum câteva luni era prezentat într-un jurnal de actualități pe unul din posturile de televiziune, ultimul bordei din Am prins doar sfârșitul acelei știri și nu am știut de unde. Am avut însă surpriza ca acum ceva timp să găsesc pe Internet la <http://giurgiu.ro.Blogspot.com/> un articol despre ultimul bordei din Giurgiu. Cu plăcere am recunoscut imaginile din jurnalul de actualități. Articolul e interesant. Și vă prezint aici câteva rânduri din el și o fotografie: „Giurgiu, Str. Tudor Vladimirescu, Nr. 69 - locul în care nicio casă nu se înalță falnic, curtea în care nicio fereastră nu se vede peste gard! Ai putea spune ca nu locuiește nimeni acolo, dacă nu ai vedea bătrânii de la poartă care stau fiecare pe scăunelele lor și discută! Strada Tudor Vladimirescu din Giurgiu este mai mult o ulicioară decât o stradă de oraș. cu macadamul de peste 100 de ani în același loc, singurul semn de nou fiind, „biscuiții” cu care s-au înălțat noile trotuare; la numărul 69, unde numai rufele de pe sârma anunță că acolo mai locuiește cineva, „se ascunde” o comoară arhitectural-istorică, a orașului Giurgiu, a istoriei sale și a tradițiilor, ultimul bordei dintr-o zonă urbană din Câmpia Burnazului.

Nimic nu anunță prezența unui astfel de monument de extremă importanță, nici măcar un amărât de panou cu deloc cunoscutul semn al patrimoniului românesc! Aviz domnilor de la departamentul de cultură, culte și patrimoniu din Giurgiu și din București. În caz că mai au ceva spațiu liber în încărcata agendă cu evenimente culturale și monumente în proces de salvare și promovare, le recomand să se ocupe și de acest monument!

Evident că nu se va întâmpla. Că ei sunt atât de idioți încât nici nu știu unde este strada, darmite

monumentul!

Actualii proprietari ai imobilului - monument, locuiesc aici de 19 ani (1990) și mi-au mărturisit că s-au mutat cu toate cele, în mica „căsuță minune” pentru că vara este răcoare și iarna cald! Drept să vă spun, eu când am ajuns la ei, aveau ferestrele deschise, că le era prea cald în casă! Clădirea există din anul 1880 - iar în anii 1980, după aproximativ 100 de ani, această construcție este ultima de acest tip din orașul Giurgiu. Cum vă spuneam, construcția a fost tencuită, iar acoperișul este acum, acoperit cu tablă și țiglă, înlocuind stuful care de mult nu se mai folosea și nici meșteri nu mai erau! Construcția este cu atât mai inedită, dacă ne gândim la faptul că Giurgiu este un oraș amplasat într-o „groapă” și pe 2 delulețe de max. + 19,00 m comparativ cu Russe unde înălțimea medie este de + 45,00 metri.

De multe ori beciurile giurgiuvenești, au fost inundate, dar 2 zone nu au pățit nimic, una din ele este „măgura Smârda” - pe care exista în anii 1800, Mahalaua Smârda, anexată orașului în 1830, zona în care a fost construit și bordeiul nostru valoros”.

Trebuie să mai adăugăm aici că în această categorie a folosirii energiei solare înmagazinate la suprafața solului se încadrează și utilizarea pompelor de căldură despre care am vorbit deja în primul volum. Utilizarea pompelor de căldură constituie mijloace tehnice de extragere a acestei călduri, spre deosebire de construirea casei sub nivelul solului care constituie folosirea directă a acestei călduri. Mulți încadrează pompele de căldură în categoria surselor energetice geotermale, considerând că ele extrag căldura generată de miezul pământului. Cu toate că nu sunt specialist în foraje, faptul că am făcut un pic de geologie în treapta întâi de liceu într-un liceu cu

profil petrolier și având în vedere adâncimea la care se forează sau se sapă pentru funcționarea pompelor de căldură, consider categoric că ele utilizează căldura solară acumulată în scoarță ci nu pe cea generată de straturile geologice profunde ale pământului. Ca atare eu nu consider că pompele de căldură exploatează căldura geotermală.

Asta privitor la folosirea căldurii stratului de sol din imediata noastră apropiere. Dar am spus că undeva mai adânc e multă, multă căldură. De fapt cam 99 % din masa globului terestru se află la o temperatură de peste 1.000° C, iar restul de 1 % la peste 100° C, ceea ce înseamnă o sursă de căldură practic inepuizabilă.

O folosește cineva? E greu sau ușor să fie folosită? Înainte a spune cât de greu e de folosit și cine o folosește vom spune că această căldură este folosită și e folosită cu preponderență în acele regiuni unde ea e mai aproape de suprafață, ca urmare a unei grosimi mai mici a scoarței terestre – 10 – 20 km și chiar mai puțin în zonele unde se întâlnesc plăcile tectonice, acele plăci de scoarță care poartă părți din continente sau continente întregi și care sunt în contact direct cu mantaua.

În acele locuri de-a lungul și de-a latul întregului glob terestru magma răbufnește spre suprafață. Acolo sunt tot felul de fenomene vulcanice, cum ar fi gheizere, vulcani noroioși, fumarole, izvoare termale și firește, vulcani. Iată mai jos o imagine a unui vulcan activ în erupție și o hartă a principalelor zone terestre unde plăcile tectonice se luptă una cu alta, iar magma se zbate să iasă la suprafață:

Punctele roșii de pe lângă liniile de contact dintre plăci sunt zone în care activitatea vulcanică e mai intensă și unde se află chiar vulcani activi.

Energia geotermală este folosită pentru producerea curentului electric în toate țările lumii în care se manifestă puternic fenomenele vulcanice pomenite mai sus, cum ar fi: Islanda, Germania, Rusia, Canada, Japonia, S.U.A., Filipine, Costa Rica, Kenya, Noua Zeelandă, etc. Centralele geotermale au puteri instalate curente de 20 - 50 MW. În Australia, s-a anunțat că este pe cale a se pune în aplicare un plan pentru exploatarea energiei geotermale care ar face ca această țară să aibă energie electrică pentru mii de ani de acum încolo, numai din această sursă.

Cum se obține deci, energia electrică din surse geotermale. Iată:

Se forează două sau trei puțuri de mare adâncime, până se ajunge la roca bazaltică sau granitică fierbinte din apropierea mantalei, la adâncimi de 3 - 5 km. Într-unul din aceste puțuri se injectează apă rece, care apoi este captată după ce a preluat căldura de la rocă. Din puțurile de producție se extrage aburul supraîncălzit în care s-a transformat apa, abur care este trecut printr-un lanț de turbine, care la rândul lor acționează generatoarele electrice. După trecerea prin turbine, aburul are suficientă energie calorică pentru a fi folosit în prepararea agentului termic. Ca atare o centrală geotermală nu e niciodată una pur electrică ci este una termoelectrică. După cedarea căldurii către agentul termic, apa revine în pompele care o trimit înapoi spre adâncuri de unde se reia ciclul.

y

Aproape toți românii știu că avem pe teritoriul țării stațiuni cu ape termale și că avem undeva pe lângă Buzău vestitii Vulcani Noroioși. Țara noastră deși nu are vulcani activi, este situată pe trei plăci tectonice, fapt ce face ca în zone precum Vrancea,

Oradea, Satu-Mare să beneficiem de izvoare termale. De fapt municipiul Oradea are cele mai mici prețuri la întreținere din toată țara, deoarece agentul termic din această localitate e furnizat de o centrală termică ce exploatează sursele geotermale de mare adâncime. Iată CET 1 Oradea:

Deci, deși e clar că folosirea energiei geotermale nu stă la îndemâna oricui, dat fiind instalațiile de foraj de mare adâncime necesare, centralele termoelectrice aferente și infrastructura, ea totuși ar putea fi folosită acolo unde apar la suprafață izvoare termale cu temperaturi mari sau foarte mari, dacă e posibilă captarea lor ca orice izvor. Pe de altă parte exploatarea directă a energiei termice acumulate în scoarță prin construirea casei sub nivelul solului stă la îndemâna oricui. La fel și folosirea indirectă a acestei călduri cu ajutorul pompelor de căldură pentru cine-și permite financiar, având în vedere că se găsesc pe piață destule modele de asemenea pompe de căldură.

Ce-i energia verde?

Acum ceva timp, Albert Einstein declara că din momentul în care albina ar dispărea ca specie, omul nu ar mai avea de trăit pe planetă decât câțiva ani. O declarație prăpăstioasă, luată în râs, considerată o glumă sau o deviație a unui om de știință nebun. Cel puțin sunt convins că astfel au catalogat anumite cercuri oficiale această declarație a omului de știință.

Ceea ce nu știau sau nu voiau să știe și din păcate chiar și în ziua de azi continuă să gândească la fel, era faptul că marele fizician, vedea cu intuiția și capacitatea sa de pătrundere ce urmări va avea cursa sălbatică și inconstientă a industrializării forțate, haotice și fără scrupule care începuse pe tot globul. 1

Ce voia de fapt să spună Einstein? Se referea la toate speciile de albine, care sunt pe plan global

principalul polenizator. Tinerii de azi și de fapt și o bună parte a celor de-o vârstă cu mine cunosc prea puțin faptul că florile plantelor au o asemenea configurație fizică încât în ele nu poate pătrunde decât o anumită specie de insecte polenizatoare. Dacă o plantă are ca polenizator o insectă anume, iar acesta dispare, nici planta respectivă nu-i rezistă mai mult de câteva luni. Această legătură care a dus în zeci și sute de milioane de ani la această modificare atât a florii cât și a insectei, ele devenind un tot unitar, face ca dacă ar dispărea principalii polenizatori pe plan global, ar dispărea în câteva luni toate plantele anuale polenizate de polenizatorul respectiv căci nu ar mai fructifica, iar cele multianuale după ce vor fi trăit tot restul vieții lor sterpe.

Marea majoritate a plantelor alimentare indiferent dacă sunt legume sau pomi fructiferi depind pentru fructificare de polenizatorii din speciile de albine, fie ele albina domestică, diferite specii de albine mici sălbatice sau specii de albine mari – bondarii. Dacă acestea dispar, producția agricolă globală cade brusc și odată cu ea și sursa de hrană umană. Cât timp credeți că ar mai exista specia noastră? În câțiva ani am muri sfâșiați între foame și război.

Dacă însă vom privi cu atenție în jurul nostru și ne vom informa vom vedea că ceea ce a prevăzut marele om de știință este pe cale să se întâmple.

Cei de-o seamă cu mine sau mai în vârstă își amintesc cu nostalgie faptul că în copilăria lor întreaga natură colcăia de flori și de insecte, coleoptere, fluturi, albine și muște de tot felul. Au dispărut mare parte a coleopterelor și de asemenea cea mai mare parte a fluturilor. Erau cele mai sensibile la poluare. După ele urmează speciile de

albine. Marea majoritate a polenizatorilor este formată din aceste insecte. Practic orice insectă care se hrănește cu nectar sau cu polen este polenizator. Sunt pe cale de dispariție.

Veți spune că coleopterele nu se hrănesc cu nectar. Da, unele se hrănesc cu sevă, cum este rădașca, sau cum este gândacul rinocer care-i necrofag, dar multe din ele sunt prădători, iar hrana lor era compusă din cei ce se hrăneau cu nectarul unor flori, azi dispărute. Lanțurile trofice în natură au verigile neînchipuit de șubrede. Dacă dispare un fluture care se hrănește cu frunzele unei anumite plante sau care polenizează o anumită plantă, imediat dispare și planta polenizată dar în același timp și insecta care se hrănește cu omizile sau cu adulții acelui fluture și de asemenea dacă din meniul unei păsări insectivore, dispar în felul acesta mai mult de 50% din insectele cu care se hrănește ea în mod curent, va dispărea în curând și pasărea respectivă, pentru că nemaiavând suficient de multă hrană fie nu va mai putea să-și crească puii, fie din aceștia vor supraviețui mai puțini, fie vor fi slabi debili și nu vor face față greutăților primilor ani de viață.

Colaborarea și adaptările transgenice sunt atât de profunde și de specializate în întreaga lume vie încât le înțeleg cu adevărat numai oamenii de știință dedicați domeniului, cum ar fi biologii, ecologii, silvicultorii, oceanografii și cei care lucrează în domenii conexe acestora.

Din păcate ei nu conduc lumea. Ei sunt o minoritate infimă în fața complotiștilor, politicienilor, industriașilor, bancherilor și militarilor. Asta nu ar avea nicio importanță dacă aceștia din urmă ar fi vreun pic interesați de ce le spun acești oameni de știință. Din păcate atât pentru ei, cât mai ales pentru

noi, restul lumii, ei nu sunt interesați în micimea bolnavă a creierelor lor decât de profit, profitul imediat și cât mai mare. Și ce e foarte, foarte grav că unii din oamenii de știință respectivi, lipsiți de orice respect de sine și moralitate acceptă să fie slugile acestor cinci grupe de criminali.

Această gândire nu e cum cred unii de azi sau de ieri. Nu. Această gândire este veche, este gândirea celui cu ghioaga despre care vorbeam anterior, el a pornit și a alimentat această nebunie la care s-a ajuns azi. Și în afara aceluia cu ghioaga mai este un vinovat, unul extrem de vechi despre care voi vorbi în partea a doua a acestei cărți.

Credeți că poluarea actuală este cea a industriei fie ea datorată direct chimicalelor împrăștiate în mediu, sau a gazelor de ardere, credeți că poluarea e cea a hidrocarburilor împrăștiate ca atare sau cea a chimizării exagerate a agriculturii?

Am să vă dau un motiv de reflecție. Atât parcul naval cât și cel aerian global, după părerea mea, este fiecare din ele numeric egal sau apropiat de numărul de automobile care circulă pe șoselele Statelor Unite ale Americii. Acum luați în calcul faptul că un avion la fel ca și un vapor produce de peste 1.000 de ori mai multe gaze de eșapament decât automobilul dumneavoastră!

Insectele nu sunt sensibile la cantitatea de bioxid de carbon din atmosferă sau la efectul de seră pe care acesta l-ar produce. Insectele sunt extrem de sensibile la metalele grele și sutele de compuși chimici rezultați din arderea hidrocarburilor în turbopropulsoarele avioanelor și în motoarele diesel ale vapoarelor. Aceste mijloace de transport străbat lumea în lung și în lat astfel încât dacă ar fi să trasăm o dungă care să arate drumul fiecăreia din ele pe timp de o zi, am

descoperi îngroziți că prin pânza de linii trasată nu s-ar mai vedea cerul. Pentru insecte metalele grele și celelalte chimicale din gazele de eșapament constituie otrăvuri letale.

Insectele nu sunt sensibile la bioxidul de carbon din atmosferă și nici la căldura pe care o produce acesta ci sunt sensibile la cantitățile crescute de substanțe chimice străine regnului viu - cum ar fi azotații, clorații și fosfații, sulfații, precum și metalele grele, cele radioactive și otrăvurile de tot felul - substanțe care ajung în organismul plantelor, preluate fiind din sol. Și cum ajung ele acolo? Sunt aduse de ploaie, după ce au fost împrăștiate din avioane deasupra capetelor noastre, fie sub formă de „tratamente chimice” pulverizate direct deasupra câmpului, fie sub formă de otrăvuri ieșite din uz prin depozitele militare, de care niște descreierați din vârfurile ierarhiilor au hotărât să scape pulverizându-le deasupra teritoriilor altor state.

Insectele nu sunt sensibile la efectul de seră dat de bioxidul de carbon ci sunt extrem de sensibile la cantitățile nemăsurate de fumuri eliminate pe zecile de mii de coșuri ale industriilor de pe tot globul, care otrăvesc mediul înconjurător cu tot atâtea mii de compuși chimici artificiali care mai de care mai otrăvitori.

Insectele sunt cel mai numeros reprezentat gen de ființe de pe glob și totodată sunt, luate global cele mai rezistente. Ele sunt primele animale superioare apărute pe sol și sunt printre cele mai vechi ființe, depășindu-i cu mult pe rechini. Dar la nivel de specie fiecare în parte sunt foarte sensibile la schimbările majore ale mediului, nu atât fizic cât mai ales chimic.

Lucrul pe care doar o minoritate infimă dintre noi îl știm și-l înțelegem este acela că între genul de

animale cel mai numeros de pe glob și specia cea mai numeroasă de pe glob, adică între noi și insecte există o legătură fantastic de strânsă.

Prin comportarea noastră din ce în ce mai exacerbat agresivă și lipsită de responsabilitate din ultimele secole, suntem pe cale să facem să dispară ființele cele mai vechi și mai numeroase de pe glob.

Urmarea imediată este catastrofică pentru noi. Pentru că fiind extraordinar de legați de ele, mult peste orice închipuire, vom dispărea odată cu ele. Sau nu chiar odată, ci la foarte scurt timp!

Acum după ce probabil că v-ați plictisit citind aceste trei pagini, veți întreba nerăbdători ce legătură au toate acestea și subiectul cărții de față.

Trebuie să știți că în lumea vie, energia este cu totul altceva decât nea învățat pe noi educația să înțelegem că ar fi.

Sistemul educațional și mijloacele media oficiale declară cu o fățărnicie stupefiantă că se îndreaptă spre surse de energie prietenoase cu mediul, numindu-le „energie verde”. Și declară această „energie verde” sau „regenerabilă” acea parte a surselor energetice care, așa cum am mai spus nu schimbă cu nimic statutul nostru de sclavi ai creșterii conturilor celor care ni le oferă. Conform acestora energii prietenoase sunt bloc carburanții, celulele de combustie, eolienele, microhidrocentralele, panourile fotovoltaice și colectoarele solare sau captatoarele heliotermice, precum și pompele de căldură.

Toate, dar absolut toate, sunt rodul unor industrii aparținând actualei oligarhii industrial – bancare și toate au prețuri exorbitant de mari raportat la cantitatea de energie pe care o pun la dispoziția consumatorului, fiind în plus, foarte puțin viabile și cu viața scurtă. Pe deasupra necesită întreținere

periodică. f

Ca un exemplu - grupul generator așa-zis independent cu motor cu ardere internă, echipat cu alternator de 5 kW. Costă în moneda noastră cam 6.000 lei, necesită pentru funcționare consum de carburant și ulei și are garanție de trei ani ceea ce face ca prețul unui kWh să fie mai mare de 5 lei. Iată, dacă se împarte prețul de achiziție în bani la numărul de ani de garanție în ore $\times 5 \text{ KW}$ rezultă un preț de amortisment pe kW de 4, 6 bani. Motorul consumă cam 5 litri de carburant pe ora de funcționare deci rezultă un preț pe kW de 5, 046 lei. Adică $1 \text{ kWh} = 5, 046 \text{ lei}$

Cu doar un sfert din prețul de achiziție al acestui grup generator, adică cam cu 1500 lei se poate construi generatorul de la pagina 92 și anexă, care poate furniza 100 KW (și care ar funcționa perfect fără a avea nevoie de lucrări de întreținere cam 20 de ani). Prețul per kWh ajunge undeva pe la Stați să fac un mic calcul: $1500 \text{ lei} / 100 \text{ kw} \times (20 \text{ ani} \times 365 \text{ zile} \times 24 \text{ ore}) = 1500 \text{ lei} (150.000 \text{ bani}) / 17 520.000 \text{ ore} = 0,0085 \text{ bani}$. Adică $1 \text{ kWh} = 0,0085 \text{ bani}$. Asta înseamnă aproape perfect gratuit.

În lumea vie energia nu vine din hidrocarburi, nu vine din cărbune, nu vine din baraje, nu curge nici pe conducte nici pe cabluri.

În lumea vie energia este tocmai ceea ce stă la baza a ceea ce credem noi că-i energia. Lumea vie este adevărata energie. Lumea vie e cea care a făcut petrolul (cel puțin conform unor declarații oficiale), lumea vie este cea care a făcut cărbunele și lumea vie este cea care a făcut gazele naturale.

Și a făcut toate astea născându-se, făcând pui și murind, rând pe rând de-a lungul a 3, 4 miliarde de ani. Adică în trei sferturi din viața globului terestru.

Din ce a făcut lumea vie toate aceste hidrocarburi? Din lumina soarelui combinată cu sărurile minerale conținute-n apa din sol. Seva pământului plus lumina soarelui. Asta-i energia verde. Ceea ce rezultă din această combinație. Adică însăși viața. Viața verde a planetei. Iarba arborii mușchii și toate celelalte verzi din jurul nostru. În lumea vie energia e soarele, apa și hrana. Asta-i adevărata energie.

Putem și noi obține hidrocarburi din plantele din jurul nostru. Dar o facem în mod artificial, prin procesare industrială a plantelor omorâte în prealabil. E drept că și natura de-a lungul miliardelor de ani a făcut-o tot din plante și animale moarte. Dar a făcut-o cu încetinitorul, pe îndelete și cu temeinicie.

MToți știm că în grădina noastră resturile de plante care se adună după ce am recoltat fructele sau legumele, intră în putrefacție. În instalații concepute special aceste resturi vegetale, combinate cu dejecții și alte gunoaie biodegradabile cum ar fi hârtia și frunzele uscate vor produce biogazul. Adică o varietate de gaz combustibil format dintr-un amestec complex de gaze din care principalul component este gazul metan - 70 - 80%, urmat fiind de bioxidul de carbon, hidrogen, hidrogen sulfurat, mercaptani amoniac, azot, indoli și scatoli. Puterea calorică a biogazului este cu 20 - 30 % mai mică ca a gazului metan datorită gazelor necombustibile din compoziția sa.

P T

Biogazul se obține prin fermentarea tuturor materiilor organice de origine vegetală și a dejecțiilor animale în instalații fermentatoare.

Fermentarea are loc în două etape, o etapă aerobă și una anaerobă a resturilor vegetale, care

trebuie mărunțite și amestecate cu dejectiile animale. Acestea constituie partea solidă, care se va amesteca în proporție de 1 - 2/10 cu apă caldă. Fermentatorul trebuie să aibă trei zone, una destinată fermentării aerobe, una destinată fermentării anaerobe și captării gazului și una destinată eliminării materialului fermentat. În fermentator soluția organică trebuie să aibă Ph. Neutru - 6, 5 - 8. Nu trebuie să depășească aceste valori.

Pentru controlul acestor valori se va folosi apă de var, var pastă, carbonat de calciu, fosfat de calciu, uree tehnică, apă amoniacală, sau sodă caustică. Se vor găsi tabele specifice în anexă.

Temperatura trebuie să fie între 20 și 40° C. Cantitatea de biogaz ce se obține depinde mult de compoziția materialului fermentat, dar este în medie de 0, 4 - 0, 9 m³/kg de materie uscată.

Dacă la noi în țară înainte de 1989 fuseseră construite câteva generatoare de biogaz de mare capacitate destinate asigurării energiei termice la ferme zootehnice sau întreprinderi de sere de pe tot cuprinsul țării, acestea au fost desființate odată cu instituțiile pe teritoriul cărora fuseseră construite. Astfel au fost la Stația de epurare a apelor Dancu din Iași a cărei instalație de biogaz producea 2000 m³ biogaz/zi.

Prin anii '80 funcționau pe lângă stațiile de epurare a apelor din Bacău, Iași, Timișoare, Oradea, Suceava, Hunedoara, Roman, Pitești, Sibiu, Cluj generatoare de diferite capacități care produceau 85.000 m³ biogaz/zi.

Mai existau la abatoarele județene din Ialomița și Timiș și la distileria de Tescovină Tohani.

În sectorul creșterii animalelor s-a început în 1975 cu Complexul de Cercetare a Porcinelor Tomești

- Iași un fermentator relativ mic cu o producție de 30 m³/zi. În 1979 a intrat în funcțiune prima stație de tip semi industrial la Stațiunea de Cercetare și Creștere a Porcilor Periș care producea 580 m³/zi.

După 1982 au intrat în execuție și în exploatare alte stații de capacități similare sau mai mari, care folosesc tot dejecții de porc pentru fermentarea anaerobă. Se menționează cele de la fosta întreprindere de Stat 30 Decembrie - Giurgiu, I.S. C.I.P. Caracal (Olt), Codlea (Brașov), Roman (Bacău), Asociația Economică Industrială Pecineaga (Constanța). Spre exemplu, stația de biogaz de la I.S. C.I.P. Caracal furniza o producție globală de 7.000 - 8.000 m³biogaz/zi.

În aceeași perioadă s-au răspândit instalațiile de capacitate mică care produc biogaz pentru colectivități mici sau pentru gospodăriile populației.

Ele au apărut ca rezultat atât al unor acțiuni centrale cât și al inițiativelor unor gospodari întreprinzători, în acea perioadă publicându-se în revista Tehnium și almanahul ei precum și în alte reviste cu caracter tehnico - aplicativ, articole privind obținerea biogazului. În acest sens recomand numerele 11/79 și 4 și 5/83 ale revistei Tehnium, pe care la data respectivă le-am avut. De fapt le am și acum. Astfel, în 1979 s-a acționat pentru realizarea unor instalații prototip de capacitate mică (5 - 10 m³), ulterior făcându-se și instalații având fermentatoare de capacități de 20, 30, 40 și 50 m³. Progrese notabile în realizarea de instalații de biogaz de capacitate mică s-au obținut în județele Iași, Argeș, Olt, Constanța, Brăila, Timiș.

Biogazul având putere calorică mai mică necesită lărgirea duzelor arzătoarelor. În stațiile de capacitate mare, este folosit fie pentru obținerea agentului

termic pentru încălzire, fie după o prealabilă epurare (care îndepărtează gazele necombustibile) acționează grupuri electrogene cu motoare cu ardere internă pe gaz. Se poate astfel obține curent electric din biogaz.

Una peste alta România, la data respectivă a fost printre pionierii cercetării și folosirii biogazului, chiar dacă suntem printre țările care au bogate zăcăminte de gaz metan.

Iată aici din multitudinea de generatoare de biogaz unul cu alimentare continuă care are marele avantaj că odată pus în funcțiune nu mai trebuie golit decât odată la câțiva ani, pentru reparații capitale sau în situația că s-a colmatat.

Funcționarea sa este în ciclu continuu. Să înțelegem mai întâi care sunt părțile sale. Iponente și din ele ne vom da seama și cum funcționează.

Are trei zone și anume. A este zona de alimentare unde are loc fermentarea aerobă, este acoperită cu un capac de lemn dar nu este etanșă, B este zona de fermentație anaerobă și este o zonă etanșă. C este zona de evacuare unde se adună nămolul de fermentație. Acesta este produsul final, neutru din punct de vedere al poluării, constituind un îngrășământ agricol deosebit de bun, consistența aspectul și mirosul fiind foarte asemănător cu nămolul de pe fundul bălților.

Funcționarea în ciclu continuu este dată de înclinarea podelei fermentatorului cu 30 - 35°. Alimentarea se face prin conductă de alimentare care poate aduce amestecul de apă cu dejecții și cu tocătură de material vegetal organic, din întreaga gospodărie. În această conductă se poate vărsa atât țeava de 110 mm de evacuare a grupurilor sanitare, umane sau de la grajduri (cu specificarea că în acestea nu trebuie să ajungă detergenți sau alte

asemenea care vor omorî bacteriile fermentatoare!). Tot în această conductă trebuie să se verse și conducta prin care se adaugă materialul vegetal tocat. În zona a doua B are loc fermentarea anaerobă.

Acest compartiment trebuie să aibă prevăzut prin capac sau prin peretele lateral, un dispozitiv amestecător care să permită omogenizarea biomasei în curs de fermentare. Capacul sub care se adună biogazul, trebuie să aibă și o gură de vizitare care se poate închide etanș, prin care se pot executa lucrările de întreținere curentă. Tot aici în peretele lateral trebuie să fie o țevă prin care să se poată controla Ph-ul fermentului.

Acum, părțile componente sunt următoarele: 1 - sol, 2 - izolație termică, 3 - pereții fermentatorului - din beton armat sau nu, de grosime de 10 cm, foarte compact, B200 - B300 pentru a rezista umidității și a nu fi permeabil la gaze, 4 - garnitura de apă a capacului - menține etanșeitatea permițând acumularea gazului sub capac. Capacul se va ridica în garnitură. Greutatea sa va asigura o anumită presiune a gazului, 5 - țeava de alimentare, 6 - capac de lemn, 7 - țevă sau ștuț de ieșire a gazului spre consumator, fie pe ea, fie direct pe capac trebuie pus un manometru ne va ajuta să ne dăm seama când condițiile de fermentație nu mai sunt normale și ca urmare va scădea producția și implicit presiunea gazului, 8 - Capacul, metalic, trebuie să aibă așa cum am spus o gură de vizitare iar dacă manivela amestecătorului este prin capac aceasta trebuie să fie etanșă (semering) pentru a nu pierde gaz pe lângă ea.

În plus acesta trebuie și el acoperit sau învelit într-un strat de 5 - 10 cm de material termoizolant, preferabil polistiren expandat, 9 - manivela amestecătorului - acesta poate fi eventual mecanizat

cu ajutorul unui motor electric și a unei reducții, 10 - Șnec, șurubul lui Arhimede, care permite scoaterea regulată a nămolului pentru utilizarea sa în grădină - poate fi motorizat sau manual, 11 - serpentină cu apă caldă asigură temperatura de peste 20° necesar: pentru bunul trai al bacteriilor de fermentație. Aceasta poate fi alimentată de un mic bazin cu apă caldă încălzită de o mică flacăra alimentată chiar de generator. Această microcentrală termică trebuie să aibă serpentina interioară din compartimentul B din țeavă de propilenă sau pexal cu diametru cât mai mare posibil pentru a sigura circuitul natural apei calde prin convecție termică. Date legate de cantitățile de dejecții și materii vegetale, de amelioranți ai Ph-ului, de volumele și greutatele amestecurilor precum și de volumele gazului obținut funcție de amestecul biomasei se găsesc în anexa de la sfârșitul volumului. Fermentatoare de mici dimensiuni, așa-zis gospodărești sunt folosite intens în China unde se pare că sunt zeci de milioane în mediul rural. Un ultim sfat - generatorul de biogaz ar fi bine să fie adăpostit de intemperii sub o copertină sau un șopron semiînchis - feriți-vă să-l închideți complet - atenție la scăpările de gaz.

Partea a II - a Sclavia și libertatea

Sclavia

Cuvânt introductiv

Încă din copilărie am fost un căutător. Având în casă o bibliotecă am ajuns să citesc mult mai bine decât colegii mei de școală. Când spre sfârșitul ciclului primar o parte din ei încă silabiseau pe litere eu citisem opera lui Jules Vernes, o parte din cărțile lui Alexandre Dumas, Tom Sawyer și Huckleberry Finn a lui Mark Twain, Robinson Crusoe a lui Daniel Defoe, Insula misterioasă a lui Stevenson și multe altele de

care nu-mi mai amintesc acum.

Cam tot pe atunci am început să caut răspunsuri. Începusem să observ că sunt evitat de către o parte din colegii mei, că o altă parte se poartă urât cu mine și de asemenea să observ că natura înconjurătoare e mai complexă decât ne-o descriau profesorii. Așa s-au îndreptat, firesc, lecturile mele spre popularizarea științei. Căci observam că cele pe care le învățam în școală, nu numai că nu-mi ofereau răspunsuri, dar din contră mai rău mă încurcau. Și începeam să simt că nu tot ce mi se predă îmi folosește.

Spre exemplu. Matematicile, am înțeles curând că nu-mi foloseau la nimic. (și poate și de aceea nu le-am agreat niciodată) În niciun caz nu puteam afla cu ajutorul matematicii de ce e o frunză verde iar alta galbenă, de ce are forma pe care o are., sau de ce e pantera neagră de culoare neagră în vreme ce jaguarul sau pantera obișnuită e tărcată roșcat. Nu-mi spuneau matematicile de ce iepurii au urechile și picioarele lungi, iar vulpea de deșert e o caricatură între vulpe și iepure. Nu-mi spunea fizică de ce cade mărul spre centrul pământului. Constanta gravitațională era doar o formulă matematică care nu era menită să-mi spună ce e gravitația ci din contră să-mi ascundă faptul că profesorii mei nu știau asta. la fel era și cu câmpul magnetic și cu cel electric.

Când am găsit în bibliotecă sau în librărie, nu-mi mai amintesc unde, o cărticică din seria ABC (erau pe vremea aceea niște broșurele pentru școlari) intitulată „Magnetul”, am fost super entuziasmat. Pentru mine era o joacă să citesc cele 20 pagini ilustrate ale ei. După douăzeci de minute când închideam coperta spate a ei aveam cea mai mare deziluzie din viața mea de până atunci.

Nu-mi zicea pe nicăieri ce este câmpul magnetic.

Scria că magnetii au forme diferite, că se obțin prin trecerea curentului electric prin niște bobine ce-i înconjoară, că au doi poli, că pilitura se așază frumos în jurul lor relevând liniile de câmp. Dar nimic despre ce-i câmpul magnetic.

Aveam să termin liceul și să nu găsesc răspuns la aceste întrebări și de altfel la multe altele.

Unul din domenii pentru care nu găseam nici răspunsuri nici literatură dedicată în biblioteci era psihologia. de altfel nici nu știam atunci la vârsta de 8 - 10 anide această știință. Pur și simplu nu înțelegeam de ce copii din jurul meu sivnt atât de răi cu mine.

Disperat prin anul doi de liceu m-am întors spre materiile de predare. Căzând în extrema opusă.

Astfel am terminat liceul crezând orbește în filosofia, istoria, geografia, economia politică și altele ca ele ce aveau să-mi creeze o idee falsă despre ceea ce mă aștepta în viață.

După terminarea liceului mi-am dat seama imediat cât de grav mă înșelam în această privință și aveam să încep căutările. Asta a făcut ca în curând căutătorul din mine să descopere relele colectivelor în care pătrundeam și descoperindu-le să fiu pus rapid în situația de a fi rejectat de acestea. Nimănui nu-i place să i se spune că greșește, sau că comportarea sa nu e morală.

Încet dar sigur mă îndreptam spre ceea ce sunt acum. Un om fără serviciu și fără relații. Un om profund cinstit nu are cum să aibă relații într-o societate profund coruptă.

Un soldat care refuză să spună o minciună în fața unui general nu mai ajunge la revista de front a doua zi ci pe patul fără saltea a arestului. Și-am stat acolo două săptămâni!

Un asemenea om nu va fi primit bine niciodată și

nicăieri. Înainte de 1989 asemenea oameni erau apreciați pentru profesionalismul lor și în egală măsură era ocolită orice relație cu ei. ba uneori li se puneau în cârcă tot felul de mizerii.

Înainte de 1989 oamenii aceștia pătrundeau ușor la orice loc de muncă căci profesionalismul lor era bine văzut, dar tot la fel de rapid erau expulzați de colectiv.

A trebuit să treacă mult timp până să înțeleg de ce se întâmplă asta și mai ales cum de se întâmplă.

Abia la doi ani după ce am fost dat afară de la Corpul Gardienilor Publici pentru faptul că mi-am făcut datoria prinzând doi hoți în flagrant în fața directorului (așa a fost să fie), am înțeles de ce am fost dat afară. Nu mi s-a iertat faptul că fiind obligată să scot pistolul, l-am scos, nu mi s-a iertat faptul că am făcut asta în fața directorului întreprinderii pentru care executam serviciul de pază respectiv și mai ales nu mi s-a iertat că am stricat în acest fel niște mafii locale. Dar ceea ce a fost culmea meschinăriei a fost micimea morală a colegilor mei care s-au răzbunat pe mine pentru faptul că au fost reținuți de poliție pentru a da niște declarații.

Societatea dinaintea lui 1989 a prosperat cu ajutorul cinstei, devotamentului și dăruirii oamenilor ei. Atunci chiar dacă omul era meschin, cum de altfel a fost dintotdeauna, aceste caracteristici ale sale erau prea puțin apreciate și oricum nu erau încurajate. pe atunci meritocrația încă exista.

Societatea actuală încurajează tocmai cele mai negative atribute ale sufletului uman. Încurajează și iai les promovează tot ce e mai rău în om". * r f-fe m-am spus-o deja, abia la doi ani după ce am fost dat afară pentru că mi-am făcut datoria am înțeles de ce am fost dat afară.

Am găsit treptat răspunsuri la toate întrebările copilăriei și tinereții mele. Și.

M pe B

A venit momentul să aflăm care este rostul nostru pe această lume, sau măcar care credem că este rostul nostru pe această lume.

Ce-are sula cu prefectura?!

— Veți spune dumneavoastră. Are căci sula dacă e mânuită corespunzător de mâini dibace, îndreptată fiind spre posteriorul domnului prefect la momentul și locul adecvat poate influența întreaga politică a unui județ și implicit destinele multor oameni.

O simplă sulă împlântată acolo unde trebuie și când trebuie. Deci paradoxal poate, la prima vedere, legătura dintre subiectul cărții de față și scopul „filosofic” al existenței noastre pe lume este atât de strânsă încât de fapt este indestructibilă și influențează destinul fiecărui cetățean al acestei planete și implicit al dumitale, dragă cititorule.

Sarcina de a demonstra acest lucru, deși nu e una tocmai ușoară ea este la îndemâna oricui a citit oleacă mai mult decât manualele de școală și a fost interesat de cele ce se petrec în jurul lui de-a lungul celor **x** ani cât a ființat pe acest pământ.

Dovadă a importanței pe care consider că o are această legătură, este tocmai faptul că am acordat acestui subiect o bună parte din numărul de pagini care mi-au mai rămas de scris în continuare.

Marele Albert Einstein obișnuia să spună spre sfârșitul vieții sale, că dacă despre infinitatea Universului a început să aibă serioase îndoieli, despre infinitatea prostiei umane este din ce în ce mai convins.

Față.

O altă afirmație care pare a nu avea legătură cu

subiectul cărții de Cei care ați citit primul volum al acestui ciclu, vă amintiți probabil că la pagina 9 scriam: „Vă întrebați probabil de ce dau aceste amănunte financiare. Poate părea irelevant dar oricât ar fi de surprinzător, ele au legătură cu subiectul cărții de față, au legătură cu cele ce le-am spus în primele rânduri. Vom vedea și mai târziu cum. Așa că fiți vă rog, îngăduitori și acordați atenție și acestor amănunte”.

Ei bine aici a venit vremea să aflați ce legătură există între cele ce vi le spuneam atunci și subiectul general al cărții de față. Ce legătură este între subiectul cărții de față, situația socio-economică globală actuală și mistificarea istoriei coroborat cu starea catastrofală de degradare a învățământului pe plan mondial.

Veți afla că mistificarea nu se imită numai la domeniul istoriei ci e o minciună generală și veți înțelege de ce.

În continuare veți afla ce legătură există între energia liberă și mafia industrial bancară, ce legătură există între energia liberă și societățile secrete, ce legătură este între energia liberă și mafia farmaceutico – alimentară. Veți afla ce legătură este între ecologie și energia liberă și veți înțelege că sunt inseparabile.

m

I-rih

Și mai ales veți înțelege de ce de douăzeci de ani încoace țara noastră a fost și este în continuare distrusă metodic iar poporul nostru este agresat din ce în ce mai puternic pe toate căile cu intenția de a-l desființa. Veți înțelege de ce suntem prima și singura țară în care se aplică codexul alimentar și veți afla de ce și cine este vinovat.

Veți afla ceea ce eu am reușit să înțeleg după mai mulți ani de studii, cercetări și lecturi.

Veți înțelege ce se ascunde în spatele expresiei: „Pentru ca răul să triumfe este suficient ca cei buni să nu facă nimic”.

Veți înțelege că sunteți vinovați cu toții alături de mine și de ceilalți cetățeni cinstiți ai planetei. Și veți afla cum se poate face ceva pentru a înfrânge răul. Veți afla și ce e de făcut în continuare. Dar pentru asta va trebui să facem o analiză, o analiză profundă.

Natura umană

Înainte de a trece la orice fel de analiză am să vă spun cum am ajuns eu să înțeleg societatea în care trăiesc. Cele ce le voi scrie în continuare nu sunt literă de lege, nu sunt nici măcar științifice, sunt doar date, realități, clasificări și ipoteze de bun simț. Nu vă cer să le credeți orbește. Vă povestesc cum am ajuns eu la ele și vă rog să faceți un exercițiu de comparație și unul de logică simplă. Vă rog să comparați cele pe care vi le voi spune de aici încolo cu cele ce vă înconjoară în viața de zi cu zi și după ce veți fi comparat realitatea cu vorbele mele vă rog să încercați să gândiți logic.

Înainte de a începe am să vă spun cum am ajuns eu să înțeleg sufletul și comportarea omului. Această clasificare care s-a format undeva în creierul meu de-a lungul anilor, încet, încet, la început doar ca o simplă intuiție, dar apoi pe măsura trecerii timpului ca o imagine tot mai clară. mă ajutat enorm. M-a ajutat nu doar să înțeleg de ce am fost rejectat de societatea actuală, (asemenea multor semeni ai mei de vârstă apropiată), dar și să înțeleg fenomene și realități mai ample, unele dintre ele chiar globale.

Această clasificare nu e conformă cu nicio știință dedicată comportării umane, nu e recunoscută de

nicio știință. Nici de psihologie, nici de psihiatrie, nici de filosofie nici de Altele. Este doar o rezolvare practică – expeditivă, personală, menită unei mai bune înțelegeri a fenomenelor sociale din jur. Deci nu o luați ca literă de lege. Luați-o doar ca un exemplu și căutați fie să o îmbunătățiți, fie să vă faceți propria dumneavoastră clasificare. Veți vedea cât de mult vă ajută.

Deci după umila mea părere omul are șapte esențe din care e construit. Combinarea acestor șapte esențe în diferite proporții are ca rezultat cinci categorii de oameni, în care se încadrează oricare dintre noi.

Cele șapte esențe sunt: A submediocrii – sunt oameni răi la suflet, criminali, prin esență. B mediocrii – sunt oameni care se tem de necunoscut, se tem de cei de altă confesiune, de alte rase, nu acceptă noul, nu acceptă nimic diferit de ei, sunt răzbunători, invidioși, mincinoși, prefăcuți și marea lor majoritate proști (chiar dacă au studii!) C căutătorii – sunt oameni care-și pun întrebări despre viață D inteligenții – sunt cei cu mintea sclipitoare, capabili să rezolve și să înțeleagă fenomene complexe E oportuniștii – sunt cei care sunt capabili să observe din instinct ocaziile și știu să profite de ele F ambițioșii – sunt cei care au voință deosebită, capabili să treacă peste obstacole grele prin luptă psihică și fizică G îngerii – sunt cei eminamente buni la suflet. Cele cinci categorii sunt: 1 subnormalii – sunt o minoritate, de obicei aici obișnuiesc să-i plasez pe cei cu diferite grade de handicap mintal și pe cei submediocrii. Cred că sunt cam 5 % din populația globului.

2 normalii – sunt marea lor majoritate, în această categorie după părerea mea intră 70 % din populația globului. Sunt combinații în diferite grade dintre A și

b, **b** singuri sau 80 % **b** și restul una sau mai multe din următoarele esențe în diferite grade.

3 supranormali - sunt cei situați peste limita de sus a normalității și sunt după părerea mea cam 10 % din populația globală. Sunt cam 20 % **b** și restul una din e, **d**, **f**, **g** singure sau împreună în diferite grade

4 superiorii - sunt mult deasupra normalității și sunt tot cam 10 % din populație, sunt 10 % **b** plus una din esențele superioare sau combinații dintre ele (**e** - **g**).

5 geniile - sunt vârfurile și nu cred că depășesc 4 - 5 % din populația globului, fiind combinații în diferite grade și proporții ale esențelor superioare e - **g**.

Peste toate aceste cinci categorii se amestecă cele patru tipuri temperamentale ale psihicului uman recunoscute de psihologie și anume calmi, normali, violenți (**colerici**, **impulsivi**), sângeroși.

Analiza despre care vorbeam și pe care o voi face în continuare se bazează în parte pe un fapt pe care am ajuns să-l înțeleg după ani de zile și anume acela că normalii - cea mai mare majoritate a celor din jurul nostru, în combinație cu subnormalii și cu o mică parte din supranormali - formează prin esența lor o entitate imensă cu picioare de lut, care nu permite nimănui diferit de ei să-i depășească în vreun fel, din simpla teamă că le-ar putea lua locul. Astfel, fără voință sau fără a ști, ei organizează o coaliție dublată de o conspirație a mediocrității, coaliție extrem de greu de depășit mai ales de către cei supranormali și de o bună parte din cei superiori. De fapt cei care-i depășesc intelectual sunt în situația unui om căzut într-o mlaștină cu nisipuri mișcătoare. de ce se zbat mai mult să iasă deasupra, de aceea sunt mai îngenuncheați, mai sufocați, mai împiedicați în reușita

lor.

De fapt e cât se poate de simplu. Dacă șeful tău, este un mediocru pus în post de un membru al elitei la fel de mediocru ca și el, iar promovarea ta depinde de el tu fiindu-i superior fizic sau mai ales intelectual, niciodată nu vei fi promovat. Dacă vei pleca în altă parte și vei da iar peste un asemenea șef mediocru, iar nu vei promova. Deși cei doi nu se cunosc, au totuși un interes comun să nu te promoveze, acest interes este teama că le poți lua locul, fiind mai deștept ca ei. Fără să știe unul de altul ei s-au aliat inconștient împotriva ta, într-o combinație de coaliție și conspirație a mediocrității.

Iar dacă de-a lungul secolelor procentul acestor mulți normali a fost mai mic raportat la populația totală, asta deoarece diferențele între categorii nu erau atât de puternice, paradoxal, prin educație aceste diferențe s-au accentuat, dar și procentul normalilor a crescut.

Acum societatea globală a ajuns să fie stratificată bizar și anormal așa spune, datorită unui foarte mic grup de oameni, care nu reprezintă poate decât mai puțin de 0, 1 % din populația globală, dar care prin esența lor sunt pur malefici. Ei bine, datorită caracterului lor eminent corupt și lacom, ei doresc, nici mai mult nici mai puțin, decât să pună stăpânire pe toate resursele energetice globale și prin asta de fapt vor să-și însușească și să stăpânească toată planeta.

Veți spune poate că sunt bolnav de spionită și teoria conspirației. Am spus că am ajuns la concluziile la care am ajuns după patruzeci de ani de lecturi și studii, după douăzeci de ani de urmărit actualități și documentare televizate și după circa zece ani de căutări și studii pe cea mai mare rețea informatice și

anume Internetul.

Voi aduce dovezi și argumente asupra celor spuse în fraza precedentă, dar mai întâi, pentru a înțelege mai bine care-i situația socioeconomică mondială actuală am să fac o analogie folosind un munte. Și voi folosi o imagine a unuia din cei mai frumoși și iubiți munți din lume și anume vulcanul Fuji din Japonia. Mi-am permis să fac niște modificări minore ale unei fotografii a vulcanului luată de pe unul din cele trei lacuri situate în jur și anume cred că de pe lacul nordic, modificări care ilustrează mai bine cele ce le voi spune.

Astfel am adăugat undeva în partea inferioară a zonei înzăpezite a vârfului o perdea de fum și nori, care acoperă cuiva aflat la baza vulcanului vederea vârfului. Am mai adăugat două săgeți la bază una lungă de culoare galbenă, care arată diametrul bazei muntelui iar alta albă scurtă care arată diametrul aproximativ al craterului la vârf.

Am mai adăugat apoi patru acolade de diferite culori și primele patru litere ale alfabetului în dreptul lor. Între acoladele colorate din stânga am adăugat niște benzi bicolore și în fine, undeva, deasupra vârfului muntelui se vede destul de greu, abia de se observă, un ochi. Este ochiul din piramida de pe bancnota americană de 1 dolar.

Muntele se reflectă în luciul apei lacului pe care se află fotografia. Ceea ce se află deasupra luciului de apă este realitatea, care este constituită din A - marea majoritate a umanității și anume subnormalii, normalii și supra normalii, B - superiorii și geniile, C - vârful oculte mondiale. Între A și B se află elitele vizibile, iar între B și C elitele invizibile - oculta mondială cei sub 0, 1 % din populația globului despre care am spus mai sus că vor să ne fure bunul nostru cel mai de preț, al

tuturor a și anume planeta și libertatea. Despre ei vom vorbi mai pe larg mai târziu. Noi cei mulți nu vedem de jos de la baza muntelui decât categoria A și o parte din B precum și elitele dintre ele. Deasupra lor se află ceața și fumul dezinformării D.

Datorită ei, cei mulți și proști A + B - săgeata galbenă - sunt stăpâniți și manipulați de cei foarte puțini și nevăzuți C prin intermediul unei părți din B și a elitelor vizibile și mai ales invizibile - săgeata albă.

Dacă încercăm să ne depărtăm de munte pentru a-l vedea în întregime, vedem imaginea din luciul apei care este o realitate falsă creată de o combinație complexă de factori printre care principalii sunt, educația noastră, tradițiile culturale și religioase, teama de a vedea adevărul, dezinformarea, prostia, înfumurarea și experiența de viață pe care o avem și care ne învață că ceea ce nu vedem și nu simțim, cu simțurile noastre, de bună seamă că nici nu există.

Și chiar dacă noi vedem doar reflexia muntelui pe luciul apei. Asta nu înseamnă că muntele adevărat nu există.

Realitatea aceasta falsă pe care o vedem și o acceptăm are rădăcini adânci în istoria întregii umanități și ea a crescut din rădăcinile răului, care deși sunt acum răspândite și ramificate ca miceliul unui mucegai, pe un măr stricat, în întreaga lume, pe întreg globul terestru, în toată societatea modernă, noi nu le vedem pentru că sunt foarte fine, invizibile și au început să crească în timpuri imemorabile. Acest mucegai a început să crească cu mult înaintea zorilor umanității, încă din noaptea preumană, de pe vremea când mai existau dinozaurii.

Acest mucegai pornit fiind înaintea apariției noastre, a crescut odată cu noi și asta este de fapt principala cauză pentru care nu-l vedem. E la fel ca

aerul pe care-l respirăm, sau ca atunci când te afli într-o pădure și nu vezi pădurea următoare din cauza arborilor care te înconjoară.

Aici veți spune probabil că de unde știu eu asta de vreme ce atunci nici nu se născuse omul? Pentru că, în cazul perioadei preumane, există dovezi materiale, iar pentru perioada de după apariția omului, la dovezile materiale s-au adăugat și cele epice. Acestea sunt în cea mai mare majoritate a lor înglobate în tradiții, legende, basme, scrieri vechi, credințe religioase. Ele ca atare pot fi interpretate ca simplă mitologie, ca povești de adormit copii, dar dacă ne aplecăm ic și asupra dovezilor materiale care vin să le confirme. se schimbă calimera.

Și-n ultimă instanță veți spune. Și ce dacă?! Ce mă interesează pe mine că niște descreierați emit pretenții asupra întregului glob?! Ei sunt puțini și noi mulți și de aceea ei n-or să reușească niciodată să facă asta. Că a-ți dori nu înseamnă neapărat și a putea. Cum să vină unii de pe celălalt continent sau mai știu eu de unde să-mi ia mie porcu' din curte? Sau cum să-mi ia casa? Am acte pe ea, sunt proprietar!

Mai gândiți-vă! Oare nu au venit acum câțiva ani și v-au omorât păsările din curte? Ați luat vreo atitudine?! I-ați împiedicat să o facă?

Poate că atunci v-a fost omorât cel mai frumos fazan pe care-l aveți sau poate că atunci v-au fost omorâte toate cele 300 de prepelițe, care vă asigurau tratamentul cu ouă căci erați bolnav de ficat, sau de inimă. Sau poate că găina cea mai frumoasă și mai ouătoare, sau curcanul cel mai mare și mai vrednic și-au găsit obștescul sfârșit atunci. „Gripă aviară”! Până atunci n-ați auzit de așa ceva și nu v-ați întrebat atunci ce au păsările voastre din curte de se îmbolnăvesc de gripă aviară, iar ciorile nu au? De ce

nu au fost prinse și omorâte mai întâi miliardele de grauri, miliardele de ciori și toate, toate păsările cerului, înainte de fi omorâte păsările din ograda voastră?

Lume multă, oameni puțini.

Și-am să vă fac acum o dezvăluire mai șocantă decât cea de acum două pagini. Faptul că ei, unii extrem de puțini, au pretenția de a voi să se facă proprietari peste toată planeta, este șocant, dar și mai șocant este pentru voi faptul că nu doar vor să o facă. Cel mai șocant este că o fac de mult și o fac cu ajutorul nostru, după un plan care a fost urzit în urmă cu sute și în anumite părți ale lui, cu mii de ani și mai șocant este că în chiar timpul în care eu vă scriu acum ei își urmează neabătuți planul.

Ați auzit de globalizare? Ce credeți că înseamnă? Ați auzit de acte cu CIP. Ce credeți că înseamnă? Ați auzit de NATO? Ce credeți că înseamnă? Ați auzit de Grupul G 8, G 20 sau de Bilderberg? Ce credeți că înseamnă? Ați auzit de Codexul Alimentar? Ce credeți că înseamnă? Ați auzit de Monsanto? Ce credeți că înseamnă?

Nu ați observat că treptat, treptat, prin tot felul de întruniri politice și manevre murdare de ocolire sau de cumpărare a aleșilor voștri, politicienii din executiv vă restricționează drepturile prin legi adoptate în proceduri care ocolesc dezbaterea în forul aleșilor de dumneavoastră - parlamentul? Nu observați că guvernul și președintele nu mai respectă absolut niciun articol din Constituția țării? Nu vedeți că prin minciuni meșteșugite și manevre murdare ați fost dați afară din locurile de muncă, ați fost dezbrinați, vi s-au distrus întreprinderile ridicate de părinții voștri întreprinderi din care ar fi trebuit să vă creșteți copii și să ieșiți la pensie?» „T

Nu vedeți că până și cel mai sfânt drept al oricărui om de pe planetă v-a fost luat, anume dreptul la a avea o bătrânețe decentă după o viață de muncă? Nu vedeți că ați fost aduși într-o stare de sărăcie cum poporul acesta nu a mai avut nici măcar în cele mai negre perioade de foamete și cotropire? M 0 r-l M

Ce credeți că înseamnă faptul că nu mai există nicio bancă românească în țară? Când vă duceți să faceți un împrumut la bancă, cum puteți fi atât de proști încât să semnați un acord de înapoiere a unei sume de două sau chiar de trei ori mai mare decât suma pe care ați împrumutat-o?

Ce credeți că înseamnă faptul că din ce în ce mai mulți semeni de-ai voștri sunt dați afară din propriile case, după ce au fost înșelați sau au fost proști și au semnat să dea înapoi sume de două - trei ori mai mari decât au împrumutat și culmea unor străini?

Nu vedeți că ați ajuns niște nimicuri? Nu vedeți că ați ajuns ca niște robi? De fapt sunteți niște SCLAVI!

Iar cei ce v-au înrobit și v-au distrus viețile sunt nici măcar văzuți, cei despre care voi credeți că v-au făcut asta sunt la rândul lor tot niște sclavi! Ce credeți că a făcut președintele țării a doua zi după alegerea sa când a făcut o vizită aproape secretă în Statele Unite?

Să vă mai pun asemenea întrebări? Globalizarea este planul multimilenar, urmat din generație în generație, prin care niște tâlhari nevăzuți, foarte puțini dar a căror suflet este întruparea răului și prefăcătoriei, vă fură cu nerușinare planeta, libertatea și viața. Iar voi, sclavi lipsiți de demnitate și de respect de sine, prostiți de promisiunile vieții moderne, dar în același timp din ce în ce mai săraci și mai speriați, ca niște fricoși patologici, îi slujiți ajutându-i să vă fure pământul și casa de sub picioare,

viața din suflet și libertatea de a fi oameni.

Pentru ei sunteți doar niște viermi care se târăsc lingând pământul pentru a le aduna lor în conturi bani dar înainte de orice pentru a se ploconi în fața puterii lor nemăsurate.

Cum puteți să-i ajutați să vă transforme în viermi? Cum puteți să renunțați la tradițiile voastre, la demnitatea voastră, la voi înșivă?!

Dragii mei, indiferent cât de bogați ar fi, indiferent cât de puternici sar crede, indiferent cine și unde sunt plasați pe scara socială, indiferent dacă sunt vizibili sau nu, aceștia, când s-au născut, s-au născut la fel ca voi, goi pușcă, neajutorați și orăcâind plini de umorile trupului mamelor lor. Și indiferent de cât de puternici cred ei că au ajuns tot aceleași membre au ca și voi și tot la fel ca voi vor ajunge sub pământ! Cu o moarte toți suntem datori! Dar nu-i tot una să mori vierme sau vultur!

Dacă accepti să fii sclav, nu mai ești om. De aceea un cântăreț îndrăgit spunea acum câțva timp într-unul din cântecele sale:

Lume multă, oameni puțini!" Iată o altă imagine a aceluiasi munte de mai devreme:

În vreme ce ei stau acolo sus, deasupra tuturor, nevăzuți urzind planuri murdare de cucerire parșivă a planetei și a vieților voastre, voi, aici, jos, la poalele piramidei sociale, vă vedeți de viețile voastre mărunte, muncind și adunând recolte bogate, care credeți că sunt ale voastre, pe care le îngrijiți și le așezați frumos în căpițe. Dar făcând asta nu realizați că de fapt recoltele nu sunt ale voastre, pentru că acei de sus nevăzuți, au cumpărat prin bani, promisiuni, amenințări și alte mijloace murdare pe conducătorii voștri, care le-au vândut cu acte în regulă țara. Voi recoltați grâul de pe țarina pentru care aveți act de

proprietate și vă vedeți de interesele și viețile voastre mărunte, dar de fapt recoltați grâu, orez, etc. de pe pământul oculte mondiale.

Iar aceasta, din ce în ce mai bogată și puternică datorită muncii voastre prostesti și naive, își urmează neabătut planul multimilenar de a acapara toată planeta cu o viteză comparabilă cu cea a trenului glonț.

Voi ce faceți? Priviți cum trece trenul?! Vedeți că în acel tren este viața și planeta voastră! Știți oare unde se duce. Cel tren? Merge spre rai sau spre iad?! Nu-i totuna! N-ar trebui oare să-l opriți? N-ar trebui să vă urcați în el și să încercați să-l conduceți acolo unde trebuie să ajungă?

Dar oare v-ați gândit vreunul unde vreți să ajungă acel tren? V-ați gândit ce vreți să faceți cu viața și cu planeta voastră? Vierme sau vultur?! Nu-i totuna!

Lume multă, oameni puțini! Dumneavoastră din care categorie faceți parte?!

Mărturii

Atât profesorii de istorie și de științe ale naturii din întreaga lume, de la orice nivel de învățământ, cât și oamenii de știință din muzeele de științe ale naturii și istorie – arheologie ne învață că omul modern a apărut în urmă cu 100.000 de ani în sudul Africii. De acolo ar fi migrat spre nord până în Europa și spre est peste Asia, pentru a ajunge pe continentul american în urmă cu 15.000 de ani.

Eu declar aici, acum, că sunt toți niște mincinoși ordinari. Sunt mincinoși pentru că ne învață în școli acest lucru, inducându-ne în eroare pentru tot restul vieții noastre, sunt mincinoși pentru că în muzee continuă cu nerușinare să prezinte și să expună numai dovezile care sprijină această teorie falsă, în ciuda

faptului că pentru fiecare descoperire care sprijină această teorie există o alta care o infirmă. Depozitele tuturor muzeelor și institutelor de cercetări arheologice din lume gem de dovezi care contrazic această teorie. Sunt ținute în depozite. Nu trebuie să ajungă la cunoștința publicului larg, nu trebuie să fie văzute. Nu concordă cu ceea ce se predă în școli și universități, nu concordă cu adevărul oficial pe care-l vedem aici:

Voi prezenta în continuare o înșiruire de dovezi materiale descoperite de arheologi pe întreg mapamondul, înșiruire ce reprezintă doar un infim procent din zecile de mii, poate sutele de mii de dovezi de același gen care stau ascunse prin diferite muzee, seifuri sau sub obrocul interdicției de a se vorbi de ele.

Nu va exista o ordine anume, vor fi doar în ordinea în care-mi amintesc de ele și vor avea comentarii nu foarte amănunțite. Amănunte se pot afla din consultarea bibliografiei acestei cărți.

Voi începe cu un subiect despre care-mi voi permite să vorbesc mai mult – Uriașii. Iată o imagine cuprinzând patru fotografii, făcute în diferite locuri pe glob, în timpul unor săpături arheologice:

Remarcați vă rog perfecta identitate anatomică între scheletul unui om modern pe care-l vedeți în orice manual de anatomie și al cărui mulaj chiar l-ați atins în copilărie în laboratorul de științele naturii din școala unde-ați învățat și aceste schelete uriașe.

Probabil că până acum ați crezut că uriașii sunt doar niște născociri de basm, sau de legendă ale minții unor oameni primitivi care-și închipuiau că omul pe care nu l-au putut învinge era un uriaș, tocmai pentru că ei n-au fost în stare să-l învingă.

Ar trebui să adăugăm aici că pentru ca flora și

fauna să fie una de uriași, trebuie ca condițiile pedoclimatice să fie deosebite. Să existe o cantitate sporită de oxigen, să fie o temperatură medie ridicată. Aceste condiții au existat acum peste cincizeci de milioane de ani. ar fi un argument ca măcar o parte din aceste schelete de uriași să poată fi mai vechi decât credem noi.

Acum probabil că undeva prin creierul dumneavoastră, dragi cititori are loc o reorganizare, începeți să reconsiderați toate basmele și legendele în care apar uriași, începeți să înțelegeți că biblia și în special vechiul testament descrie niște evenimente istorice.

Trebuie să vă spun că toate aceste schelete, care reprezintă variante mai mari ale omului modern sunt datate fără excepție cu mult înaintea datei oficiale a apariției omului modern (**homo sapiens**) și anume unele dintre ele au vechimi mai mari de 300.000 de ani. Ce spune știința oficială despre acea dată? Atunci ar fi trebuit să existe pe pământ doar omul de Cro-Magnon iar cel de Neanderthal abia să apară.

Cel mai înalt uriaș expus într-un muzeu, este cel din Filipine și are 5, 2 **m**. Oficial la muzeele respective aceste schelete sunt declarate ca aparținând unor accidente genetice sau unor exemplare bolnave de gigantism – mizându-se pe faptul că omul de rând nu știe că un om bolnav de gigantism este diform, are anumite neconcordanțe de proporționalitate între segmentele osoase și de asemenea prezintă degenerări osoase în zonele încheieturilor. Aceste amănunte nu sunt cunoscute și nu pot fi depistate de omul de rând de aceea minciuna prinde. Aceste schelete din imaginile de mai sus sunt perfect proporționate și în mod categoric nu sunt ale unor oameni bolnavi de gigantism. Gigantismul nu duce la o

dezvoltare mai mare de 2, 5 m și în plus oamenii bolnavi de gigantism mor până-n vârsta de 30 de ani, rar ajung la 40. Vestitul nostru uriaș din perioada interbelică Dumitru Gogea zis Mitu avea gigantism și a murit la 22 de ani.

Expresia încetățenită-n uzul limbajului curent al poporului nostru „gogeamite” se dovedește deci mai tânără decât ne-am fi închipuit venind de fapt de la numele lui Mitică Gogea.

Se pare că a fost ajutat să moară, dar oricum ar fi, mărturii din epocă spun că deja începuse să manifeste suferințele care l-ar fi dus la moarte în următorii ani. La o analiză numai a fotografiilor de deasupra se poate conchide că acești uriași erau mult mai mari – cel din fotografia de deasupra stânga sus, la o comparație cu arheologul aflat în picioare alături, depășește 6 m. Un om cu înălțimea medie de 1, 7 m are craniul înalt de 22 – 23 cm și distanța de la sol până la rotulă de 50 cm. Craniul se înscrie de 7, 7 ori în înălțime.

Dacă privim imaginea stângă de jos observăm că craniul este cam de două ori mai mare decât femurul omului aplecat alături. Deci are cam 0, 9 m înălțime. Rezultă de aici o înălțime a întregului schelet de 6, 8 – 7 m.

Numai la noi în țară există mai multe cimitire pline cu asemenea oseminte și arheologii români au deshumat mai mult de 80 de asemenea schelete cu înălțimi cuprinse între 2, 5 și 7 m. Cine ne minte? Aparatul de fotografiat sau cei ce ne-au spus că omul modern există pe pământ doar de 100.000 de ani. Atunci de unde-au apărut acești uriași cu mult mai vechi, care seamănă perfect cu noi?

Numai fotografiile acestea și cred c-ar fi suficiente să ne facă să ne reconsiderăm total

atitudinea față de mitologiile popoarelor lumii și să înțelegem măcar acum în al doisprezecelea ceas că ele, fără excepție, povestesc lucruri care s-au întâmplat, care au fost reale. Rețineți aceasta.

Ceea ce povestesc legendele lumii, fie ele legendele biblice, fie cele mesopotamiene, sumeriene, egiptene, indiene, mayașe sau cine mai știe ale căror popoare de pe planetă nu mint. Spun adevăruri! Trebuie doar să înțelegem că sunt povestite așa cum au fost înțelese de povestitori. În prisma acestui fapt legendelor din Rāmāyana, Mahābhāratha sau Vede precum și celor celtice despre războaiele antice purtate cu vehicule aeriene și arme atomice trebuie să li se acorde același credit pe care-l acordăm azi unor știri de televiziune care ne prezintă în direct un eveniment ce se petrece pe cealaltă parte a globului.

În același registru al neconcordanței dintre data oficială a apariției omului și dovezile din teren am să vă spun acum despre urmele de pași încastrate în piatră de pe întreg globul. Toate aceste urme sunt datate cu multe zeci și chiar sute de milioane de ani în urmă, fiind făcute atunci când piatra respectivă era în stare vâscoasă, adică era mâl pe malul unei ape.

Acest lucru se poate dovedi prin secționarea pietrei respective, în secțiune văzându-se clar că structura internă a pietrei nu este cioplită ci microparticulele ei sunt deplasate întocmai cum se deplasează particulele din mâlul nisipos atunci când este presat. Cele mai vestite sunt cele de pe malul râului Paluxy din Texas unde urme de om și de dinozaur se încrucișează, pentru a merge apoi în aceeași direcție. Urmele dinozaurului cel puțin o dată calcă deasupra celor umane. De asemenea mai există tot pe continentul american o descoperire năucitoare. La Antelope Springs la 60 km de delta Utah, în data

de 1 iunie 1968 William J. Meister a descoperit o urmă de om perfect încastrată într-o rocă. Piciorul care lăsase acea urmă strivise în timpul mersului trei trilobiți.

Dar parcă dinozaurii au domnit în intervalul cuprins între vreo 200 milioane și 65 milioane de ani în urmă?!

Iar trilobiții parcă au fost mai de mult, nu?! Ei dominau apele acum vreo 500 milioane de ani, nu-i așa?! Ori omul a apărut mai de mult, ori trilobiții și dinozaurii au apărut doar acum 100.000 ani?! Ar mai fi și o a treia întrebare retorică așa spune. Ori am fost mințiți în legătură cu apariția noastră?

Să trecem la altă mărturie de teren. Teoria evoluționistă ne spune că omul a apărut prin evoluție firească de-a lungul milioanelor de ani prin dezvoltarea maimuței. Atunci de ce nu s-a găsit până acum absolut niciun oscior care să fie catalogat ca aparținând acelor ființe care, teoretic, ar fi trebuit să trăiască cel puțin vreo câteva sute de mii de ani și care să aibă atât caractere umanoide cât și caractere de primat. Se găsesc schelete care sunt catalogate ca aparținând fie maimuțelor fie primilor oameni. Veriga de legătură dintre maimuță și om lipsește la apel cu o încăpățănare demnă de fapte mai bune! Unde-i veriga lipsă? De ce nu e găsită?! Avem sute de fragmente de schelet și chiar schelete întregi din ambele categorii, precum și schelete de uriași sau pitici perfect asemănători omului modern pe vremea dinozaurilor și nu avem veriga lipsă.

Se găsește întreg lanțul evolutiv al tuturor ființelor existente azi pe Terra, doar lanțul evolutiv al omului este rupt și nu vrea să se unească sub nicio formă. Ce poate să însemne asta? Gândiți?! Gândiți!

Acum vă voi pune o altă întrebare. De unde-au

luat lumină, pictorii peșterilor rupestre? Veți răspunde instantaneu: „De la făclii!”

Ei bine, aflați că în nicio peșteră pictată, la fel cum în niciun mormânt egiptean, nu există urme de fum provenind de la făclii. Fumul ar fi trebuit să se mențină cel puțin în acele peșteri uscate, având în vedere că în peșteri climatul este perfect static neschimbat milioane de ani. Există vetre de foc în zonele de locuire, aici pereții sunt afumați, dar în zonele pictate nu s-au găsit dovezi ale folosirii făcliilor la iluminare.

Și pentru că am trecut de la ființele umane în sine, la urmele activităților lor vom continua spunând că întreaga preistorie oficială a omului, când se presupune că nu existau decât cel mult ghioaga și ciocanul de piatră, este plină de construcții megalitice. Spre exemplu cele din nord-vestul Europei și sudul Marii Britanii sunt chiar o adevărată enigmă. Cum au fost transportate și ridicate blocuri de zeci sau sute de tone de la zeci și chiar sute de km și cum au fost ridicate și puse pe poziție, atunci când, conform istoriei oficiale omul abia învăța să-și construiască un ciocan din piatră? Blocurile de piatră din care este construită cetatea pre incașă Tiahuanaco din Bolivia situată la 3800 m altitudine sunt tăiate perfect în unghiuri de 90° cu fețe perfect plane, cu toleranțe de zecimi de milimetru și chiar și în ziua de azi asemenea blocuri fiind greu de prelucrat astfel.

Cetatea este poate cel mai vechi oraș din lume fiind datată în urmă cu 12.000 de ani.

Unele dintre construcțiile megalitice mai noi, sunt perfect executate prin îmbinarea blocurilor de piatră de diferite forme, fără mortar lucru greu de realizat chiar și cu tehnologia actuală, (între ele nu pătrunde niciun vârf de ac). Cetatea cu cele mai mari

blocuri fiind Sacsayhuaman din Perú, care au în medie 360 tone.

Cea mai inexplicabilă dintre ele este firește fundația templului Baalbeck din Liban, formată din trei blocuri de piatră de peste 1.000 tone bucata. O a patra piatră cam de 1200 tone zace încă în cariera din apropiere.

Cele două imagini alb negru în care aproape că abia se disting oamenii sunt edificatoare. Toate acestea au în comun o mare enigmă. Cum au fost desprinse din cariere, cum au fost cărate, cum au fost cioplite perfect geometric și așezate atât de exact având în vedere dimensiunile lor impresionante? Chiar și în ziua de azi cele mai mari macarale abia dacă reușesc să ridice 100 - 150 de tone. Arhitectura egipteană este în egală măsură de monumentală ca și cea de peste ocean. Spre exemplu la Osireon blocurile au o medie de 100 tone. Fiind aliniate perfect atât în ce privește planeitatea cât și orientarea după punctele cardinale. Legende populare spun fie că strămoșii cunoșteau o rețetă din plante prin care înmuiau piatra, fie că foloseau o incantație magică prin care făceau ca pietrele să-și piardă greutatea.

Explicațiile acestea, azi sunt de neconceput, frizând absurdul. Dar oricât ar părea de ciudat se pare că există un sâmbure de adevăr în ele. Unii pelerini care au călătorit prin regiunea mănăstirilor tibetane la sfârșitul secolului nouăsprezece și începutul celui deal douăzecilea, au afirmat că au fost martorii unor asemenea minuni. Au văzut cum călugării ridicau blocuri de piatră imense cântând toți la unison acompaniați de niște instrumente asemănătoare cornului, care scoteau niște sunete grave.

În plus, în Statele Unite a existat un om, Edward

Leedskalnin care a construit singur un castel - Coral Castle, din blocuri de peste 6 tone lucrând doar cu mâinile goale. Unii martori spuneau că au văzut cum masivele pietre pluteau singure prin aer deplasate de acesta prin gesturi simple în timp ce le cânta.

Se pare că secretul stă în sunet. Nu ar fi greu de descoperit dacă e adevărat. Dar cred că nimeni nu crede asta în ziua de azi și ca atare, nimănui nu i-a trecut prin minte să caute să afle. N-ar fi nici prea greu. Acum există cântare destul de precise. Calculatoarele pot genera orice frecvență audio, pură, iar amplificatoarele și difuzoarele moderne sunt foarte fine. N-ar fi greu să se așeze un cântar purtând un bloc de piatră, între două boxe audio. Și n-ar fi greu ca în acestea să fie injectate frecvențe audio rând pe rând începând de la cea mai de jos poziție a spectrului până la cea mai înaltă, urmărindu-se greutatea blocului de piatră așezat pe cântar?

Dacă nu se ajunge la niciun rezultat folosind spectrul audio normal se poate trece la zonele de infra sau ultrasunete. Crescându-se frecvența hertz cu hertz e imposibil ca la un moment dat cântarul să nu ne arate vreo modificare. Dacă într-adevăr se poate obține pierderea greutății prin sunet.

Dar sincer să fiu eu cred că e adevărată metoda, deoarece și în cronicile conchistadorilor apar mărturii despre faptul că aztecii posedau niște aparate de zbor ca niște platouri din aur pur care zburau printr-o metodă bulversantă. Discurile - platou respective scoteau un sunete înalt atunci când erau lovite. Pentru a zbura cu ele utilizatorul lor se așeza în centrul platoului respectiv și îl lovea cu niște ciocănele din ce în ce mai repede la fel cum lovesc călugării noștri toaca și la un moment dat discul se ridica de la sol odată cu omul de pe el.

Din păcate faptul că erau făcute din aur este motivul pentru care nu a ajuns până la noi un asemenea obiect. Aceste obiecte au avut soarta celei mai mari părți a aurului aztec.

Am să continui acum cu o enigmă la fel de mare anume, cu cele trei piramide principale din Egipt, de pe platoul Gizeh și marele Sfinx de lângă ele. Profesorii la școală continuă să ne spună că piramidele erau morminte ale faraonilor, că au fost construite în timp de 30 de ani și altele asemenea.

Întrebarea imediată pe care o pun eu acum de ce în niciuna din cele peste o sută de piramide de pe tot cuprinsul Egiptului, nu există înmormântat nici măcar un singur faraon?

Pe de altă parte, dacă cercetăm scrierile antice vom găsi, cel puțin pentru piramidele de la Gizeh și pentru sfinx (săgeata roșie) consemnat faptul că egiptenii le considerau o moștenire străveche, atunci cu câteva secole înaintea erei noastre ei habar nu aveau cine le-a construit.

„În afară de acest fapt, la un studiu amănunțit interiorul piramidei lui Keops va releva lucruri ciudate, precum ar fi dovezi că piramida a fost inundată cu apă, că a avut diferite adăugiri cu caracter tehnic, care duc spre interpretarea faptului că dacă a fost un locaș de cult, în mod sigur nu a fost unul normal, ci unul foarte tehnicizat.

În afară de asta, sfinxul de alături prezintă urme de eroziune datorată apei, eroziune care nu ar fi ajuns atât de avansată decât după zeci sau sute de ani de acțiune a apei. Ori ultima perioadă în care ar fi existat o asemenea cantitate de apă în Egipt este cu mult înaintea primelor dinastii egiptene.

Cercetătorii s-au aplecat și asupra alinierii complexului cu punctele cardinale și firesc s-au legat

de astronomie, căci marea majoritate a popoarelor străvechi construiau legat de configurația astronomică a momentului. S-a ajuns astfel prin coroborarea datei când a fost erodat sfînxul și cu poziția constelațiilor la concluzia că complexul a fost construit cu mai bine de 11.000 de ani în urmă. În acest context alinierea celor trei piramide se suprapune pe stelele centrale din Orion, iar orientarea sfînxului este spre constelația Leului, la poziția la care s-au aflat ele în momentul construcției monumentelor.

Coincidențele și enigmele sunt prea multe și prea evidente pentru a fi trecute cu vederea. Doar niște oameni de știință obtuși și cu ochelari de cal ar putea-o face. Dovada e că o și fac!

În aceeași ordine de idei putem vorbi despre alte piramide la fel de impresionante despre care nu ne-a spus nimeni niciodată. Sus este un sit arheologic subacvatic despre care nu știu decât foarte puțini pe planetă care este situat la 72°40 longitudine V și 41°15 latitudine N. Dacă vă veți uita pe hartă este în apropierea coastei estice a Statelor Unite nu departe de orașul New York. Piramide care îmbină arhitectura egipteană cu cea incașă. Imaginile din stînga sunt imagini satelitare ale sitului arheologic respectiv și relevă nu doar poziția geografică, chenarul gradat de pe margine, ci și faptul că peste poziția de amplasament a acestor piramide se suprapune perfect constelația pleiadelor. Încă odată legături misterioase între arhitectura terestră și una din constelațiile despre care legendele spun că sunt casa unor zei arhetipali.

Să fie ele rămășițele presupusei Atlantide? Un alt rest din supercivilizația care ne-a precedat? Nu ne spune nimeni nimic.

Dacă da, atunci este interesant, căci deja la fel

de secrete ca și aceste piramide au început să apară dovezi că aceasta ar fi fost de fapt pe actualul continent Antarctica. Sub kilometricul strat de gheață de pe continentul sudic se află construcții monumentale despre care nu ne spune nimeni, nimic. Veți spune că Atlantida se afla în Atlantic. Atunci în vechime Atlanticul nu purta acest nume. Practic întregul ocean era considerat o mare iar poziția continentelor era cu totul alta. Periodic pământul, datorită înclinării axei sale de rotație, este supus unor cataclisme majore. Mai exact cam odată la patruzeci de mii de ani, se pare că stratul de gheață acumulat la poli ajunge suficient de mare și de greu pentru a determina deplasarea bruscă într-o încercare naturală de reechilibrare a întregii scoarțe terestre pe stratul vâcos - lichid de magmă de dedesubt. Ultima asemenea deplasare care a durat o zi, s-a petrecut atunci când Atlantida a dispărut. În sprijinul acestei teorii vin multe dovezi materiale despre care însă oamenii de știință și profesorii noștri de istorie se feresc ca dracul de tămâie să ne spună.

Acum doi șpe mii de ani când s-a întâmplat acest lucru ultima dată, întreaga scoarță terestră a lunecat spre sud cu câteva mii de kilometri.

Urmare a fost că ghețarii care acopereau nordul continentului american s-au topit accelerat dând naștere marilor lacuri și a unei inundații catastrofice ce a măturat întreg continentul până ce s-a revărsat în ocean.

Urmele materiale ale acestei inundații se găsesc pe toată partea de nord a continentului nord american, însă oamenii de știință nu prea se înghesoie să ne explice ce și cum. În același timp orașul Tiahuanaco, a fost părăsit tot în acea perioadă deoarece prin deplasarea întregului continent

condițiile geoclimatice și ecologice nu i-au mai putut susține dezvoltarea. Toate legendele lumii spun că atunci a existat o zi sau o noapte mai lungă (funcție de poziția de pe glob a poporului respectiv în momentul deplasării continentului). Toate mitologiile lumii spun de un potop apocaliptic care a inundat totul într-un timp extrem de scurt. Odată cu Atlantida, în mitologii se mai spune de un tărâm la fel de dezvoltat tehnologic care a dispărut înghițit de ape. E vorba de miticul continent Mu.

În întreaga zonă subarctică actuală s-au dezgropat zeci și chiar sute de animale erbivore, printre care mai multe exemplare de mamuți care au trăit acum doisprezece mii de ani, animale care au murit de frig în mod misterios, toate odată, înghețând înainte de a apuca să intre în putrefacție.

Acum le dezgropăm și le putem face autopsia descoperind chiar și cu ce specii de plante se hrăneau. Și, surpriză, toate se hrăneau cu plante specifice climatului mediteranean, sau chiar tropical.

Cine o fi cărat sute de erbivore și le-o fi îngropat sub câțiva metri de lut înghețat? Nu-i mai logic că întregul continent s-a deplasat pe neașteptate și le-a adus în situația să se înece brusc sub un potop de apă și mâl care a năvălit peste ele în timp ce continentul se deplasa după care, firește au înghețat apoi în câteva zile?

Nu s-au găsit în marea majoritate a regiunilor de coastă pe zeci și chiar sute de km, funcție de nivelul terenului, un strat aluvionar care are aceiași vechime cu dispariția supercivilizației și cu miticele potopuri din legendele lumii?! M 0 r-l M

Fiecare din acestea luate separat nu spun nimic unui om cu ochelari de cal. Dar o coroborare a tuturor acestor dovezi se completează una pe cealaltă

confirmând teoria derivei bruște a scoarței terestre și implicit a faptului că Atlantida este de fapt actuala Antarctică. Cine ar fi idiot să construiască clădiri monumentale prelucrate aproape identic cu cele din misteriosul oraș Tiahuanaco, tocmai pe cel mai înghețat loc de pe Terra sub o gheață de mii de metri grosime? Și cum au făcut acest lucru, oare?

Acum, dacă am vrea să construim pe terenul ferm de sub cei câțiva kilometri de gheață, o clădire, cum am proceda? Cu toată tehnologia actuală de care sunt extât de mândri nu am avea cum? Atunci cei care au construit acele palate care încep acum să se ivească de sub gheață cum au făcut? ș

Simplu mai întâi au fost construite și apoi s-a depus și gheața peste ele. Adică au fost construite într-o zonă cu climat mai cald, dar la un moment dat tot continentul s-a deplasat brusc, creând valuri de siaj imense până s-a oprit în locul unde e acum. Apa care a năvălit pe continent în timpul acelei deplasări a înghețat în câteva zile după care s-a tot depus zăpadă și gheață peste zăpadă și gheață până în prezent.

În sprijinul veridicității faptului că atlantii și civilizațiile contemporane zburau stau de asemenea hărțile lui Piri Reis - 1513 - care reprezintă suprafața emisferei sudice așa cum se vede ea din aer de la foarte mare înălțime, în ea apărând și o parte din continentul antarctic de sub gheață, precum și harta lui Oronteus Finaeus - 1532 care prezintă continentul antarctic așa cum arată el sub calota de gheață. Ambele sunt făcut conform notațiilor de pe marginea lor, după hărți foarte vechi. Se poate deduce doar că hărțile originale au fost făcute atunci când continentul antarctic nu apucase încă să fie acoperit de gheață.

Ceea ce au descoperit nemții în expediția lor de atunci de la sfârșitul războiului au fost urmele acestei

supercivilizații.

Cauza pentru care a fost ucis John F. Kennedy a fost faptul că a vrut să dea publicității că serviciile secrete americane cunoșteau și erau puternic implicate în cercetările acestor vestigii. Aceste cercetări presupuneau foraje sub kilometri de gheață și amenajări speciale, care făceau ca sume imense să dispară volatilizându-se fără a J justificare anume. Când a aflat ce i se ascundea Kennedy a turbat de supărare și a vrut să facă totul public.

Proastă idee!

Ce țineau și continuă să țină americanii secret aceste lucruri? Simplu. Civilizația atlantă ca și cea lemuriană - presupuși locuitori ai continentului Mu - conform tuturor dovezilor antice scrise, era extraordinar de dezvoltată. Faptul că acum aflăm din legendele antice că strămoșii noștri zburau cu aparate de zbor numite Vimanas, că posedau arme cu raze sau comparabile cu rachetele atomice de azi, ne duce firesc cu gândul la faptul că civilizația atlantă o depășea cu mult pe cea actuală.

În speranța de a pune stăpânire pe cine știe ce secrete tehnice care să le mențină supremația militară, anumite creiere bolnave de la vârful omenirii fac în așa fel încât aceste lucruri să nu ajungă la cunoștința opiniei publice.

Și pentru că am spus mai sus de legături ale arhitecturii vechi cu poziția constelațiilor trebuie să spunem că asemenea legături au marea majoritate a monumentelor megalitice cele mai vestite pentru noi fiind calendarul de la Sarmizegetusa, calendarul mult mai exact de decât cel din Orăștie, scos la lumină la Argedava (care a dispărut, dosit fiind de interese oculte, odată cu scheletele de uriași scoase tot de acolo), sau foarte cunoscutul pe plan mondial

Stonehenge. Toate duc cu gândul la cunoștințe mult prea avansate ale unui om despre care ni se spune că abia începea să învețe să învârtă ghioaga deasupra capului.

Cine a mințit, cine continuă să ne mintă? Acum 12 - 13 mii de ani alta era așezarea polilor, zilele erau diferite ca lungime, nordul și sudul precum și vestul cu estul erau inversate. Documente vechi papirusuri egiptene de prin unele muzee ale lumii confirmă, hărțile de pe mormântul lui - Semnut arhitectul reginei Hatșepsut care spun că inversarea polilor a avut loc doar în câteva zile, scrierile maiyașe, Tăblițele de la Tirvalur în vechea Indie în care astronomii au consemnat alinierea planetelor la data de 16 februarie 3102. Sunt pomenite rând pe rând planetele ieșind la vedere după aliniere. Venus nu e printre ele.

Pe tăblițele babiloniene arătând sistemul solar nu există Venus. Babilonienii nu o cunoșteau acum 5.000 de ani.

Tradiția mexicană spune despre șarpele Quetzalquatl că a atacat soarele și s-a făcut întuneric timp de patru zile după care șarpele a dat drumul soarelui și s-a transformat într-o stea foarte strălucitoare.

Legende de majorității popoarelor străvechi au exprimări de genul „pe când luna nu era”. sau asemenea.

Calendarul lui Sothis care spune de faptul că civilizația umană ar fi început în Egipt.

Toate astea spun că în afară de posibilitatea unor cataclisme ciclice cum ar fi cel datorat acumulării de gheață la poli, în tradiția orală și scrisă a popoarelor străvechi s-au menționat și alte cataclisme sau realități impresionante. Noi am învățat la geografie

sau la astronomie, cei care au făcut această materie că atât Luna cât și Venus fac parte dintotdeauna din sistemul nostru solar.

Ori, iată că legendele și scrierile vechi spun altceva. De ce s-ar apuca popoarele străvechi să consemneze în cronicile lor că o „stea” atât de strălucitoare cum este Venus a apărut pe cer acolo unde înainte nu existase.

De ce ar uita astronomii străvechi să consemneze o planetă atât de strălucitoare și importantă dar le-ar consemna pe cele mai îndepărtate și mai greu de observat?

Sunt întrebări legitime, întrebări legitime care confirmă un adevăr istoric. Planeta Venus nu a fost dintotdeauna o planetă a sistemului solar și la fel și companionul nostru, Luna. Toate legendele popoarelor străvechi leagă apariția lunii și a planetei Venus de cataclisme, de schimbare a lungimii zilelor, de cutremure etc.

Dacă ar fi să întrebăm un astronom care ar fi urmările pentru un corp ceresc ca Pământul care ar avea axa de rotație diferită de cea de azi, în momentul în care brusc s-ar stabili în apropierea lui un corp ceresc comparabil cu el ca masă, răspunsul ar fi unanim. Ar avea loc destabilizări ale axei de rotație, modificări importante ale orbitei, modificări ale vitezei de rotație și de revoluție. Adică cam toate fenomenele care sunt puse de către vechile legende în legătură cu apariția acestor două corpuri cerești. Luna și Venus.

Y
M

Și pentru că tot suntem la acest capitol astronomic - istoric o altă enigmă despre care nu ne spune nimeni nimic este centura de asteroizi.

Este o orbită în jurul soarelui care nu e populată

de o planetă așa cum ar fi normal ci de zeci sau sute de milioane de pietre mici. E ca și când un camion uriaș ar fi descărcat treptat, treptat toată încărcătura sa de pietriș între Marte și Jupiter, aceasta împrăștiindu-se apoi uniform pe o orbită în jurul soarelui, orbită aliniată cu celelalte orbite.

De ce e orbita centurii de asteroizi aliniată în același plan cu cea a celorlalte planete ale soarelui? De ce este plasată între Jupiter și Marte exact la distanța la care ar fi trebuit să se afle o planetă de mărime medie între cele două? De ce?

Dacă s-ar însuma volumul tuturor corpurilor care compun centura de asteroizi ar rezulta exact volumul echivalent cu al planetei care ar trebui să existe acolo, conform legilor mecanicii cerești.

Nu cumva de fapt această centură este de fapt o rămășiță? Nu cumva constituie resturile unei planete? Și ce-i rău în asta? O fi venit un corp ceresc și o fi lovit-o și s-a transformat în pulbere.

Ar fi frumos să fie așa. Dar această pulbere de stele aliniată frumos nu poate rezulta din ciocnirea a doua corpuri cerești și transformarea unuia sau amândouă în pulbere.

Chiar și la scară astronomică, ciocnirea dintre două planete nu poate avea ca rezultat pulverizarea uneia. Dacă sunt din rocă dură, se vor deplasa reciproc de pe orbita inițială și vor suferi rupturi minore, raportate la dimensiunea lor. Dacă una e din rocă dură iar cealaltă din materiale mai moi, afară de deplasarea de pe orbita inițială, a amândouă, cea de-a doua se va rupe poate în două - trei, patru - cinci bucăți mai mici, dar în niciun caz nu va fi pulverizată. Pulverizarea ar putea avea loc, teoretic doar dacă o planetă dintr-un material care se poate fărâmița, ar fi lovită de un corp cu masa mult mai mică, dar cu o

energie infinită. Cam cum se întâmplă cu un măr atunci când este lovit de un glonț tras dintr-o armă de mare putere - cum ar fi o armă cu lunetă, de la distanță mică - medie. Dar chiar și atunci, sunt foarte mici șansele să aibă loc o pulverizare comparabilă cu centura de asteroizi. Centura de asteroizi nu poate fi decât rezultatul unei explozii a întregului corp ceresc sau a unei părți a lui. Niciun corp ceresc, în afara stelelor nu explodează de la sine! Și atunci vine fireasca întrebarea cine a aruncat în aer planeta din care a rezultat centura de asteroizi?! Și mai sunt multe, foarte multe lucruri care nu se leagă de istoria oficial mincinoasă a pământului care este predată în toate sistemele de învățământ de pe glob la toate nivelurile. Spre exemplu, de unde știau pictorii pietrelor de la Ica, sau a sutelor de fresce de pe tot globul cum arătau balaurii, balauri în care recunoaștem fără nicio putință de tăgadă diferitele specii de dinozauri? De ce aproape toate șantierele arheologice din spațiul orientului apropiat și nord - estului Africii confirmă legendele biblice ale Vechiului Testament? M t og De ce pe foarte multe șantiere arheologie străvechi se găsesc cetăți întregi sau doar porțiuni de ziduri vitrificate? Cum au fost vitrificate? Nu cumva cu armele cu raze sau atomice descrise în Rāmāyana, Mahābhāratha, Vede, etc.? MT De ce se tot aude că Noul testament ar fi avut mai multe evanghelii? Nu cumva chiar au fost? Și dacă au fost, Consiliul de la Niceea de ce le-a eliminat? Nu cumva pentru a ascunde ceva legat de adevărata viață a lui Iisus, sau de anumite evenimente care s-au petrecut atunci?

De ce nu ne spune nimeni de cărțile de aur ale zeilor aflate în enigmaticele tuneluri din Ecuador, cărți care stau la baza cultului mormon. Ce se scrie în acele

cărți de nu vrea nimeni să ne spună? Iată una:

De ce nu ne spune nimeni despre cei câteva zeci de meteoriți ascunși prin diferite depozite de muzee, meteoriți care prezintă diferite urme de viață, de la microorganisme la organisme mai evolute? Despre lanțul din cărbune și cuiul din cuarț despre care am pomenit anterior, de ce nu ne spune nimeni? Despre mina de cupru, de acum treizeci de mii de ani, care este una conform celor mai moderne tehnologii actuale de ce nu vorbește nimeni pe nicăieri? Despre zecile de mii de kilometri de tuneluri perfect rectangulare, cu pereții lucioși și perfect plani, prin care se poate circula cu camioanele și care împânzesc subsolul întregii planete, tuneluri care stau la baza teoriei pământului gol, de ce nu ne spune nimeni. De ce nu ni se spune despre presupușii lor locuitori, care ar viețui acolo în același timp cu noi? Despre cei care au construit aparatele după care au fost făcute micile modele aeronautice din lemn din Egipt sau din aur din America centrală, de ce nu ne spune nimeni. Știți că niște modele la scară mai mare dotate du motor au zburat perfect, dovedind calități aeronautice deosebite, chiar de la primul zbor? Despre cei sau cel care a construit vestitul ceas calendar de la Antikitera de ce nu ne spune nimeni ceva concret? Despre manuscrisul Voynich de ce nu știm? De ce nu știm nimic de omul amfibiu vechi de milioane de ani găsit în China? Dec ce nu ne explică nimeni de ce Nefertiti și o serie de alți regi egipteni aveau craniul prelung și cu capacitate dublă față de omul de azi? De ce nu ni se spune cine au fost în realitate marii inițiați și profesori ai umanității, cum ar fi Confucius, Hermes Trismegistul, Zalmoxis, Toth, Moise Enoh, etc.? De ce nu ni se predau în școli mitologiile popoarelor? De ce nu avem dreptul să știm că strămoșii noștri știau să

zboare și încă cu vehicule mult superioare celor de azi?

Și aş putea să continui cu asemenea întrebări înșirate pe zeci de pagini.

Acestea sunt, toate, mărturii. Mărturii pentru dezvăluirea cărora arheologi și alți oameni de știință onești și-au riscat și și-au pierdut uneori nu doar carierele ci chiar și viața.

Amenințări și crime

— Alo, bună ziua.

— Vă transmit un mesaj, fiți foarte atenți! Nu mai vorbiți despre Bucegi!

Cine sunteți?

Sunt informații care trebuie să rămână la nivelul unor structuri și nu trebuie să fie făcute publice! Ați intrat într-un joc periculos. Sunteți tineri, aveți familii. Sunt suficiente subiecte în țara asta pe care să le dezbateți.

Cine sunteți?

Să nu vă doriți să ne cunoașteți, să dați interviuri la noi. Atât am avut de spus". În - * J

Acesta este telefonul primit la redacția emisiunii „Acces direct” de la postul de televiziune „Antena 1”, emisiune făcută de Mădălin Ionescu. A fost un ciclu de câteva emisiuni în cursul anului trecut în care s-a abordat subiectul descoperirilor misterioase din Bucegi, descoperiri despre care se tot aude pe diferite canale de câțiva ani încoace.

Despre ce este vorba? În perioada anilor 2000 - 2003 s-au produs mai multe serii de cutremure locale de mică intensitate în zona Sinaia, Azuga, Predeal, Bușteni. Cutremurele aveau loc în serii de câteva zeci uneori chiar sute, durau câteva ore și se produceau mereu la același ore, în timpul nopții în jurul orei trei dimineața iar în timpul zilei după masa.

Aceste cutremure neputând fi pricinuite de vreo experiență militară deoarece în acea zonă nu se află unități militare care ar putea face manevre cu explozibili puternici, s-a făcut ulterior legătura cu cuprinsul unei cărți apărute prin 2004 anume cartea intitulată „Viitor cu cap de mort” a lui Radu Cinamar. În acea carte autorul afirmă că ar descrie evenimente reale.

Concret se pare că americanii au detectat prin programele lor secrete de explorare geodezică, cu ajutorul sateliților un oraș subteran undeva în măruntaiele muntelui Omul. În urma unui acord de colaborare între cele două guverne s-ar fi recurs la cercetări care au scos la iveală niște tuneluri uriașe, perfect tăiate în stânca muntelui și care par a fi decupate printr-o tehnologie cel puțin diferită, dacă nu superioară tehnologiilor actuale.

Aceste tuneluri ar fi săpate în măruntaiele muntelui intersectându-se la un unghi de 30° , iar unul din ele ar da într-o sală în care s-ar afla o masă uriașă. Camera respectivă se pare că ar fi dotată cu o tehnologie sofisticată mult superioară celei actuale. Tehnica respectivă ar consta în ceea ce noi am numi aparatură de proiecție. Ce proiectează? S-ar părea că holograme foarte complexe cuprinzând cunoștințe tehnologice superioare. Din această cameră ar pleca trei tuneluri uriașe de mii de kilometri în direcții diferite, făcând legătura cu diferite zone ale planetei.

Aceste misterioase tuneluri ar fi protejate de un câmp de forță, care are dublu rol de camuflaj dar și de poartă care împiedică apropierea de intrarea reală. Această descoperire prin dimensiunile fizice ale tunelurilor și a mesei din sala proiecțiilor a făcut firește să apară fireasca legătură cu uriașii și pe un plan mai depărtat ar fi fost pusă în relație și cu

misterioasele dispariții și teleportări de care s-a auzit în trecut în diferite zone din Carpați. Partea română ar fi vrut să facă publice descoperirile, în vreme ce partea americană s-ar fi opus categoric. Tocmai în momentul în care s-ar fi ajuns la un oarecare acord se pare că ar fi intrat pe fir un mare mahăr din oculta mondială, mai exact un membru al clubului Bilderberg, după care tunelurile ar fi fost sigilate și totul ar fi rămas în coadă de pește.

Una peste alta rețeta perfectă a unui roman de succes – ceea ce a și fost de altfel. Asta până ce ar fi transpirat pe diferite căi către presa română informația că totul ar fi real și că a existat o ședință a C.S. A.T. în care au participat și niște americani de pe la Pentagon, ședință care ar fi devenit o ceartă cu lovituri de pumni în masă și amenințări.

Dacă coroborăm seriile de cutremure din perioada 2000 – 20003 cu ședința C.S. A.T. și cu faptul că în emisiunea lui Mădălin Ionescu, domnul Vasile Rudan a afirmat că i s-a întâmplat în timpul vieții sale de cercetător științific să întâlnească în Bucegi un asemenea scut energetic, atunci începem parcă să nu mai fim convinși că romanul lui Cinamar e o ficțiune.

Ce a pățit de fapt Rudan? Conform spuselor lui, scutul l-ar fi împiedicat să se poată apropia de aparenta intrare într-o peșteră. La o anumită distanță de acea intrare, deși o vedea perfect și între el și intrare nu se afla niciun obstacol, el și prietenul care-l însoțea nu au mai fost capabili să-și miște picioarele fiind doborâți la pământ de o slăbiciune profundă.

În plus dacă totul ar fi doar imaginația unui scriitor SF, ce rost a mai avut telefonul de amenințare dat la emisiune? Sau poate că acesta a fost regizat? Nu știm.

Știm însă că în nicio țară din lume nu există atât

de multe și de mari cimitire cu uriași, știm de că numai scheletele de uriași scoase la lumină de arheologii români sunt suficiente pentru a situa țara noastră pe primul loc în privința numărului de asemenea oameni.

Știm că statistici oficiale au stabilit nu o dată că țara noastră deși are doar 20 - 22 milioane de locuitori totuși a furnizat și continuă să furnizeze 6 % din genile omenirii și mai știm că de foarte, foarte mulți ani se tot încearcă cucerirea acestei țări.

Ceva, ceva tot trebuie să fie? Nu credeți că prea sunt multe coincidențe?!

Prima necropolă a uriașilor a fost situl arheologic Argedava - Popești-Novaci, excavat în 1947 din care s-au scos 80 de schelete de culoare roz (probabil iradiate). Tot de acolo s-a scos un calendar de andezit, semănător celui de la Sarmizegetusa, dar mult mai exact decât acesta. Toate aceste artefacte au fost cum era firesc trimise spre muzeul național de istorie al republicii. Numai că lucrul interesant e că ele nu au mai ajuns acolo niciodată.

Ulterior arheologul care a condus acel șantier arheologic a fost ajutat un pic să fie călcat de tramvai pe strada Giurgiului. Spre a se duce acolo de unde i-a scos pe uriași. Și de foarte mult timp nu a mai spus nimeni nimic oficial de uriași, de calendare exacte și alte asemenea. Numai că cimitire de uriași există în multe locuri în țara noastră, numai prin jurul Bucureștiului fiind cunoscute documentat cel puțin două. Unul pe malul lacului Cernica, iar celălalt într-un sat Măriuța, de la 36 km de București.

Au mai fost scoase la lumină cimitire de uriași la Polovragi, în mai multe etape de săpături, finalizate până în 1994, la Cetățeni, două schelete, deshumate în 2005, din dealul de sub mănăstirea Negru Vodă. La

această necropolă nu s-au mai continuat săpăturile. Din Pantelimon - Lebăda, în octombrie 1989, au fost scoase 20 de schelete de uriași. La Scăieni (Buzău), necropola de uriași a fost descoperită de localnici, în 1985. Au fost scoase două schelete, dar situl nu a fost niciodată cercetat.

De altfel poporul nostru spune că întreaga zonă cuprinsă între Turnu Roșu, Sibiu, Miercurea, Sebeș, Orăștie, Hațeg, Vulcan și-n munții Buzăului, unde încă se mai văd resturile unor ziduri ciclopice înșirate pe culmi de munte, a fost locuită de tartari sau tătari neam de uriași.

Și conform anticului istoric Homer ei ar fi cei care au ridicat altare uriașe zeilor și tot ei au fost cei care au înălțat dolmene și menhire și au confecționat cel mai frumos cizelate unelte din piatră. Din ei se trage legendarul Hercules.

Să nu uităm de mitologia românească care abundă de Zmei, Strâmbă lemne, Novaci, Sfarmă-piatră, Căpcăuni, Tătari, etc. Toate acestea sunt denumiri de uriași. De altfel novaci li se spune uriașilor în multe zone din țara noastră.

Și apoi să nu uităm că sunt foarte multe localități în țară în care tradiția orală și credința fermă sunt încă puternice în a afirma că în acele locuri au trăit uriași. Toponimiile legate de uriași abundă pe tot teritoriul țării.

Și acum să trecem pe alte meleaguri. Iată un exemplu lut dintr-un film documentar - figurează la bibliografia cărții. Virginia Steen McIntyre - geolog, a fost dată afară din comunitatea academică pentru faptul că a avut „neobrăzarea” să dateze corect niște unelte din piatră descoperite în Mexic în 1966. Conform datării ei, riguros științifice - prin două metode diferite - uneltele respective au fost făcute în

urmă cu 250.000 de ani.

Toate bune dar. de vreme ce omul a ajuns pe continentul american în urmă cu 15.000 de ani. Vă dați seama câte minți obtuze au fost supărate de concluziile ei?

Iată deci. Amenințări voalate din partea unora care nu au minima bărbăție de a spune cine sunt, ascunzându-se sub anonimatul unei voci pe o linie telefonică, un „binevoitor” cardă o mână de ajutor îmbrâncind un arheolog sub roțile unui tramvai și coaliția mediocrității alungând un învățat din lumea oamenilor de știință.

Ar trebui să umblu doar o zi prin vastitatea Internetului pentru a aduce alte exemple. Acum mă veți întreba: De ce?

Simplu. De vreme ce toți spun un lucru, cel ce se trezește singur să spună altfel, automat va fi eliminat, chiar dacă are dreptate.

Dar la urma urmei care-i adevărata cauză a acestei situații? Ei bine, este cam aceeași pe care v-am spus-o și în paginile anterioare. Cauza este una de natură morală și este foarte, foarte veche, având rădăcini care merg dincolo de data oficială a apariției omului.

De ce?

Cele ce vi le voi spune în acest capitol sunt o părere personală privitoare la adevărata istorie a omenirii. Am ajuns să-mi fac o imagine sper eu foarte apropiată de adevăr, după ani de zile de lecturi, după multe muzee vizitate, după multe documentare urmărite, după multe informații găsite pe Internet, după multe, multe întrebări la care încet, încet au venit răspunsuri. Răspunsuri care au conturat cele ce vi le voi spune în continuare.

Strămoșii veniți de aiurea. Ne-au dăruit două

lucruri diametral opuse - ne-au dat viață creându-ne prin intervenții în evoluția noastră, dar au făcut-o cu un scop precis. Acela de a ne înrobi. Aveau nevoie de forță de muncă pentru exploatarea resurselor globale.

Am evoluat de la plecarea lor ca urmași sau servitori direcți ai lor. Și ca sclavi de rând. Această segregare păstrându-se până în prezent, sprijinită de organizarea primilor în societăți mai mult sau mai puțin secrete, privilegiate, de ceea ce credeau și continuă să creadă ei că sunt drepturile lor - pe care le impun printr-un plan bine gândit planificat încă din negura timpurilor, pe care-l aplică pas cu pas spre atingerea inexorabilă a scopului suprem - acapararea resurselor energetice planetare și prin asta a puterii absolute.

Noi cei mulți și mai ales cei ce ne conduc, conduși de instinctele animalice de a avea și a fi mai presus de cei din jur le suntem sclavi fideli și neștiutori spre îndeplinirea acestui scop.

Zei și planurile lor

Pentru început să lămurim un lucru foarte important. Viața se poate răspândi în univers pe cale naturală relativ repede, sub formă de ființă primitivă extrem de simplă - amintiți-vă de acei zeci de meteoriți cu urme de viață despre care vă spuneam că sunt ținuți la secret prin diferite muzee ale lumii. Dar datorită unei perioade extrem de lungi și a condițiilor de mediu specifice care-i sunt necesare vieții pentru a evolua de la stadiul de procariot la cel de ființă inteligentă superioară, civilizația ca stare supremă de dezvoltare al inteligenței nu se poate răspândi în univers pe cale naturală.

De aceea nu s-a răspândit în univers decât în momentul în care a ajuns să poată să călătorească prin voință proprie, răspândirea ei din acel moment

fiind foarte rapidă raportat la timpul trecut de la naștere.

Asta înseamnă că acele ființe inteligente capabile să poată călători prin univers sunt extrem de bătrâne ca specii și în egală măsură au suficientă experiență pentru a ști să nu se autodistrugă, indiferent de caracterul lor agresiv sau pașnic.

Ca urmare, undeva, în spatele oricărei civilizații capabilă să călătorească prin univers se află un șir întreg de specii sau strămoși ai lor care s-au autodistrus, poate nu doar o dată.

De aici ideea de moarte și renaștere a unei civilizații primitive, de **n** ori la rând, nu este, după părerea mea, una ieșită din comun mai ales pentru o civilizație agresivă.

Dar pe aceiași logică numărul de civilizații agresive ajunse la un asemenea nivel de superioritate, este cred eu, paradoxal, mult mai mic decât al civilizațiilor pașnice.

și nu vă mirați vă rog că spun lucrurile acestea. Gândiți-vă că numai în universul cunoscut de noi acum sunt miliarde de galaxii având fiecare din ele miliarde de stele. Practic se consideră că numărul de stele din univers este mult mai mare decât numărul de fire de nisip de pe toate plajele lumii.

Ca atare a considera că în univers sunt fie 10 fie 100 de civilizații capabile de călătorii interstelare sau intergalactice este la fel de plauzibil și probabil.

De aici vine firesc concluzia că orice civilizație care a ajuns atât de bătrână și poate călători oriunde în univers, va căuta ca oriunde găsește condiții propice de dezvoltare a vieții inteligente să caute să sprijine oarecum apariția și dezvoltarea ei.

Rețineți aici ideea că dacă viața simplă relativ primitivă, poate prospera în condiții extrem de grele

(aminti-vă de adâncurile oceanelor, în fumarolele vulcanilor subacvatici unde temperatura este de 400° C - mai mult decât temperatura de topire a plumbului - sau de lacurile acide ale gheizerelor.), viața inteligentă nu se poate dezvolta decât în condiții mult mai restrictive, ceea ce face ca numărul planetelor propice vieții inteligente să fie mult mai mic, decât a celor pe care se pot dezvolta ființele primitive.

Ca urmare existând această intenție de a sprijini și chiar impulsiona apariția și dezvoltarea vieții inteligente, automat va exista și interesul de a menține o legătură mai mult sau mai puțin strânsă cu acea planetă pe care viața inteligentă e pe cale a se dezvolta.

De ce ar face o eventuală civilizație intergalactică acest lucru? Motivele principale, după părerea mea ar fi trei. Primul care rezidă din cele ce le-am spus mai sus cu privire la vârsta civilizației respective. O civilizație în vârstă are interesul de a-și asigura cumva perpetuarea, nu neapărat ca specie cât mai ales ca realizări spirituale, ori asta nu se poate decât prin predarea ștafetei unei alte ființe - civilizații inteligente, întocmai cum la nivel individual fiecare părinte predă ștafeta vieții mai departe copiilor săi.

Al doilea motiv principal ar fi acela pur educativ - interesul de a feri inteligența de a se autodistruge în drumul său spre civilizație - orice părințeși ferește odraslele de pericole.

Pe de altă parte trebuie să adăugăm aici al treilea motiv care e ceva mai complex rezultând din două considerente. Primul constă în faptul că navigația interstelară și intergalactică este infinit mai complicată decât navigația pe suprafața oceanului sau a cerului unei planete oarecare. Trebuie să ținem seama de faptul că adevărata realizare a unei

asemenea civilizații nu este aceea pur tehnică de a te putea deplasa în timp rezonabili pe distanțe fantastice sau eventual de a trece dintr-un univers în altul, ci mai ales de a rezolva navigația într-un spațiu infinit de mare având mai multe dimensiuni, într-un timp finit.

Imaginați-vă că vă aflați închis, singur în cea mai mare sală de sport sau de concert din lume, iar aceasta este plină cu mici baloane, milioane de mici baloane, care plutesc aleatoriu în jurul vostru, umplând tot spațiul sălii respective. Vi s-a impus să spunem, de către cel ce v-a închis acolo, ca în termen de două săptămâni să ieșiți. Atât hrana cât și apa și cheia de la ieșire se află în câte unul din baloanele ce vă înconjoară, iar celelalte baloane care nu vă sunt utile sunt periculoase fiind umplute cu un gaz toxic. În plus nu știți nici unde-i ieșirea, imensa sală fiind cufundată în semiîntuneric. Cum aflați care din milioanele de baloane este cel care vă poate ajuta să trăiți și să scăpați? Cum găsiți ieșirea înaintea împlinirii celor două săptămâni, când baloanele cu gaz toxic vor începe să se spargă?

Pentru cineva aflat în spațiu, miliardele de galaxii și miliardele de stele din fiecare galaxie sunt identice oriunde s-ar întoarce și ar privi.

Pe de altă parte trebuie să mai subliniem aici faptul că indiferent cât de superioară ar fi o asemenea civilizație, probabil că nu călătorește cu întreaga planetă de baștină ci cu niște nave, chiar dacă ele ar fi uriașe.

Aceasta-i marea realizare a unei civilizații capabile de călătorii interstelare, posibilitatea de a înțelege și a se descurca într-un spațiu atât de vast, găsindu-și hrana, apa resursele, într-un cuvânt energia necesară traiului pe mai departe având

totodată puțința să revină acasă.

Atunci când descoperă o planetă pe care sunt resurse energetice, ușor exploatabile, are tot interesul de a reține unde se află și de a o regăsi într-un viitor apropiat, pentru a-și asigura eventual o escală de aprovizionare pe un drum mai lung între două puncte.

Și când mă refer aici la resurse energetice ușor exploatabile nu mă refer la ceea ce ne-a învățat pe noi știința și învățământul pervertit de pe planeta noastră că este energie.

Noi oamenii când spunem energie ne gândim la petrol, gaze naturale, electricitate extrasă din mediu cu ajutorul barajelor sau a centralelor termonucleare, într-un cuvânt la o tehnologie periculoasă, agresivă, inefficientă și mai presus de toate criminală.

Energia este apa, hrana, resursele minerale care ne asigură dezvoltarea tehnologică și abia în ultimă instanță energia electrică, extrasă din mediul înconjurător prin tehnici și metode nondistructive.

Veți spune că resurse minerale există pe orice planetă. Da, dar nu orice planetă are aer, apă și hrană care să-ți permită să stai acolo luni sau ani și să le exploatezi. Veți spune că o asemenea civilizație ar putea să teraformeze planeta respectivă. Da, dar asta costă resurse materiale și de timp. În plus chiar dacă găsești o asemenea planetă, oricât de superior tehnologic vei fi, probabil că-ți va trebui forță de muncă pentru a extrage acele resurse. Deci ce e mai ieftin, să aduci de la mii de ani lumină de pe planeta ta de origine forța de muncă necesară sau să o găsești bine mersi, la fața locului? Sau ce e mai ieftin, să teraformezi o planetă sau să o găsești cu condiții propice vieții inteligente?

Iată deci al treilea motiv pentru care o civilizație de călători stelari are interesul să sprijine apariția și

dezvoltarea inteligenței. Ai nevoie de un minimum de inteligență din partea muncitorilor care-ți sapă în măruntaiele unei planete după aur, cupru, fier, mercur sau mai știu eu ce-ți trebuie ca să-ți întreții navele și civilizația.

Înainte de a continua am să vă arăt o imagine cu două fotografii, spunându-vă că statueta din lut este foarte, foarte veche.

În urmă cu Cinci sute de milioane de ani, poate un pic mai mult sau mai puțin, o civilizație galactică precum cea despre care am vorbit mai sus, în rătăcirile ei prin spațiile necuprinse ale galaxiei sau poate ale universului, a descoperit că există într-o margine a galaxiei un sistem solar al unui soare mic care are două planete alăturate capabile să susțină viața ambele având apă și atmosferă, iar una este chiar acoperită aproape în întregime cu apă în stare lichidă. O raritate chiar și pentru ei care călătoreau de mult prin imensitățile spațiale. S-au oprit și le-au cercetat mai atent, descoperind că datorită distanței lor față de steaua sistemului, oferă un potențial imens pentru apariția și dezvoltarea vieții inteligente. Oceanul planetar de pe cea de-a doua planetă deja colcăia de tot felul de ființe primitive. Nici pe cea de-a treia planetă condițiile nu erau rele.

Au hotărât să treacă pe hărțile lor această pereche inedită și să-i urmărească evoluția. Așa se face că din când în când reveneau aici.

Construiseră se pare și baze de supraveghere pe cele două planete alăturate celei cu multă apă. Astfel că de pe planeta a treia și a patra ei puteau urmări evoluția celei de-a doua. Dar nu erau singurii care descoperiseră această lume. Timpul trecea, apăreau peștii superiori, reptilele, acestea avansau pe uscat și aici unde deja vegetația era luxuriantă, cucereau noi

teritorii. Dar planeta avea să efectueze multe, multe rotații în jurul micii sale stele până ce din noianul de ființe care colcăiau acolo să se desprindă una inteligentă.

Și acea specie a fost cum era firesc una acvatică. Veți întreba de ce acvatică. Pentru că ființele din ocean erau cele mai vechi. În acel moment civilizația aceea a hotărât să intervină și să controleze strict evoluția speciilor spre o direcție convenabilă apariției unei specii asemănătoare lor.

Au mai trecut zecile și sutele de mii de ani și iată că apar primele primat care cu puțin ajutor devin hominizi. Pentru că genul care stăpânește efectiv uscatul este cel reprezentat de o bogată colecție de reptile, de la unele foarte mici până la cele uriașe, acești primi hominizi nu sunt ca cei de azi. Ei seamănă cu omul modern doar fizic, însă în genele lor există multe, multe caracteristici reptiliene. Putem presupune că supravegherea și intervenția în dezvoltarea speciilor pe planetă a fost una nu doar a unei singure civilizații ci aproape sigur a mai multora.

Cert este că la un moment dat pe planetă existau oameni, care conviețuiau atât cu reptilele cât și cu mamiferele uriașe.

Ce s-a întâmplat în continuare? Cine poate ști exact. Cert este că acești primi oameni nu au trecut testul timpului. Poate că nici nu erau suficient de inteligenți pentru asta. Poate că fuseseră ajutați să apară și să se dezvolte doar cu scopul unic de a fi o forță de muncă ieftină pentru „zeii” veniți din ceruri care aveau nevoie de apă, aer, hrană și diferite metale.

De unde știu că au existat acești oameni? Amintiți-vă de piciorul care a strivit în plimbarea lui trei trilobiți, amintiți-vă de cuiul scăpat din

închisoarea cristalului de cuarț, sau de lanțul scăpat din cea a cărbunelui.

Ce s-a întâmplat cu acești oameni? Nu putem decât presupune și e probabil că au dispărut odată cu majoritatea dinozaurilor și a faunei și florei acelor vremuri. Sau poate că au rezistat mai mult. Poate că dinozaurii nu au dispărut așa cum se presupune acum datorită unui asteroid care a căzut la limita dintre ocean și uscat pe unul din continente. Poate că una din civilizațiile care-și revendicau dreptul de paternitate asupra acestei inteligențe s-a ciocnit cu o alta. Poate că între ele a apărut un război.

Poate că în urma acelui război a patra planetă a sfârșit tragic transformându-se-n pulbere de stele. Poate că asteroidul care se presupune azi că ar fi desființat dinozaurii a fost doar o bucată din acea planetă! Poate că lucrurile au stat altfel. Poate că omul acela a ajuns suficient de dezvoltat pentru a putea să înțeleagă și să folosească tehnologia zeilor săi. Și necugetat el a fost cel ce a distrus planeta vecină. Cine știe?! Nu știm.

Bănuim doar că undeva, atunci, de mult, a patra planetă a sistemului solar s-a transformat într-o centură de asteroizi. Dacă a fost distrusă de zei sau de slujitorii lor. Asta nu mai știm. Știm însă că o asemenea explozie nu putea să nu aibă urmări asupra planetelor alăturate.

— Dacă a fost o explozie.

Astfel, atunci a treia planetă a fost destabilizată de pe orbita sa, nu mult, doar atât cât să înceapă să se răcească, să-și încetinească rotația și să piardă mare parte din gravitație și odată cu ea, atmosfera.

Azi, acelei planete noi îi spunem Marte și facem încercări timide a o cerceta.

După acea explozie teribilă, probabil că și a doua

planetă a avut de suferit pagube extreme. Poate că cea mai mare parte a vieții de pe ea a dispărut.

Poate că dintre acei primi oameni unii au supraviețuit. Fie asteroidului, fie exploziei planetei vecine. Nu știm. Știm doar că din acel moment evoluția vieții pe cea de-a doua planetă a luat-o pe un alt drum. Și din nou. Privitori din ceruri, „zeii” au supravegheat o nouă dezvoltare spre o ființă inteligentă.

Și acea planetă noi o numim azi cu drag dar în egală măsură cu lipsă de respect Terra și trăim pe ea fără a avea minima decență de a-i mulțumi pentru asta.

Acum mă veți apostrofa: Prostule, Tera și Marte sunt a treia și a patra planetă de la soare! Da. Acum așa sunt. Dar atunci, cu mult foarte mult mai mult de cinci mii de ani în urmă, erau a doua și a treia, căci Venus, căreia azi îi spunem cu drag luceafăr, nu făcea parte din sistemul solar.

Poate că nici nu a fost așa. Poate că mai exact a fost că explozia celei de-a patra planete a avut loc mai devreme, fiind responsabilă de dispariția acestei prime civilizații iar cea distrusă de asteroid odată cu dinozaurii a fost a doua civilizație umană.

„Cum? Au fost mai multe?!” - veți spune dumneavoastră. Iar eu vă voi răspunde categoric. Da. După prima civilizație au fost încă trei. Și firește că mă veți întreba de unde știu. Ei bine, de circa 100 - 150 de ani de când oameni de știință și amatorii răscolesc pământul în căutarea rămășițelor strămoșilor noștri au fost găsite atât urme de pași, unii purtând ghetе, atât diferite schelete, cât și artefacte tehnice toate situate la intervale de timp uriașe. Acest lucru duce cu gândul la existența celor patru nivele diferite de civilizație umană. Veți spune

că am intrat deja pe tărâmul speculațiilor. Poate, dar nu poate nimeni contesta un lucru, care face din speculație certitudine. Acest lucru este următorul. Numărul impresionant de urme de civilizație reprezentate de artefactele tehnice și de scheletele umane care nu se încadrează în teoria oficială, găsite, fiind la intervale de timp uriașe, nu prezentau diferențe notabile de dezvoltare. Mai simplu aveau același nivel tehnologic.

Gândiți-vă că noi cei de azi pornind de la capcană și ghioagă ne-au trebuit cinci mii de ani pentru a fi capabili să ieșim în spațiu și să eventual să distrugem planeta. Iar cea mai mare parte a dezvoltării noastre tehnologice a avut loc în ultima mie de ani. Dezvoltarea urmând legea progresiei geometrice, oare la ce nivel vom fi peste 1.000 de ani?

De câte ori este cuprinsă viața noastră actuală - oficială - de 150.000 de ani în cele cca. 350 milioane de ani cât am putea presupune că au trecut de la prima civilizație - omul care a călcat pe trilobiți? Rezultatul este fantastic de mare - 2 333 Deci timpul fizic necesar ajungerii la nivelul nostru actual de dezvoltare ar putea fi cuprins lejer de câteva sute de ori în acest interval de timp, dacă luăm în calcul o distrugere completă a potențialelor civilizații trecute. Astfel dacă noi am fi decimați acum de o boală misterioasă și am dispărea de pe fața pământului împreună cu 80 % din fauna actuală, Terreii i-ar trebui cam 5.000 de ani pentru a se reface și a deveni ceea ce era înaintea apariției primului om și probabil i-ar mai trebui alte 200.000 de ani pentru a ne crea din nou. Odată cu această dispariție a noastră urmele civilizației noastre ar dispărea complet cam în același interval de timp. Deja la o primă privire numai după 1.000 de ani nu ar mai exista nici urmă de orașele și

tehnologia de care suntem acum atât de mândri. Titanicul de pe fundul Atlanticului nu va mai exista deloc peste încă 100 de ani de acum încolo, căci deja este pe jumătate mâncat de rugină și de bacterii. M u

Ori. În acel lucru care spuneam că face din speculație certitudine. Nicio civilizație nu ar rămâne blocată la un anumit nivel tehnologic mai multe zeci de mii de ani. Concluzia logică este că avem de-a face nu cu o civilizație ci cu exact patru căci cam acesta-i numărul de niveluri care au fost arătate de artefacte ca cele din imaginea de deasupra:

Amintiți-vă iar de cuiul din cristalul de cuarț, de lanțul și de arma automată de tip special desprinse dintr-un strat de cărbune de acum peste 150 milioane de ani pe continentul american, de cizma de cosmonaut cam de aceiași vechime desprinsă din stratul de cărbune de la una din minele din Prahova sau de zeița de oricalc a prietenului lui Doru Davidovici și de câte altele pe care eu nu le știu dar care sigur există și despre care, poate că dumneavoastră aveți cunoștință.

Având în vedere faptul că mărturiile atât de vechi nu sunt decât de natură materială nu putem ști nimic altceva despre aceste civilizații decât faptul că au existat. Cum sau numit cum s-au dezvoltat ce erau capabili să facă sau cum au dispărut nu prea putem ști.

Putem însă bănuî faptul că e posibil ca din fiecare din ele să fi supraviețuit rămășițe, indivizi sau grupuri mici care au constituit sămânța pentru cele ce le-au urmat. Pare logic de vreme ce în antichitatea modernă se părea că pe ici pe acolo mai existau atlanți, De altfel se pare că uriașii ar fi fost acești atlanți. În plus trebuie să nu pierdem din vedere faptul că în tot acest timp acea sau acele civilizații

galactice au fost aici lângă noi.

Despre ultima sau ultimele civilizații pământene avem însă o sumedenie de informații. Sunt informații cuprinse-n cronici precum Mahābhārata, Rāmāyana, Vede, sau tăblițele sumeriene. Există legendele și miturile celtice, ale dogonilor, populațiilor vechi amerindiene – Popol Vuh sau Quetsalquatlé, sau ale celor asiatice, precum și din insulele Pacificului.

Avem de asemenea hărțile lui Piri Reis și Oronteus Finaeus. Acestea două ar fi cea Lemuriană și cea Atlantă.

Toate aceste mituri și cronici ale diferitelor popoare de pe glob duc la niște povești asemănătoare.

Noi vom vorbi pe scurt doar despre povestea provenită de la sumerieni, poveste care s-ar situa undeva între Lemuria și Atlantida sau poate anterior amândouă. Vechii locuitori ai teritoriilor dintre Tigru și Eufrat, mesopotamienii și sumerienii datați oficial între mileniul 4 și secolul 4 înainte de era noastră, cunoscând mai multe niveluri de civilizație, aveau o cultură foarte avansată, fiind matematicieni excepționali, chirurghi – efectuau operații pe creier, astronomi și astrologi, juriști, etc. Aici se consideră oficial că ar fi apărut și cea mai veche scriere – Mesopotamia 3500 – 3300 î.e.n. Pentru necunoscători aflați că de fapt prima scriere nu a fost cea mesopotamiană ci aceasta provenea dintr-o scriere mult mai veche cu vreo două milenii, anume cea de pe teritoriul țării noastre atestată de descoperirea arheologului Nicolae Vlasa în 1961, la Tărtăria jud. Alba trei plăcuțe de ceramică care au fost datate cca. 5300 – 5200 î.e.n.

Aceste plăcuțe prezentând o scriere liniară A care în mod categoric este mai veche dar are caracteristici asemănătoare cu cea mesopotamiană,

sunt deci purtătoarele scrierii din care a evoluat cea mesopotamiană.

Aceste plăcuțe sunt una un fel de calendar, sau horoscop, cea rotundă, iar celelalte două sunt un fel de listă cum am face noi azi o listă de cumpărături și este o imagine a unui păstor conducând o capră. Iată de fapt cea mai veche scriere din lume în imaginea de mai jos.

Acum trecând peste această paranteză iată povestea spusă de tăblițele sumeriene:

KP -

F

Nu este însă singura descoperire de acest gen din spațiul Carpato - Danubiano - Pontic. Au mai fost descoperite scrieri asemănătoare cam de aceiași vechime și la sud de Dunăre.

Această poveste este uluitoare și oferă o perspectivă nouă atât formării sistemului solar cât și a civilizației umane actuale.

Povestea sistemului solar este următoarea. Sumerienii, astronomi de geniu, știau perfect care este structura sistemului solar și ce e mai surprinzător conform cunoștințelor lor pământul și luna așa cum le știm noi azi sunt rezultatul unei catastrofe cosmice. Ei spun că sistemul solar lipsit de pământul actual și de satelitul său, avea în locul unde azi e centura de asteroizi o planetă mare numită Tiamat. La un moment dat o altă planetă împreună cu sateliții săi a pătruns în sistemul solar. Această planetă se numea Nibiru și a trecut pe lângă Neptun, Uranus și Saturn și unul din sateliți numit Marduk a lovit Tiamatul. S-au produs mai multe destabilizări ale orbitelor, coliziuni și au apărut sateliți noi. La următoarea revoluție a lui Nibiru - are o perioadă de revoluție în jurul soarelui de 3600 de ani - Tiamatul a fost din nou lovită și

rezultatul este unul din scenariile pe care le explicam eu legat de centura de asteroizi. Anume în urma acestei coliziuni, a rezultat pulverizarea unei porțiuni din planeta Tiamat și eliberarea în cosmos a unei mari cantități de resturi mărunte. Deci centura de asteroizi nu este urmarea exploziei unei planete întregi ci rămășițele mici rămase după ruperea unei planete mari. Acea planetă mare după rupere fiind acum un pic mai mică a capturat pe unul din sateliții planetei Nibiru și s-a mutat împreună cu acesta pe o orbită mai apropiată de soare, astfel născându-se ceea ce noi numim azi Pământul și Luna.

Este uluitoare povestea cu atât mai mult cu cât ea aproape sigur este exactă. Problema apare abia acum. De unde știau ei despre o catastrofă cosmică care s-a petrecut cu mult foarte mult timp în urmă?

Răspunsul vine abia acum. Conform celui mai important document mesopotamian „Epopeea Atrahasis” apariția și evoluția omului este urmarea directă și a intervenției unei civilizații venite din cosmos. Această civilizație, numită Anunnaki a venit de pe Nibiru în urmă cu 450.000 de ani adică la mai multe milioane de ani după cele povestite anterior, pentru a exploata aurul de pe planeta noastră. Primul grup număra 50 de inși care au aterizat în Marea Arabiei și s-au stabilit în Mesopotamia unde au înființat prima colonie numită Eridu. Anul planetei Nibiru, cu numele de șar, fiind unitatea lor de măsură temporală – firesc, nu?

— De la venirea primului grup până la potopul lui Noe au trecut 120 de șari ceea ce ne spune când mai exact au venit ei. Imediat după sosire, constatând condițiile de trai excelente și existența aurului au ținut o întrunire cu cei de acasă și au hotărât că au nevoie de muncitori (Lulu amelumuncitor primitiv). Deci

astfel s-a hotărât crearea omului.

E de reținut asta pentru că acel muncitor primitiv pe care au hotărât să-l creeze suntem noi. Adică e vorba de strămoșul nostru.

Și mai e de subliniat un lucru - noi, ca specie am apărut datorită unei nevoi, nevoia de materii prime, care în ultimă instanță înseamnă tot energie, după cum am spus anterior. Fără materii prime nu există nici viață nici energie.

Deci „zeii” având nevoie de aurul nostru au hotărât nașterea unui neam de sclavi - a noastră.

Asta s-a întâmplat în urmă cu trei sute de mii de ani. Era plină epocă glaciară și conform altor scrieri străvechi - cele tibetane - atunci rămășițele civilizațiilor pământene anterioare se retrăseseră sub pământ sau cele care nu s-au retras au degenerat devenind ceea ce noi numim azi omul de neanderthal și homo erectus

Ei bine faptul că între aceștia și omul modern - sapiens este o perioadă prea scurtă de timp - veriga lipsă, vine să confirme faptul că tăblițele sumeriene spun adevărul și noi suntem o rasă creată. Normal că suntem, vor spune unii, doar așa spune și Vechiul Testament. Da, numai că Vechiul testament este ulterior tăblițelor sumeriene și vine doar să repovestească ceea ce ne spun sumerienii.

Am fost creați de zei, aceștia purtând de fapt numele de Anunnaki și în particular Enki, Adam (adamo) a fost creat prin manipulări genetice de către Enki care era fiul regelui nubirian. În limba sumeriană EnKi înseamnă stăpânul pământului și am putea deci presupune că era guvernatorul sau șeful tuturor extraterestrilor. Acesta avea un frate, Enlil, în favoarea căruia la un moment dat pierde supremația. Enki era un mare om de știință și inginer, el fiind nu

doar cel ce a creat omul ci și cel care a asanat mlaștini, a creat baraje, a construit palate, etc.

El a fost cel care a luat apărarea noii rase, atunci când fratele său, după ce anunnaki au terminat de exploatat aurul, au hotărât distrugerea noii rase, nemaivând nevoie de ea.

Nu face obiectul prezentei cărți să înșirăm întreaga poveste a apariției omului. E suficient să spunem că Enki nefiind de acord cu distrugerea rasei umane, mai ales după ce aceasta a căpătat – poate prin consumul mărului – rodiei – o anumită superioritate a conștiinței suficientă pentru a-și lua destinul în propriile mâini, a fost exilat.

Ce contează este că încă din zorii copilăriei noastre ca specie am fost tratați ca sclavi de către unii ce erau sau se credeau mai presus și-și arogau dreptul de viață și moarte. M parte din Asia Mică) nu există aur. Cantitatea de aur ce se găsește în aceste zone este mult prea mică pentru a putea asigura întregul necesar al antichității. De fapt întreaga cantitate de aur care circula și se utiliza în antichitate în acest vast areal provenea dintr-un singur loc. Acel loc erau minele de la Roșia Montană. Veți spune că exagerez că vreau să arog strămoșilor noștri merite pe care nu le aveau sau nu le meritau. Vă răspund prin a vă ruga să-mi arătați o mină, una singură în tot acest areal, care să aibă vechimea și dimensiunile pe care le-ar implica exploatarea masivă a aurului în perioade atât de îndepărtate. Nu veți putea să-mi spuneți de niciuna pentru faptul că nu există. Aurul egiptean, aurul celtic, aurul galic, sau oricare alt artefact din aur găsit pe teritoriul vast pe care l-am pomenit mai sus, toate au aceeași compoziție chimică de bază – compoziție specifică aurului din țara noastră. 1

Dacă acum două – trei mii de ani tot aurul din

antichitate provenea de la Roșia Montană ce vă face să credeți că situația ar fi stat altfel în urmă cu trei sute de mii de ani? Trei sute de mii de ani, la scara geologică nu e un timp suficient de mare care să justifice eventuală ieșire sau intrare în măruntaiele pământului a unui zăcământ bogat. Deci dacă nu era aur decât la noi acum trei mii de ani aceiași a fost situația și cu trei sute de mii de ani mai devreme.

Pe de altă parte un alt aspect care poate întări cele ce le spun eu este faptul că textele sumeriene sunt transcrieri ale unor legende transmise oral timp de generații. La data când s-a hotărât transcrierea lor, deja probabil că situația geografică a lumii vechi era alta față de ce spuneau aceste legende.

Nu uitați că deși teoria deplasării continentelor spune că ele se deplasează cu o viteză foarte mică, scrieri și hărți vechi spun că nu de mult Antarctica de azi a fost situată într-o zonă caldă. Deci dacă cumva întreaga scoarță terestră a alunecat deplasând actuala Antarctică în locul unde se află azi, înseamnă că undeva mai la nord probabil că ceea ce e azi Europa s-a deplasat spre nord. Această ipoteză poate fi confirmată de oasele de dinozauri și de flora pe care a avut-o Europa continentală și nordică, care a fost de tip tropical - subtropical.

Deci e foarte posibil ca atunci când au venit, acești anunnaki să fi aterizat nu în Marea Arabiei de azi ci într-o mare mai nordică anume în Mediterana de azi. Amintiți-vă de asemenea că atunci nu exista Marea Neagră.

Deci au aterizat probabil undeva în nordul Mării Mediterane de azi și primul oraș înființat de cei 50 nu a fost în Iraquel de azi ci în Ardealul de azi - care firește era cu tot continentul un pic mai la sud cu vreo mie - două de kilometri.

Dovezi? Cea mai veche și mai mare mină de aur din lume - Roșia Montană. Cea mai numeroasă populație de uriași din lume, numărul cel mai mare de genii la mia de locuitori. Cizma de astronaut descoperită în cărbunele minei prahovene, zeița de oricalc, cea mai veche scriere din lume din care a evoluat cea sumeriană. Și mai nou, descoperirea din 2003 din Bucegi. În plus tradiția orală a mitologiei românești care abundă de povești despre uriași și sălaşurile lor secrete din munți. O altă dovadă ar fi cea lingvistică și arheologică care stabilește categoric că întreaga civilizație actuală a plecat dintr-unul și același spațiu, cel Carpato - Danubiano - Pontic. Lucru confirmat de vechimea vetrelor de civilizație, vestitele noastre culturi preistorice, care prezintă cele mai vechi unelte din Europa într-o abundență uluitoare, precum și abundența florei și faunei carpatice în textele vedice. Spre exemplu fagul nu există nici azi în India dar este pomenit de multe ori în vede. M **m**

De ce? Printre altele pentru faptul că aici este singura zonă de pe întregul supercontinent Africano - Euroasiatic care are sare la suprafața solului, exploatabilă cu mijloace primitive.

Deci dacă privind faptul că prima civilizație umană a fost creată sau nu de extraterestri în urmă cu 250 milioane de ani putem avea dubii, cel puțin pentru cea actuală știm cu certitudine acest lucru chiar dacă arheologii și istoricii noștri se feresc ca dracul de tămâie să ne spună.

Deci după ce au creat muncitorul primitiv prin inginerie genetică, creație care a durat o perioadă și care a dus la apariția uriașilor - era nevoie de ființe foarte puternice pentru a exploata ușor și repede aurul în lipsa mijloacelor tehnice pe care le puteai

aduce destul de greu de acasă - la un moment dat terminând exploatarea au hotărât să-și distrugă creația.

Atunci au apărut neînțelegerile și unul din șefii străini fiind expulzat de conaționalii lui, a fost obligat să rămână captiv pe planetă împreună cu creația pe care o apăra. Enki împreună cu întreaga populație și slujitori cărora le era devotat a plecat din zona țării noastre îndreptându-se spre sud și s-a instalat între Tigru și Eufrat. Aceasta fiind și rezolvarea enigmei istorice privind apariția de nicăieri a poporului sumerian.

Sau poate că a fost un pic altfel. Poate că nu au fost doar cei doi frați pomeniți de textele sumeriene. Poate că au mai venit aici și alte civilizații stelare. În mod sigur au venit. Amintiți-vă de miturile dogonilor, sau de miturile mayașilor precum și de celelalte mituri care spun că strămoșii au venit din stele, dar nu din aceleași stele. La stupul desfăcut vin multe muște, nu?!

Dacă la stup au fost mai multe muște putem presupune ca o concluzie logică a abundenței de tipuri de arme și tehnologie în mitologia celtică și cea vedică și asta ar explica și o parte din poveștile biblice.

Practic, acești zei, s-au împrăștiat în toată lumea veche și pentru a putea stăpâni eficient populațiile imense de muncitori care începeau să-și revendice dreptul la autodeterminare, au fost obligați ca în ciuda faptului că păreau și într-o oarecare măsură erau atotputernici, să delege pe unii din cei mai inteligenți sau mai lingușitori dintre sclavi să le îndeplinească ordinele la nivel de mase. În plus îndelungata ședere aici, departe de casă a făcut ca aceștia, în ciuda interdicției categorice să se împerecheze cu localnicii și astfel au apărut semizeii. Este firesc, așa se

stăpânesc masele și nu e ceva pur pământean ci e o lege universală.

Numai că, cei din eșalonul doi, semizei și slujitorii lor direcți au început cu timpul să poftească la puterea „zeilor”.

Astfel au început să apară răzmerițe și nesupuneri care firește nu erau convenabile și pe de altă parte populația de muncitori în continuă creștere începea să pună în pericol nu doar statutul celor atotputernici ci însăși viața lor. Așa s-a ajuns la acțiuni ca arderea din temelii a unor cetăți cum au fost Sodoma și Gomora. M M

Dar nu era suficient. În plus faptul că o parte din „zei” mai sufletişti erau de acord cu afirmarea unui destin propriu din partea muncitorilor a îngreunat situația, așa că la un moment dat acele una, două sau x civilizații galactice au luat hotărârea de a părăsi planeta și a lăsa umanitatea să se dezvolte prin forțe proprii. Plecând însă i-au părăsit pe cei din rândurile lor care se răzvrătiseră trecând de partea „sclavilor”.

Ar trebui să presupunem că cei numiți semizei precum și slujitorii lor direcți probabil că au fost înfrânți ușor de grupurile chiar dacă nu organizate, dar cel puțin mai puternice și mai numeroase de muncitori foști sclavi, în momentul în care rămași fără sprijinul tehnic și moral al stăpânilor nu au mai făcut față revoltelor.

Asta a făcut ca cei dintre ei scăpați să se reorganizeze în societăți secrete și să-și propună firește răzbunarea.

Și de aici a pornit totul. Încă de atunci unii dintre ei crezându-se îndreptățiți prin faptul că erau metiși ai zeilor plecați, au emis pretenția de a fi ei înlocuitorii zeilor. de a pune ei stăpânire pe întreaga planetă părăsită de șefii plecați. Dar pentru asta trebuiau să

lupte cu alte mijloace.

Astfel s-a născut ideea de a prelua puterea asupra planetei, nu prin luptă dreaptă ci prin uneltiri și înșelăciune.

Zeii plecând.

Planul slugilor lor

A devenit liber să se nască. Înainte de a vă expune planul și motivele pentru care cred în existența lui, am să vă spun de la bun început că nu sunt nici extremist, nici xenofob, nici ultranaționalist. Sunt doar un om normal, care acordă oricărui popor sau seminiție respectul cuvenit căci orice popor are în urma sa o istorie, o tradiție și o cultură. Dar pe de altă parte consider că tendințele extremiste, ultranaționaliste sau xenofobe care au dus la decăderea morală a societății actuale, sunt rodul activității și gândirii unor oameni bolnavi mintal, pe care așa cum am spus anterior de obicei îi situez în categoria subnormalilor. Din păcate pentru noi ceilalți aceștia deși sunt o minoritate, conștienți de acest fapt acționează subversiv, ascuns și prefăcut, folosindu-se de căi și mijloace murdare pentru a-și atinge scopul de a se ridica deasupra majorității. M U

Pentru a vă arăta că am dreptate voi începe capitolul cu un citat mai mare care cuprinde fragmente dintr-o scriere străveche, scriere care este cunoscută de marea majoritate a lumii ca fiind un cod de precepte morale.

Cei care l-au conceput, având grijă deosebită ca anumite fragmente din acest „cod” să nu ajungă la cunoștința majorității. Este vorba de Talmud, o colecție de cărți scrise de vechii rabini. Redactarea ei s-a terminat în Palestina prin secolele 2 – 3. Din câte știu eu există un talmud babilonian și unul evreiesc, ambele fiind de fapt scrise de aceiași rabini, diferența

de denumire venind de la mărimea cărții și zona în care s-a încheiat redactarea ei. Nu sunt convins că cele ce le voi transcrie aici chiar fac parte din această carte străveche căreia îi sunt atribuite. Nu sunt nici lingvist nici arheolog sau istoric și nu am citit toate acele mii de pagini în original pe care le are întreaga carte. Pe de altă parte dacă e o sămânță de adevăr în ascunderea unor părți atunci sunt convins că există o variantă oficială a cărții destinată celor mulți, care nu sunt inițiați și una știută doar de practicanții fervenți.

Ca atare chiar dacă aș fi avut acces la studiul original admitând că aș cunoaște limba, tot am serioase îndoieli că aș fi putut citi textul original.

Dar mergând pe logica faptului că cine a scris aceste directive este cel puțin bolnav mintal, sau de o răutate extremă, voi cita aici fragmente dintr-un text ce își propune demascarea acelor părți ascunse ale vechii scrieri: „Evreii vor nega existența acestor versete controversate și vor apela imediat la arma lor cea sacră „antisemitism”. Se vor lepăda de ele și vor minți că acestea sunt invenții „rasiste” și „antisemite” inventate de grupuri rasiste precum Ku Klux Klanul din SUA. Alți evrei ar spune că aceste versete sunt ori în afara contextului ori traduse greșit. Până la urma urmei cine ar admite așa ceva?

Spre exemplu dacă creștinii ar avea astfel de învățături în viața de zi cu zi sau în Biblie, le-ar admite sau nu? Cu siguranță 99% le-ar nega. Totuși mai există chiar și evrei atești care nu cred în religia mozaică (Iudaism) și care au confirmat și chiar contribuit la demascarea Talmudului. Un exemplu ar fi „Fratele Nathanael Kapner” care se consideră „fost evreu”. El declară că s-a născut evreu, a crescut evreu (în religia mozaică) dar în vara anului 2007 s-a convertit la religia Creștin Ortodoxă și a început să-și

demaște foștii lui frați și lucrările lor sataniste.

Cartea evreiască „MizDeach” declară că „nu există nimic superior Talmudului Sfânt”. Talmudul declară că doar evreii sunt oameni iar nonevreii sunt „goy/goyim” care sunt pe aceeași scară cu vitele sau orice animal. Urmează citate șocante dar exacte din diverse cărți ale „Talmudului”.

Aboda Sarah 37 a: „O fată non-evreică care are doar 3 ani poate fi violată”.

Aboclah Zara 26 b: „Chiar și cei mai buni dintre non-evrei trebuie să fie omorâți”.

Abodah Zarah 36 b: „Fetele non-evreice sunt în stare de „niddah” (mizerie) de la naștere”.

Babba Bathra 54 b: „Proprietatea non-evreiască aparține evreului care a folosit-o primul”.

Baba Kamma 37 b: „Non-evreii sunt în afara protecției. Legii și Dumnezeu le-a expus banii lor Israelului”.

Baba Kamma II 3 a: „Evreii pot folosi minciuni („subterfugii”) pentru a înșela un non-evreu”.

Baba Kamma 113 a: „Orice evreu îi este permis să folosească minciuni și mărturie falsă pentru a aduce un non-evreu în ruină”.

Baba Mezia 24 a: „Evreii pot fura de la non-evrei. Dacă un evreu găsește un obiect pierdut de un non-evreu, nu trebuie să-l înapoieze”. (De asemenea este afirmat și în Baba Kamma 113 b)

Baba Mezia 114 a-114 b: „Non-evreii nu sunt oameni. Doar evreii sunt oameni”.

Baba Necia 114, 6: „Evreii sunt ființe umane, dar națiunile lumii nu sunt umane ci bestii”.

Choschen Ham (156, 5 Hagah): „Evreul are voie să se ducă la Akum (non-evreu), să-l conducă, să facă afaceri cu el, să-l înșele și să-i ia banii. Pentru că bogăția non-evreilor trebuie să fie privită ca

proprietate comună și aparține primului care o ia”.

Choschen Ham 183.7: „Dacă doi evrei au înșelat un non-evreu. Trebuie să împartă profitul”.

Choschen Hamm 388, 15: „Dacă se poate dovedi că cineva a dat banii Israelitilor la Goyim, trebuie găsită o posibilitate prudentă să-l razi de pe fața pământului”.

Hagigah 27 a: „Niciun rabin nu poate ajunge în iad”.

Hilkoth Akum XI: „Nu salva Goyim în pericol de moarte”.

Kilkoth Akum X1: „Nu arăta nicio milă la Goyim”.

Kethuboth 11 b: „Sexul este permis cu o fetiță de 3 ani, lacrimile vor veni din ochi din nou și din nou, tot așa și virginitatea se va întoarce fetei de sub 3 ani”.

Kerithuth bb pagina 78, Jebhammoth 61 a: „Doar evreii sunt oameni, non-evreii nu sunt oameni, ci vite”.

Iore Dea 337, 1: „Așa cum înlocuiești vite și măgari, tot așa înlocuiești și non-evreii morți”.

Libbre David 37: „Să comunici orice unui Goy despre relațiile comunică orice unui Goy despre relațiile noastre religioase ar fi egal cu omorârea tuturor evreilor, pentru că dacă goyim ar ști ce învățăm noi despre ei, ne-ar omora în mod deschis”.

Libbre David 37: „Dacă un evreu va fi chemat să explice orice parte din cărțile rabinice, va trebui să dea doar explicații false. Oricine va viola această lege va fi omorât”.

Midrasch Talpioth 225: „Non-evreii au fost creați pentru a servi evreilor ca sclavi”.

Menahoth 43 b-44 a: „Un bărbat evreu este obligat să spună următoarea rugăciune în fiecare zi: Mulțumesc Dumnezeu că nu m-ai făcut non-evreu, o femeie sau un sclav”.

Nidrasch Talpioth, p. 225-L: „Iehova a creat non-evreul în formă umană pentru ca evreul să nu trebuiască să fie servit de bestii. Non-evreul este prin urmare un animal în formă umană condamnat să servească evreul zi și noapte”.

Orach Chaiim 57, ba: Trebuie să te ferești de non-evrei chiar mai mult decât de porci bolnavi”.

P’sachim, fol.113, col. 2: „Cinci lucruri Canaan și-a învățat fii: iubiți-vă între voi, iubiți tâlhăria, iubiți excesul, urâți-vă șefii și niciodată să nu spuneți adevărul”.

Rosh Hashanah 17 a: „Creștinii și toți cei care resping Talmudul vor ajunge în iad unde vor fi pedeșiți pentru toate generațiile”.

Sanhedrin 54 b: „Un evreu poate face sex cu un copil atâta timp cât acel copil are peste 9 ani”.

Sanhedrin 55 b: „O virgină de 3 ani și o zi poate fi obținută în căsătorie prin raport sexual iar dacă soțul ei decedează și fratele soțului ei face concubinaj cu ea, ea devine a lui”.

Sanhedrin 57 a: „Un evreu nu trebuie să plătească un non-evreu banii care îi datorează pentru muncă”.

Sanhedrin 57 a: „Când un evreu omoară un non-evreu, nu se va aplica pedeapsa cu moartea. Ce fură un evreu de la un non-evreu poate păstra”.

Sanhedrin 59 a: „Să omori Goyim e ca și cum ai omorî animale sălbatice”.

Sanhedrin 10 ba: „Mama lui Iisus a fost o târfă”.

Schabouth Hag. bd: „Evreii pot jura fals prin a folosi diverse subterfugii”.

Schulchan Aruch, Choszen Hamiszpat 156: „Când un evreu a apucat un non-evreu, alt evreu se poate duce la același non-evreu să-l împrumute cu bani și în schimb să-l înșele, pentru ca non-evreul să

fie ruinat. Pentru că proprietatea non-evreului, potrivit legii noastre, aparține nimănui și primul evreu care trece are drepturi depline să ia el proprietatea”.

Schulchan Aruch, Choszen Hamiszpat 348: „Toată proprietatea țărilor străine aparține națiunii evreiești, care în mod consecutiv este intitulată să o preia fără nicio remușcare”.

Seph. Jp., 92, 1: Dumnezeu a dat evreilor putere asupra tuturor posesiilor și sângelui tuturor națiunilor”.

Shabbath 116 a: „Evreii trebuie să distrugă cărțile Creștinilor, spre exemplu Noul Testament”.

Talmud IV/1/113 b: „Evreului îi este permis să exploateze greșelile unui non-evreu și să-l păcălească”.

Talmud IV/2/70 b: „Evreului îi este permis să practice camătă la non-evrei”.

Talmud IV/4/52 b: „Pedepsibil pentru evreu este doar adulterul către femeia altui evreu. Soția non-evreului este exclusă”.

Talmud IV/8/4 a: „Dumnezeu nu se supără pe evrei niciodată ci numai pe non-evrei”.

Tosefta. Aboda Zara B, 5: „Dacă un non-evreu omoară un nonevreu sau un evreu, este responsabil; dar dacă un evreu omoară un nonevreu nu este responsabil”.

Tosefta, Abda Zara VIII, 5: „Cum să interpretezi „Furtul Mondial”. Unui non-evreu îi este interzis să fure, să tâlhărească sau să ia femei sclave, etc., de la un non-evreu sau de la un evreu. Dar unui evreu nu îi este interzis să facă toate acestea unui non-evreu”.

Yebhamoth 11 b: „Actul sexual cu o fetiță este permis dacă ea are 3 ani”.

Yebamoth 98 a: „Toți copii non-evrei sunt animale”.

Goy = Cuvânt în limba ebraică ce înseamnă „oameni străini care nu sunt evrei”, asemănați cu vitele de obicei. Exemplu: Cum numesc europenii și americanii pe africani, cioroi sau ciori așa spun evreii „goy” tuturor oamenilor. Goyim = Versiunea la plural a cuvântului „goy”.

Gentile = Cuvântul Goy/Goyim îndulcit și tradus în limba engleză Akum = non-evreu în limba ebraică Cuthean = non-evreu în limba ebraică Niddah = mizerie în limba ebraică Talmudul = Cărți scrise de rabini, considerate per total o singură carte mai mare care poartă numele de „Lege” sau de „Cartea Sfântă”.

Notă. Unele versete pot conține mici erori de traducere. Majoritatea versetelor conțin cuvântul jignitor „goy” dar au fost și mici excepții unde a fost utilizat cuvântul „Akum”.

Deși nu are legătură directă cu Talmudul, urmează un citat al evreului din Germania care a fondat comunismul, Karl Marx!

„Poporul evreu în întregime va fi propriul său Mesia. Acesta va realiza dominația lumii prin dizolvarea altor rase. Și prin stabilirea unei republici mondiale în care evreii de pretutindeni vor exercita privilegiul de cetățeni. În această Nouă Ordine Mondială copiii lui Israel. Vor furniza toți liderii fără a întâlni opoziție”. (Karl Marx într-o scrisoare către Baruch)”.

Șocant de extremist și de xenofob! Dar ce e mai grav este că aceste directive au început a fi redactate în urmă cu mai multe mii de ani și că ele relevă o dorință de răzbunare profundă și prin concepție permit celor ce le aplică să poată câștiga averi și poziție socială pe orice cale oricât de imorală ar fi aceasta, fără a se teme vreodată de vreo pedeapsă. Acesta-i faptul extrem de grav, alături de acela că prin

păstrarea unui secret profund asupra acestor directive majoritarii, indiferent că sunt sau nu creștini sau evrei sunt lipsiți total de apărare în fața unui asemenea fel de acțiune.

Acum, înainte de a trece mai departe am să vă supun atenției un alt fapt care are ca rezultat direct decăderea morală a unei mari părți din societatea actuală precum și imposibilitatea teoretică de redresare a situației.

Cândva un acord se încheia printr-o strângere de mână și o privire ochi în ochi. Dar de când au apărut politicienii acest mod de a rezolva lucrurile a dispărut, a murit. Nu-i așa?!

Iar mortul de la groapă nu se mai întoarce, Politicienii din toate timpurile și de oriunde pornesc de la o premisă falsă. Politica ar trebui să însemne parteneriat și cooperare. Mulți ar spune chiar că asta înseamnă. De fapt politicianul, dintotdeauna, sau măcar din ultimele două mii de ani vede în cel din fața sa nu un partener ci un potențial dușman, iar discuțiile cu acesta nu reprezintă o cooperare pentru rezolvarea amiabilă a problemelor societății ci o potențială capcană. Care trebuie evitată.

De altfel un politician, chiar dacă are în față posibilitatea de a rezolva o problemă pe cale onestă, dreaptă, va evita instinctiv această posibilitate temându-se că i se întinde o capcană.

Acest mod de a gândi a avut și are ca rezultat trei lucruri la fel de grave. Primul dintre ele este acela că niciodată nu vor accede în politică oameni cu adevărat cinstiți, onești plini de bune intenții, fie pentru că el omul cinstit nu se poate adapta la un asemenea mod de gândire, fie pentru că va fi eliminat de sistem în momentul în care se va dovedi că nu este înregimentat modului de gândire politicianist general.

Al doilea lucru este un corolar al celui precedent și anume este apariția încă din zorii politicii mondiale de asocieri, organizări secrete, bazate pe legături de rudenie, sau de interese materiale, sau morale, care fac parte din structurile oficiale, dar care nu sunt de acord cu politica structurii respective și ca urmare luptă subversiv spre atingerea altor scopuri decât cele declarate prin voința majorității.

Al treilea lucru este acela că a apărut de la sine necesitatea încheierii de acorduri mai mult sau mai puțin secrete scrise care să consemneze pentru mai târziu înțelegerile la care s-a ajuns.

Rezultatul o degradare morală tot mai accentuată a componentei politice a societății.

Dar tocmai aceste acorduri scrise, aceste dovezi, măsuri de siguranță pe care și le iau politicienii sunt cele care fac ca din când în când noi cei mulți să descoperim stupefiați că e o contradicție flagrantă între scopul pentru care i-am delegat noi pe oamenii aceia în funcțiile pe care le ocupă și realitatea celor pe care le fac ei acolo.

Aceste acte sunt cele care au făcut ca noi să aflăm de afaceri gen Watergate din S.U.A. din timpul mandatului lui Nixon, sau mai dâmbovițenele noastre afaceri cu statul ale politicienilor.

Toate sunt de fapt căi de ocolire a legii în scopul obținerii de bani pentru îndeplinirea unor scopuri, altele decât cele cu care au fost delegați politicienii respectivi de către popor, acolo unde sunt.

Un astfel de act este și cel din care vă voi prezenta următoarele citate, cu precizarea că organizația care l-a conceput – francmasoneria – este una subversivă, foarte veche și care urmărește încă de la înființarea ei cu mult, foarte mult timp în urmă, să îndeplinească un scop murdar și anume cel despre

care v-am mai spus, acela de a pune stăpânire pe întregul glob terestru, cu tot ceea ce e pe el sub el și în jurul lui. Dacă ne e permisă o asemenea exprimare.

Acum vă voi supune atenției o parte din acest act iar ulterior vă voi spune pe scurt și cum a ajuns totuși acest act ultrasecret la cunoștința opiniei publice. Grav este că fiind la fel de șocant ca și precedentul citat, marea majoritate nu pot crede că e real.

„1 Dreptul, în viziunea francmasonilor, constă în forță. Libertatea este o idee himerică Mulțimea trebuie să fie păcălită. Anarhia și efectele ei. Politica și morala nu trebuie să aibă nimic comun. Dreptul trebuie să fie al celui mai tare. Puterea ascunsă francmasonică trebuie să fie de neînvins. Scopul francmasonic justifică întotdeauna mijloacele. Mulțimea este oarbă și de aceea poate să fie atât de ușor manipulată de francmasoni. Alfabetul politic secret. Discordiile partidelor.

Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul principal urmărit de francmasoni este autocrația Desfrâul generalizat. Principiul și regulile principale ale guvernului superstatat francmasonic. Teroarea necesară. Libertate, Egalitate, Fraternitate sau marea minciună. Amovibilitatea (revocarea) reprezentanților poporului.

2. Administratorii, aleși cu grijă din popor de către noi dintre creștinii inconștienți cei mai slugarnici, nu vor fi niciodată oameni competenți pentru administrația țării. În acest chip ei vor deveni niște păpuși trase de ață de către inteligenții și genialii noștri sfetnici, de către specialiștii noștri, crescuți și pregătiți încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Să nu credeți nicio clipă că aceste afirmații sunt fără o bază serioasă: gândiți-vă la succesul pe care l-am știut făuri

cu Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Însă numai nouă influența cu adevărat rea a acestor tendințe trebuie să ne fie cunoscută.

3. Nestabilitatea urmărită a balanței constituționale. Teroarea necesară care se inoculează în palate. Sclavia economică. Accelerarea prin toate mijloacele a degenerării creștinilor. Venirea și încoronarea „stăpânului planetar universal” Criza economică generală provocată de francmasonerie. Siguranța celor care sunt de ai „Noștri”. Regele despot este o prefigurare a „STĂPÂNULUI PLANETAR UNIVERSAL”. Cauzele de bază ale invulnerabilității francmasoneriei mondiale. Libertatea este o himeră. Vă pot anunța că suntem deja aproape de țelul final. Popoarele sunt înlănțuite prin munca grea, cu mai multă eficiență și tărie decât au fost înlănțuite de sclavie și robie. Din sclavia antică ori din robia Evului Mediu se mai putea scăpa uneori, într-un fel sau altul. Sclavii puteau fi răscumpărați, dar astăzi noi urmărim ca majoritatea oamenilor să nu poată scăpa de mizerie. Drepturile pe care noi le-am înscris în constituții sunt himerice închipuiri pentru mulțime deoarece ele sunt neadevărate. Toate aceste așa-zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, fiindcă în realitate ele nu pot fi îndeplinite niciodată. Foamea dă capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocrația de la puterea regilor și a legilor.

Prin mizerie și prin ura pe care o produce ea, noi îndrumăm mulțimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre. Atunci când va veni vremea ca regele nostru universal, al întregii planete, să fie încoronat, toate aceste mâini vor mătura din calea noastră tot ceea ce ar putea fi o piedică. Creștinii aproape că au pierdut

obișnuința de a gândi fără ajutorul sfaturilor noastre științifice. Trebuie ca fiecare să știe că niciodată nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de muncă la care sunt supuși oamenii, că nu pot fi toți deopotrivă răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeași pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Dimpotrivă însă, în starea de azi a științei, așa cum am făurit-o noi, poporul încrezându-se orbește în cuvântul tipărit nutrește, în urma neadevărurilor pe care le crede și cu care îi întreținem prostia, o ură împotriva tuturor pozițiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece el nu înțelege importanța fiecărei poziții sociale. Această dușmănie va crește încă în urma crizei economice, care se va sfârși prin încetarea operațiunilor de bursă și a mersului industriei.

Când vom da naștere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem, prin aurul care se află în întregime în mâinile noastre) unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă mulțimi întregi de muncitori în aceeași zi, în toate țările Europei. Aceste mulțimi nemulțumite vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neștiinței lor, îi pizmuiesc încă din copilărie și ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și vom lua toate măsurile pentru a ne pune la adăpost. De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul ca să se lipsească chiar și de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care în viitor îl pregătim lumii.

4. Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră este una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, de la suprafață, nu

servește decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul final al acțiunii acestei puteri, ba chiar și locul organizațiilor sale, SUPREM

CONDUCĂTOARE, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului. Libertatea în sine ar putea fi complet nevătămătoare și ar putea exista într-un Stat fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinței în DUMNEZEU și ale frăției omenești, străină de acea egalitate care este dezmințită chiar de legile firii, care a statornicit înfrânarea și supunerea. Având o asemenea credință, poporul s-ar lăsa guvernat de către autoritatea parohiilor și ar merge înainte, umil și pașnic, sub conducerea păstorului său sufletesc, împăcat cu împărțirea făcută de Dumnezeu a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărmăm complet credința în cele divine și trebuie să smulgem din mintea creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu meschine calcule și lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese și elevate suflete ale creștinilor să nu aibă aproape de loc timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem pe creștini de la aceste preocupări, împingându-i numai către grijile industriei și ale comerțului. În acest chip toate națiunile își vor urmări doar câștigurile lor și, luptând fiecare cu îndârjire pentru propriile foloase, nu vor băga de seamă care este dușmanul lor comun. Însă, pentru ca libertatea să poată astfel dezbinda și nimici în întregime societatea creștinilor, trebuie să facem din speculație baza industriei. Procedând astfel, niciuna dintre bogățiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriașilor, ci toate se vor spulbera în speculații, adică, în final, vor cădea în pungile noastre.

5. Crearea unei cât mai puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele tainice de a-și însuși puterea care sunt specifice francmasoneriei. De ce adeseori statele nu se pot înțelege între ele. Elitismul generator de mândrie al francmasonilor. Aurul și banii sunt totdeauna motorul principal care face să se miște toate mecanismele în state. Monopolurile create de francmasoni în comerț și în industrie. Ce formă de administrație se poate da unor State în care stricăciunea, corupția a pătruns peste tot, unde nu poți ajunge la bogăție decât prin acele viclene surprize îndemânatică care sunt pe jumătate pungășii? Ce altă formă de guvernare să se dea acestor societăți, decât forma despotică pe care o vom descrie mai departe? Noi vom călăuzi atunci în mod mecanic viața politică a supușilor noștri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi, una câte una, avantajele și prea marile libertăți care au fost împărțite de către creștini, iar domnia noastră va pune temeliile unui despotism atât de măreț, încât doar el va fi în stare, oricând și oriunde, să impună tăcere creștinilor care vor voi să ni se împotrivească și care vor fi nemulțumiți. Mai mult încă, arta noastră de a guverna masele și pe indivizi cu ajutorul unei teorii și a unor jocuri de cuvinte meșteșugit alcătuite, ori prin reglementări ale vieții sociale și prin tot felul de alte mijloace dibace – pe care creștinii nu le înțeleg deloc – face și ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiză, de observație și de o mare eficiență în concepții, cum până acum nimeni nu a mai avut și nu ni se poate asemana. O alianță trainică între toți creștinii din lume ne-ar putea opri oricând pentru câtva timp, dar acum noi știm că suntem scutiți de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînțelegere pe care nu le mai poate nimeni

smulge din inima creștinilor Ținta de căpetenie a acțiunilor noastre este să slăbim spiritul public al creștinilor prin critică, să-i facem să-și piardă obiceiul de a cugeta adânc, deoarece gândirea profundă dă naștere împotrivirii față de noi. Să obosim, din contră, puterile gândului în vane hărțuieli oratorice. Noi vom împrumuta fără să ezităm haina tuturor partidelor, ale tuturor tendințelor și vom îmbrăca cu ele pe oratorii noștri, care vor vorbi atât de mult încât toată lumea va fi dezorientată și obosită să-i mai asculte. Pentru a dezbina și a câștiga opinia publică, trebuie să o buimăcim răspândind din diferite părți și vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creștinii vor sfârși prin a se pierde în labirintul acesta și vor sfârși prin a considera că este mult mai bine să nu ai nicio părere în politică. Vor recunoaște în final că acestea sunt fapte care nu privesc deloc societatea și că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta este primul secret. Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes prin dezbinare, constă în a înmulți în așa fel greșelile poporului, apoi obiceiurile rele, patimile și regulile vieții în comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos și oamenii să ajungă să nu se mai înțeleagă unii cu alții. În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte un Guvern fantomă care se va chema Administrația Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părțile ca niște clești, iar organizația sa va fi atât de mare, încât până la urmă niciun popor nu se va putea feri ci i se va supune.

6. Monopolurile; averile tuturor creștinilor vor ajunge în curând să depindă de aceste monopoluri. Aristocrația slăbită va fi lipsită de bogăția funciară. Comerțul, industria și speculația ca mijloace francmasonice de îmbogățire fără muncă. Luxul care

înrobește. Mărirea salariului și scumpirea imediat ulterioară a obiectelor de primă necesitate. Anarhia întreținută și beția generalizată. Înțelesul secret al propagandei unor teorii economice năucitoare. Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu puțință însemnătatea Guvernului nostru Suprem, înfățișându-l ca pe ocrotitorul și răsplătitorul tuturor celor care i se supun de bunăvoie. Aristocrația creștinilor, din tată în fiu, neștiind să se mulțumească cu puțin, va fi ușor de ruinat. Trebuie ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca și ale capitalului și, prin speculație, să ne pună la dispoziție nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncați în rândurile proletarilor, toți creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obține cel puțin dreptul de a trăi modest. Pentru a nimici industria creștinilor vom mări speculația, gustul luxului, al acelui lux inutil care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce niciun folos muncitorilor, deoarece vom face să apară în același timp și o scumpire a bunurilor de primă necesitate, datorită (vom spune noi) decăderii agriculturii și a crescătorilor de vite. Mai mult chiar, vom submina cu dibăcie și în profunzime temeliile producției, obișnuind pe muncitori cu anarhia și cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu puțință pentru a îndepărta de pe pământurile și întreprinderile lor pe creștinii inteligenți. Pentru ca situația să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumină, vom ascunde adevăratele noastre intenții sub masca pretensei dorințe de a răspândi și face accesibil lumii marile principii economice pe care le învățăm astăzi”.

Dincolo de cât de șocant de diabolic este conceput acest plan, nu vi se pare că ceea ce se întâmplă în lume și în special în țara noastră în ultimii

douăzeci de ani seamănă suspect de mult cu cele scrise în acest plan?

Veți spune că sunt poate doar niște citate dintr-un text. Cartea de față nu are ca obiect analiza pe text a acestui act, de aceea acolo unde sunt serii de trei puncte este explicația acum trebuie aplicat practic ceea ce se spune.

Și nu v-am prezentat decât câteva fragmente din primele șase puncte ale actului care are 24 de puncte.

Am să vă supun atenției în continuare o sintetizare a ce este în continuare în acest act, pe care mi-am permis să o extrag din cartea unuia mai deștept ca mine și nume „Organizații Secrete” de Jan Van Helsing: „Controlul asupra credinței. Noi le vom lua oamenilor adevărata credință. Noi vom modifica stâlpii legilor spirituale sau îi vom dezrădăcina. Lipsa lor va slăbi credința în sufletele oamenilor, deoarece religiile vor fi lipsite de argumente. Aceste goluri le vom umple noi, cu teze materialiste și calcule matematice.

A zăpăci mințile este o metodă. Pentru a fi stăpâni pe opinia publică, trebuie s-o aducem într-o stare de zăpăceală. Noi vom folosi presa ca să prezinte oamenilor știri atât de diverse, încât ei să se piardă în labirintul acestor informații. Oamenii vor ajunge la concluzia că este mai bine să nu aibă nicio părere (politică).

Dorința de a trăi în lux. Pentru a accelera ruina industriei goimilor, le vom stimula dorința de a face lux. Cetățeanul de rând însă nu își va putea permite bucuria de a cumpăra articole de lux, pentru că noi vom avea grijă să ridicăm mereu prețurile. Astfel, fiecare va trebui să muncească mai mult, dacă va voi să capete ceea ce dorește. Până când își vor da seama cu ce sistem au de a face, vor fi deja prinși în capcana

lui.

Politica, instrument de manipulare. Prin propagarea de către noi a liberalismului în organismele statale, întreaga structură politică va fi modificată. O constituție nu este decât marele for al neînțelegerilor, al certurilor și toanelor partidelor, într-un cuvânt un for care are numai funcția de a distruge personalitatea instituțiilor de stat. În „epoca republicană” noi îi vom înlocui pe stăpânitori cu o caricatură de guverne, cu un președinte din popor, adică din rândurile „păpușilor” noastre, ale „sclavilor noștri”. Vom organiza alegeri în așa fel încât, cu ajutorul lor, vom reuși să preluăm stăpânirea întregii lumi. Celui mai neînsemnat alegător îi vom da iluzia că, prin întruniri și coalitii, el poate influența mersul politic în stat.

În același timp, vom elimina importanța familiei și rolul ei educativ, de asemenea formarea personalității independente. Este de ajuns ca un popor să fie lăsat să trăiască în „democrație” un oarecare timp, pentru ca el să se transforme într-o plebe dezordonată. Puterea plebei este oarbă, fără scop și fără rațiune, mereu gata să fie influențabilă dintr-o parte sau alta. Dar orbul nu-l poate conduce pe orb, fără să-l conducă în prăpastie. Numai cine de la naștere a fost crescut să fie stăpân independent, este instruit în ABC-ul politic.

Reușita noastră va fi ușurată de faptul că, în relațiile cu oamenii de care vom avea nevoie, noi vom specula punctele slabe ale acestora: lăcomia de bani și de bunuri materiale, precum și pasiunile de orice natură.

Controlul asupra hranei. Puterea noastră rezidă și în faptul că hrana pe acest pământ devine din ce în ce mai insuficientă. Capitalul are puterea de a provoca

foamete, ceea ce ține mai bine în frâu pe muncitor decât au putut-o face aristocrații prin legile din timpul monarhiei.

Provocând lipsuri, invidie și ură, noi vom stăpâni masele. Numai țăranul ce posedă pământ ar putea reprezenta un pericol pentru noi; deoarece el este autonom. De aceea, trebuie cu orice preț să-l depozedăm de pământ. Acest lucru ne va reuși dacă vom împovăra cu datorii pe cei care dețin pământ.

Funcția războaielor. Ca să determinăm pe cei setoși de putere să facă abuz de ea, vom face ca aceste puteri să ajungă în conflict. În toată Europa, ca și în sferele de influență ale Europei, noi trebuie să insuflăm și să răspândim frământări, învrăjbire, dușmănie. Trebuie să fim capabili să întâmpinăm cu război orice rezistență a unui stat vecin. Dacă state vecine pornesc contra noastră, atunci vom provoca un război mondial.

Controlul prin educație. Pe goimi îi vom educa să nu tragă concluzii practice din observațiile faptelor istorice, ci să facă teoretizări, fără spirit analitic, ale evenimentelor. În acest sens, noi le vom sugera să se orienteze spre cercetarea științelor. Cu ajutorul presei vom propaga încrederea oarbă în teoriile științifice. Goimii intelectuali se vor mândri cu cunoștințele lor științifice. Astfel poporul fiind mereu educat de a nu gândi și de a nu-și forma o părere proprie, vor vorbi toți limba pe care dorim noi să o vorbească.

Controlul asupra lojilor masonice. Noi vom înființa în toate țările din lume loji masonice, le vom mări numărul și vom atrage toate personalitățile ce pot urca sau sunt deja în funcții publice. Noi vom dirija toate aceste loji de la o administrație centrală, pe care numai noi o vom cunoaște și care va rămâne pentru toți ceilalți, în principiu, necunoscută.

Ce sau cine poate lupta cu o putere necunoscută? Exact aceasta este puterea noastră. Masonii neevrei ne folosesc nouă drept paravan, atât pentru noi cât și pentru țelurile noastre. Planul de acțiune al puterii noastre va fi pentru toți, chiar și pentru frații noștri din loji, un secret, deci va fi necunoscut”.

Eu nu acuz pe nimeni, eu doar vă supun atenției un act politic încheiat în 1773 în casa lui Mayer Amschel Rothschild la o adresă de pe o stradă evreiască din Frankfurt, în urma unei reuniuni la care au participat 12 dintre cei mai bogați evrei ai lumii de atunci. S-au plănuit în mare secret trei războaie mondiale, care urmau să ducă la instaurarea unui guvern mondial, până la sfârșitul anului 2000. Familia Rothschild, descoperise cât de ușor reușiseră să subjuge economia Angliei intereselor lor și au hotărât atunci să întocmească un plan prin care să poată stăpâni tot globul. Ideea nu era nouă, ea fiind reiterată din timp în timp încă de la înființarea masoneriei cu trei patru mii de ani în urmă în Egiptul antic cât și de conducerea bisericii catolice în speță Vaticanul. Dar era prima dată când capii finanțelor mondiale elaborau un plan bine structurat, care trebuia aplicat punct cu punct printr-o strategie diabolică și bine organizată. Actul acesta poartă numele de „Protocoalele înțelepților Sionului”. Înțelepții Sionului fiind o organizație secretă sionistă înființată tocmai cu scopul de a domina prin mijloace subversive sistemul economic statal. Aceste protocoale au fost strict secrete până în 1901 când, nu se știe prea exact prin ce concurs de împrejurări (se spune c-ar fi fost copiate de o slujnică nemulțumită de felul cum a fost tratată) au căzut în mâna unui profesor rus S. Nilus. Acesta le-a tradus și le-a publicat. În anul 1921 au fost traduse în engleză și

astfel au ajuns la cunoștința opiniei publice.

Veți spune că de vreme ce a fost făcut public nu mai are nicio valoare. Poate da, poate nu. Cine vă garantează că ce se întâmplă în lume nu e totuși aplicarea neabătută a acestui plan?

Acum poate începeți să înțelegeți și ce înseamnă de fapt globalizarea și vă mai întreb odată: Nu vi se pare că ceea ce se întâmplă în jurul dumneavoastră seamănă suspect de mult cu ce ar trebui să fie dacă s-ar aplica acest plan?!

Și acum înainte de a trece mai departe trebuie să lămurim un lucru – unul din principiile universal valabile ale organizațiilor subversive este acela de a se ascunde sub numele unor organizații cu același nume dar care au scop oficial, declarat, la vedere, diametral opus. Astfel, francmasoneria este prezentă în toată lumea și în general se ocupă de fapte de binefacere, de sponsorizări, de sprijin umanitar, etc. Asta la nivelurile de jos, dar capii cei mai de sus, pe care membrii de rând nici măcar nu-i cunosc se ocupă cu împlinirea acestui plan.

Să mai lămurim și problema evreilor. Deși am declarat mai sus că nu sunt xenofob sau extremist, e posibil ca unii dintre dumneavoastră să mă suspecteze de antisemitism. Vă reamintesc că poporul român are în limba vorbită curent două cuvinte care desemnează acest popor. Un termen este cel pe care-l întâlnim cel mai des azi anume cel de evreu, iar cel de-al doilea este termenul de jidan. Diferența dintre ele nu este cum ar părea la prima vedere azi, cea dintre folosirea unui termen normal și a unuia peiorativ. Nu.

Poporul nostru, în inteligența și spiritul său de pătrundere a făcut încă de la început o distincție clară între evreul de rând, cinstit văzându-și de viața lui și celălalt tip de evreu, cel colportist, necinstit, intrigant,

care urăște pe toată lumea și uneltește planuri necurate. De altfel bătrânii noștri chiar știau foarte bine un lucru pe care azi prea puțini îl mai știu, acela că sub numele de evrei se desemnează două popoare diferite, între care nu e aproape nicio legătură decât cea declarată a apartenenței la aceeași religie.

De fapt evreii se împarte în trei grupe anume - evreii sefarzi, sau ebraici - evrei de rit spaniol emigrați din Spania la sfârșitul secolului XIX, în nordul Africii, în Orientul apropiat și în unele țări europene.

— Evreii sioniști - cei care sunt adepți ai sionismului - ideea întemeierii unui stat evreiesc în Palestina.

— Evreii așkenazi - evrei de origine Khazară (ashkenazim înseamnă evrei huni) - grupare de evrei extremiști din care au făcut parte mulți din acoliții lui Hitler, cel care a produs și folosit gazul Ciclon B în lagărele nemțești împotriva celorlalți evrei. Tot din această grupare a făcut parte întreaga clasă politică comunistă în frunte cu Troțki, Stalin și Lenin, la începutul secolului trecut și tot din această grupare sunt și semnatarii citatelor de mai sus.

Din ultimele două grupe fac parte cei care formează evreimea extremistă. Ei bine, bătrânii noștri când spuneau unui evreu „jidani”, aveau măcar bănuiala că acesta este un khazar.

Finanțele și industria mondiale actuale și în general vârful de lance al planului globalizării, parte din oculta mondială, este formată din acești evrei sioniști sau khazari. Ca o paranteză ungerii sunt și ei în parte urmași ai hunilor khazari, dacă nu mă înșală pe mine memoria, dar fiind o ramură paralelă nu au aderat la iudaism, datorită condițiilor geografice diferite în care au evoluat.

Iată acum câteva citate din cartea „Confesiunile unui asasin economic” scrisă de John Perkins „Mercenarii sau asasinii economici (SE) sunt profesioniști extrem de bine plătiți care escrochează țări din întreaga lume pentru sume ajungând la trilioane de dolari. Ei direcționează bani de la Banca Mondială, de la Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională (USAID), precum și de la alte organizații de «ajutorare» străine către seifurile corporațiilor gigant și buzunarele acelor câtorva familii de bogătași care controlează resursele naturale ale planetei. Mijloace de care uzează în acest scop variază de la rapoarte financiare frauduloase, alegeri truate, mită, șantaj, sex, ajungând până la crimă. Jocul lor datează de când și imperiul, căpătând însă noi și terifiante dimensiuni în actuala perioadă a globalizării. E cât se poate de firesc să fiu la curent cu această realitate, căci și eu personal am fost nici mai mult, nici mai puțin decât un astfel de SE

Am scris aceste rânduri în 1982, la începutul unei cărți având titlul provizoriu Conștiința unui asasin economic. Cartea era dedicată președinților a doua țări, foști clienți de-ai mei pe care i-am respectat și pe care i-am considerat spiriteânrudite – Jaime Roldos, președintele Ecuadorului și Omar Torrijos, președintele Republicii Panamá. Amândoi muriseră, în 1981, în accidente tragice de avion. Morțile lor nu au fost însă accidentale. Ei au fost asasinați deoarece se opuneau fraternizării dintre capii corporațiilor, ai guvernului și ai băncilor al căror scop nu era și nu e altul decât clădirea imperiului global. Noi, SE, am ratat ocazia de a le schimba opiniile, drept care a intrat în scenă cealaltă categorie de asasini economici, mai precis șacalii vânați de CIA, aflați mereu în urma noastră, gata să intervină.

Am fost convins să renunț la a mai scrie această carte. Am mai început-o de vreo patru ori în decursul următorilor douăzeci de ani. De fiecare dată, decizia mea de a o reîncepe a fost influențată de evenimentele mondiale curente: invazia americană în Panamă din 1989, primul război din Golf, Somalia, ascensiunea lui Osama bin Laden. Și totuși, amenințările sau mita m-au determinat de fiecare dată să mă opresc.

În 2003, președintele unei edituri de renume, deținută de o corporație internațională foarte influentă, a citit o copie a ceea ce devenise, de această dată, Confesiunile unui asasin economic. A descris-o ca fiind „o poveste fascinantă ce trebuie neapărat relatată”. După care a zâmbit trist, a dat din cap și mi-a spus că, ținând cont de faptul că cei din conducerea superioară ar putea avea de obiectat, nu își permite riscul de a o publica. Tot el mi-a sugerat să o transform într-o ficțiune. „Te-am putea lansa pe piață într-o formulă de romancier tip John Le Carré sau Graham Greene”.

Doar că nimic din cele scrise în această carte nu este ficțiune. Este povestea adevărată a vieții mele. În cele din urmă, un editor mai curajos, unul din cei nesupuși vreunei corporații internaționale, a consimțit să mă ajute să trec la relatarea ei. De fiecare dată când discut despre evenimente istorice sau recreez dialogurile cu alte persoane, îmi vin în ajutor numeroasele documente publicate, notele și înregistrările personale, amintirile – ale mele, dar și ale celorlalți participanți, cele cinci manuscrise începute de mine anterior și mărturiile istorice ale altor autori, în special cele publicate recent de cei mai prestigioși dintre ei, dezvăluind lucruri care, până de curând, constituiseră informații strict secrete sau indisponibile din cu totul alte motive Președinții

executivi ai celor mai respectate companii din țara noastră angajează oameni cu salarii de mizerie pentru a trudi din greu, în condiții inumane, în atelierele din Asia.

Companiile petroliere poluează în mod absurd râurile din pădurea tropicală, ucigând deliberat oameni, animale și plante și comițând un adevărat genocid în moștenirea civilizațiilor străvechi. Industria farmaceutică le refuză medicamentele ce pot salva viața a milioane de africani infestați cu virusul HIV. Industria energetică a creat un Enron, industria contabilității, un Andersen. Raportul venitului unei cincimi din populația din cele mai bogate țări față de cel al unei cincimi din cele mai sărace a ajuns de la 30 la 1, în 1960, la 74 la 1, în 1995. Statele Unite cheltuiesc peste 87 de miliarde de dolari pentru a purta războiul din Irak, în timp ce Organizația Națiunilor Unite estimează că, dacă am folosi mai puțin de jumătate din această sumă, am putea asigura apă potabilă, alimentație corespunzătoare, servicii sanitare și educația elementară fiecărui locuitor de pe planetar.

Și ne mai mirăm că ne atacă teroriștii? Unii ar pune problemele noastre actuale pe seama unei conspirații organizate. Mi-aș dori ca totul să fie atât de simplu. Membrii unei conspirații pot fi depistați și aduși în fața justiției. Doar că acest sistem este alimentat de ceva mult mai mult mai periculos decât conspirația. El nu este condus de o mână de oameni, ci de un concept care a ajuns să fie acceptat drept literă de lege: orice creștere economică este în avantajul și cu cât este mai mare această creștere, cu atât mai răspândite sunt beneficiile ei. Această credință mai are și un corolar și anume că aceia care excelează în alimentarea focului creșterii economice

trebuie preamăriți și recompensați, în timp ce aceia născuți la periferie pot fi exploatați după bunul plac. În strădania lor de a duce pe culmi imperiul global, corporațiile, băncile și guvernele (reunite sub denumirea colectivă de corporatocrație) își folosesc puterea financiară și politică pentru a avea garanția că școlile, afacerile și mass-media noastră susțin atât conceptul fals, cât și resortul acestuia. Ele ne-au adus în situația în care civilizația noastră mondială a ajuns un fel de mașină monstruoasă care necesită cantități de combustibil și de întreținere în creștere exponențială, într-atât de uriașe încât, în cele din urmă, aceasta va consuma totul, nemairămânându-i altă soluție decât să se devoreze pe sine.

Corporatocrația nu este o conspirație, deși membrii ei împărtășesc valori și țeluri comune. Una dintre funcțiile cele mai importante ale corporatocrației este de a perpetua și de a extinde și consolida în permanență acest sistem. Viețile celor care „au reușit”, precum și posesiunile lor – reședințele, iahturile și avioanele particulare – sunt prezentate ca niște modele care să ne stimuleze pe noi toți să consumăm și iar să consumăm, la infinit. Orice ocazie este exploatată din plin pentru a ne convinge că achiziționarea de bunuri este datoria noastră civică, prădarea planetei este benefică pentru economie și, în consecință, ea servește intereselor noastre superioare. Indivizi ca mine primesc salarii scandalos de mari pentru a crea legăturile sistemului. Dacă dăm greș, o formă și mai diabolică de asasin economic, șacalul, intră în scenă. Iar dacă și șacalii eșuează, atunci treaba pică în sarcina armatei.

Această carte reprezintă confesiunea unui om care, pe vremea când era SE, făcea parte dintr-un grup relativ restrâns. În prezent, indivizi care joacă un

asemenea rol abundă. Ei poartă titluri eufemistice, se plimbă pe coridoarele de la Monsanto, General Electric, Nike, General Motors, WalMart și pe cele ale aproape tuturor companiilor importante din lume. Într-o accepțiune cât se poate de reală, Confesiunile unui asasin economic este nu numai povestea mea, ci și a lor.

Ea este însă și povestea lumii dumneavoastră și a lumii mele, despre primul imperiu cu adevărat global. Istoria ne avertizează că, dacă nu vom reuși să schimbăm această poveste, sfârșitul tragic ne este asigurat. Imperiile nu durează la infinit. Rând pe rând, toate s-au năruit groaznic. În goana lor după o dominație tot mai extinsă, ele au distrus numeroase civilizații, pentru ca apoi, la rândul lor, să se prăbușească. Nicio țară sau vreo uniune de țări nu poate progresa pe termen lung, bazându-se pe exploatarea celorlalți.

Această carte a fost scrisă pentru ca noi să luăm aminte și să ne remodelăm povestea. Sunt sigur că, în clipa în care suficient de mulți dintre noi vom deveni conștienți de felul în care suntem exploatați prin angrenajul economic care generează un apetit insațiabil pentru resursele naturale mondiale și care se reflectă în sisteme de favorizare a sclaviei, atunci nu vom mai tolera această situație. Vom ajunge să ne reconsiderăm rolul în această lume în care o mână de indivizi înoată în bogăție, în vreme ce majoritatea se înecă în mizerie, poluare și violență. Ne vom dedica navigării pe un curs ducând spre portul compasiunii, democrației și dreptății sociale pentru toți.

A admite existența unei probleme reprezintă primul pas către găsirea unei soluții.

Orașul Shell - zonă de frontieră și bază militară, înființată la marginea junglei amazoniene a

Ecuadorului pentru a deservi compania petrolieră al cărei nume îl poartă - este situat la aproape două mii de metri mai jos decât Quito. Plecasem spre a mă întâlni cu reprezentanții triburilor Shuar, Kichwa și ai triburilor vecine lor, Achuar, Zaparo și Shiuiar - triburi hotărâte, chiar cu prețul vieții lor, să împiedice companiile petroliere americane să le distrugă căminele, familiile și pământurile. Pentru ei, acesta este un război legat de supraviețuirea copiilor și a civilizațiilor lor, în timp ce pentru noi el este legat de putere, bani și resurse naturale, reprezentând o parte a luptei pentru supremație mondială și visul unui pumn de oameni nesățioși: crearea imperiului global¹.

De fapt, ceea ce noi, asasinii economici, facem cel mai bine este să clădim tocmai acest imperiu global. Suntem un grup de elită alcătuit din femei și bărbați care utilizează organizațiile financiare internaționale pentru a crea condițiile în măsură să determine aservirea celorlalte națiuni corporatocrației aflate în fruntea celor mai mari corporații, guverne și bănci. Asemenea echivalenților noștri din Mafie și noi, asasinii economici, facem tot felul de favoruri. Acestea iau forma împrumuturilor pentru dezvoltarea infrastructurilor - centrale electrice, autostrăzi, porturi, aeroporturi sau parcuri industriale.

O condiție a acordării acestor împrumuturi este ca numai companiile de construcții și inginerie tehnologică din țara noastră să se ocupe de respectivele proiecte. În esență, cea mai mare parte din bani nu părăsește niciodată Statele Unite, fiind pur și simplu transferați din conturile de la Washington către firmele prestatoare din New York, Houston sau San Francisco.

În ciuda faptului că banii sunt returnați aproape imediat corporațiilor membre ale corporatocrației

(creditorul), țara care le primește este obligată să returneze întreaga sumă, plus dobânda. Dacă un SE dobândește un succes deplin, atunci împrumuturile sunt atât de mari încât, după câțiva ani, debitorul ajunge în imposibilitatea de a le mai plăti. În astfel de cazuri, întocmai cum procedează Mafia, ne revendicăm partea care ni se datorează, ceea ce înseamnă, de cele mai multe ori, una sau mai multe din următoarele pretenții: control asupra voturilor din ONU, instalarea de baze militare sau accesul la resurse prețioase, cum ar fi petrolul sau controlul asupra Canalului Panamá. Desigur, debitorul continuă să ne datoreze bani – și, uite așa, o altă țară se mai adaugă la mai adaugă la imperiul nostru global”.

Eu, parcă aş recunoaște ceva aici. Dumneavoastră nu? Parcă ceva de genul acesta s-a întâmplat și pe la noi, nu? Parcă seamănă cu ce a pățit poporul nostru între 1989 și 2000.

Deci spuneam la începutul capitolului că prin plecarea zeilor planul slugilor lor a devenit liber a se naște. Prin asta înțelegem faptul că toți acei servitori slugarnici și metiși care puseseră umărul la controlul și asuprirea populației primitive în vederea umplerii calelor navelor cu aur și poate și alte materii prime, s-a trezit deodată liberi, dar în același timp și expuși furiei maselor pe care le asupriseră. Ca urmare, poate o parte din ei, au avut prima dată-n viață experiența de a mânca bătaie de la cei asupriți. Poate că foarte mulți și-au și pierdut viața în asemenea confruntări – amintiți-vă de pilda lui David și Goliat.

Scăpați cu greu de furia maselor eliberate de plecarea stăpânilor, aceștia s-au văzut puși în situația de a se retrage, a se regrupa, a se reorganiza și mai mult ca sigur că și-au jurat răzbunare.

Astfel au luat ființă primele organizații secrete.

Printre acestea, îndreptăţit sau mai puţin îndreptăţit au fost şi metişii şi urmaşii lor care se considerau moştenitorii de drept ai zeilor şi care şi-au jurat să ajungă din nou stăpâni.

Pe plan secund au fost slugile lor directe, care fireşte aveau şi ei pretenţiile lor.

Aceste organizaţii mai mult sau mai puţin secrete au avut totuşi un plan secret. Acela ca dacă ei nu vor reuşi să se ridice acolo de unde-au picat, măcar urmaşii lor să o facă.

Aşa se face că de-a lungul mileniilor, din tată în fiu s-a transmis prin tradiţie această dorinţă de a accede la conducerea sclavilor.

Şi iată că acum, după mii de ani, există în sânul populaţiei mondiale o minoritate care are convingerea şi pretenţia de a fi urmaşii direcţi ai zeilor şi care sub această convingere acţionează în consecinţă.

Aceştia sunt de fapt oculă mondială despre care vorbeam. Dar la urma urmei cine sunt ei?

— Veţi întreba. Să nu vă aşteptaţi cumva să vă spun că ar fi grupuri ca G8, G20 sau mai ştiu eu ce G-uri, sau Francmasonii Bilderberg său. Illuminaţi.

Nu. Toate astea nu sunt decât slugile lor. Oculă e mai sus. Şi nici aceste grupuri nu o cunosc. Şi chiar dacă unii din cei din oculă sunt membri în consiliile de administraţie sau în conducerile acestor organizaţii politico - financiare actuale, ei nu sunt cunoscuţi nici chiar acolo cu adevărata lor calitate. Probabil că cei mai apropiaţi de adevărata oculă sunt Illuminaţi, dar am serioase rezerve că ei ar fi adevărata oculă mondială.

De ce? Pentru că de fapt oculă nu e formată doar din francmasoni ci şi din bancheri, industriaşi, case regale, etc., câte puţin din fiecare. Vârfurile tuturor acestora.

Totuși putem bănuî cu o destul de mare șansă de a nu ne înșela cine sunt aceștia. În primul rând sunt membrii celor mai vechi case regale de pe planetă. Ei și în special casa regală britanică cu ramificațiile ei sunt convinși că se trag direct din „Frăția șarpelui”, fiind deci urmașii direcți ai anunnakilor.

Poate că vă vine să râdeți și chiar e de răs, dar, nu contează cât de fantasmagorică și hilară e această idee. Contează faptul că ei chiar sunt convinși că așa este și ca urmare întreaga politică pe care o duc este îndreptată nu spre a îndeplini mandatul popular pe care-l au ca conducători ai popoarelor lor ci acela de a reuși să pună din nou stăpânire pe planetă.

În al doilea rând sunt capii cei mai de sus ai bisericii catolice, ai principalelor corporații industriale mondiale și de asemenea capii cei mai de sus ai sistemului militar mondial.

Iar în al treilea rând sunt urmașii evreilor muncitori pietrari asupriți de faraonii egipteni, ei fiind de fapt întemeietorii francmasoneriei. Nu sunt francmasonii de rând, ci sunt vârfurile cele mai de sus ale francmasoneriei, cei care au stabilit atât talmudul, cât și doctrina secretă Kabala precum și Protocoalele înțelepților Sionului. Aceștia prin negura timpului s-au infiltrat în întreaga finanță mondială și acum sunt capii cei mai de sus ai sistemului bancar mondial conducând de acolo nu doar diferitele loji masonice la cel mai înalt nivel cât mai ales guvernele și șefii băncilor naționale ale majorității statelor lumii.

Unul din servitorii lor fervent fiind după părerea mea și capul băncii noastre naționale.

Argument? În 1990 banca națională avea rezerve de 40 miliarde de dolari. Până la jumătatea aceluia an au venit încă 20 miliarde reprezentând datorii ale altor țări către Republica Socialistă România. În acel

an în loc să se facă o stabilizare monetară, sub conducerea băncii naționale, s-a pornit un tăvălug inflaționist, care a sărăcit populația și a făcut să dispară toți banii din țară.

În același timp cu permisiunea și grija aceleiași Bănci Naționale toate băncile românești au fost devalizate, spoliata și falimentată, pentru a se aduce în locul lor bănci străine

În paralel, sub pretextul re tehnologizării oamenilor au fost momiți să părăsească întreprinderile care apoi au fost re tehnologizate cu buldozerul pe direcția fierul vechi.

În acest fel s-a reușit două lucruri deodată, spulberarea solidarității sociale a poporului și aducerea lui în imposibilitatea de a mai avea un viitor și implicit demnitate.

Atât sistemul bancar cât și rezervele de atunci ale Băncii Naționale precum și toate întreprinderile industriale și agricole desființate în acei ani au fost proprietatea poporului român.

Iată dinamica P.I. B.

— Ului din 1989 până în 2007. Acest grafic dovedește cele ce le voi spune mai jos:

Graficul nr. 1 - Dinamica PIB-ului salariilor, pensiilor și profiturilor

Domnul Mugur Isărescu ar trebui să spună Poporului Român unde sunt cei 60 miliarde de dolari existenți în 1990 în Banca Națională, unde este re tehnologizarea promisă cu care a momit oamenii să-și părăsească slujbele, unde sunt cele cca. 1.000 de întreprinderi industriale care erau floarea industriei românești și de asemenea să răspundă cu capul pentru faptul că a patronat spirala inflaționistă și desființarea sistemului bancar autohton?

Trebuie să răspundă cu capul alături de

conducerea politică a acestei țări pentru cei peste 1.000 de miliarde de Euro spoliați în acești ultimi 20 de ani din proprietatea poporului român.

În plus dumnealui chiar recunoaște oficial că este membru al Clubului de la Roma, Club care se știe destul de bine că este una din filialele internaționale ale francmasoneriei mondiale.

Toate aceste acțiuni au fost nici mai mult nici mai puțin decât parte a planului francmasonic expus mai sus.

Încheind paranteza făcută referitor la partea românească a planului aproape satanic expus mai sus, am să vă mai spun că pe lângă efectele lui pe care deja le vedem în jurul nostru, domnii aceștia ascunzându-se sub masca anonimatului și arogându-și puteri nemăsurate, au ajuns acum în aceiași situați în care au fost stăpânii lor acum vreo câteva zeci de mii de ani în urmă, anume să fie o minoritate și ca urmare să se teamă fantastic de mult de faptul că majoritatea ar putea lua atitudine.

Să fie clar un lucru. Planeta. Așa cum se află ea acum, este perfect capabilă să suporte o populație de 20 de miliarde de locuitori. Voi argumenta mai târziu faptul.

Problema este că o asemenea populație dacă s-ar răscula împotriva planului lor diabolic, pur și simplu i-ar arunca de pe suprafața planetei, nu doar fizic ci probabil că și din sufletele lor negre s-ar alege praful.

Ori în obscurantismul lor exacerbat de bogăție, frica de așa ceva e fantastic de mare. Deci urmare este că trebuie să ia măsuri ca numărul sclavilor să scadă rapid.

Ca urmare prin anii '60 ai secolului trecut au mai conceput un plan - un plan avizat, culmea!

— De Organizația Mondială a Sănătății și de

Organizația Națiunilor Unite, anume planul de depopulare a planetei. Prin acest plan se urmărește reducerea forțată a populației globului la o valoare ușor de stăpânit și care să poată fi ușor și fără riscuri controlată anume la numai un sfert din cea actuală.

Au încercat nemții în al doilea război să reducă forțat populația folosind camerele de gazare și crematoriile și s-a dovedit fantastic de inefficient. Pe de altă parte chiar și războiul cu toate distrugerile sale este inefficient, pe de altă parte este și foarte periculos. Un război, scăpat cumva de sub control ar putea duce la distrugerea planetei, ori ei nu au interes să sufere și ei de pe urma metodei de reducere a populației.

Ca urmare trebuia găsită o soluție cu adevărat eficientă. Atunci în anii '60 au conceput un plan satanic prin josnicia lui morală. Au ajuns la concluzia că dacă nu e eficient să ucizi, atunci ar fi mult mai eficient și mai ușor să determini populația să se sinucidă. Pentru asta, însă e nevoie de o strategie deosebită.

S-a hotărât astfel că pentru a se face acest lucru trebui acționat pe mai multe căi. Aceste căi erau pe scurt următoarele.

— Degradarea nivelului energetic și calitativ al tuturor plantelor de cultură, slăbirea sistemului lor imunitar și dotarea lor cu proprietăți otrăvitoare. În paralel au fost modificate în sensul de a deveni sterile sau incapabile să supraviețuiască dacă nu sunt stropite cu anumite substanțe chimice. Vârful de lance al acestei activități subversive este marele producător de semințe modificate genetic Monsanto, care a reușit o mișelie demnă de Satan. Au reușit să impună în legislația americană și internațională brevetarea materialului genetic, a semințelor, ceea ce le-a dat

apoi dreptul să acționeze pentru distrugerea plantelor de cultură de pe întregul glob, producătorii locali de material săditor au fost falimentați prin mijloace criminale, de tip mafiot, sau de damping iar ei au ajuns treptat să fie singurii producători de material săditor de pe planetă. Acești criminali au un sediu și în România la 30 km de București între Sinești și Movilița.

Sluga lor la noi este actualul ministru al agriculturii Valeriu Tabără, care promovează fervent folosirea materialului săditor modificat genetic.

— Degradarea nivelului energetic al alimentelor procesate industrial.

— Introducerea în toate alimentele procesate industrial a unor cantități aparent inofensive de otrăvuri, care însă prin consumul alimentelor din coșul zilnic să depășească doza admisă de organism – adică otrăvirea populației prin alimente

— Adăugarea în alimentele de bază de adaosuri care să le anuleze proprietățile benefice și chiar să devină periculoase pentru organism.

— În paralel se vor adăuga tuturor alimentelor procesate industrial pe lângă otrăvurile sus pomenite, potențatori de gust care vor face o delicată până și din cele mai scârboase resturi.

Nu știm căci nu ne spune nimeni că acești potențatori de gust sunt droguri foarte puternice care creează dependență și atacă sistemul nervos central la fel cum o fac fluorurile și fosfații.

Aceste măsuri au ca urmare o scădere drastică a capacităților de apărare a sistemului imunitar, creștere exponențială a îmbolnăvirilor cu boli metabolice precum și intoxicații grave sau agravante pentru alte boli sau fiziologice cum ar fi cancere de tot felul.

— Dar pentru ca populația să nu-și dea seama de aceste acțiuni, trebuie ca în paralel să reduci drastic nivelul educațional, astfel încât chiar după terminarea școlii să nu știe că substanțele pe care le mănâncă, (care sunt trecute pe etichete conform legii) sunt otrăvuri. Un exemplu simplu este cel al sării care conține antiaglomerant. Ce este acest antiaglomerant?

Ferrocianură de potasiu și ferrocianură de sodiu. Câți din tinerii de azi știu ce-i ferrocianura? Noi, cei mai mari exportatori de sare brută din Europa avem acum fabricile de prelucrare finală a sării închise în schimb importăm, sarea pe care am exportat-o brut, prelucrată în sare alimentară care conține aceste ferrocianuri. Cianurile sunt cele mai puternice otrăvuri de sinteză.

Un alt exemplu ar fi acela al fluorului și fosforului. Eu și cei de vârsta mea am învățat încă din școala primară că atât fluorul cât și fosforul și compușii lor sunt principalii blocați și distrugători ai sistemului nervos central și al celui osos. Adică o otrăvă foarte periculoasă. Ce spun acum toți dentiștii și ce scrie pe toate pastele de dinți?

Ne mirăm că vedem din ce în ce mai mulți bolnavi de alshaimer, scleroze, parkinson și alte boli degenerative ale sistemului nervos. Dar nu băgăm de seamă cantitatea din ce în ce mai mare ai compușilor acestor două substanțe chimice pe care le ingerăm zilnic. De ce? Pentru că în școli nu ne mai spune nimeni cât sunt de periculoase și pentru că sunt pe rafturile tuturor magazinelor alimentare și cosmetice.

— Și tot în acest context pentru ca populația să ia de bunăvoie toate otrăvurile, după ce am avut grijă să nu mai învețe în școli ce-i periculos și ce nu, vom da liber producătorilor tuturor acestor otrăvuri să le prezinte ca pe ceva foarte bun, sănătos și benefic.

Care-i băutura răcoritoare cea mai vândută pe plan mondial și în ultimul timp chiar și la noi? Coca Cola. Știți care-i componentul principal secret al ei? Este un amestec de acid acetic și acid fosforic. Acidul acetic este un acid sintetic, Este moderat toxic. Dar știți cumva ce-i acidul fosforic. Ați auzit de sarin, de fosgen, sau de ciclon B? Sunt cele mai periculoase otrăvuri de uz militar. Ciclon B este otrava cu care erau gazați evreii și ȣiganii în lagărele de exterminare naziste. Primele două sunt otrăvuri care au la bază acid fosforic! Ei bine combinația dintre acidul acetic și acidul fosforic îi diminuează acestuia din urmă agresivitatea, dar asta nu înseamnă că nu mai e otrăvitor. Din contră e mai periculos căci acționează insidios și neștiut.

Faceți vă rog o mică experiență, tăiați o fâșie de carne crudă de vreo 50 - 100 g și puneți-o la păstrat în conținutul unei sticle de Coca Cola. Vedeți ce se întâmplă.

— În același timp crescând incidența cancerelor și a altor sumedenie de boli, pentru ca planul să reușească era necesar ca medicamentele care se găsesc în farmacii să nu mai aibă efect. Pentru asta să trecut la modificarea acestora. Păstrându-și același format, același ambalaj și același gust, medicamentelor li s-au redus dozele de substanțe active sub nivelul la care să mai aibă vreun efect real. În paralel unele din medicamentele foarte eficiente cunoscute și foarte vândute, datorită eficienței li s-a declarat descoperirea unor proprietăți periculoase pentru a justifica retragerea lor de pe piață. Medicamentelor cărora li s-a păstrat rețeta originală li s-au schimbat denumirea comercială, le-a fost mărit prețul exponențial, așa fel încât să nu mai aibă acces la ele decât cei foarte bogați.

Fabricile care au refuzat să facă asta au fost închise. Paralel cu toate acestea medicina naturistă este discreditată pe toate căile și chiar cele mai eficiente plante medicinale sunt declarate droguri și se interzice sau se restrânge drastic accesul la ele asta în timp ce adevăratele plante toxice și droguri naturale sunt încurajate la comercializare cu denumiri comerciale de droguri ușoare, sau plante etnobotanice. (ce incult trebuie să fii ca să poți denumi niște plante cu termenul acesta - „plantă etno - botanică” - și pe de altă parte trebuie să fii la fel de incult ca să ți se pară normal acest lucru și să accepți să cumperi așa ceva).

— În același timp un alt front de atac este constituit de obligarea prin mijloace necurate a populației de a se vaccina pentru tot felul de boli închipuite, sau create de laboratoare criminale din întreaga lume. Astfel este dovedit acum că majoritatea îmbolnăvirilor de SIDA de la sfârșitul anilor '80 din țările Africii și din primii ani de după, '90 în România au fost făcute intenționat de firmele farmaceutice prin vaccinuri și transfuzii infestate. De altfel este dovedit acum că virusul HIV a fost împrăștiat în lume de firma nemțească Baer.

Am avut prin anii '70 - '80 cea mai amplă campanie de vaccinare antituberculozică din lume, cu toate acestea avem cei mai multe cazuri de TBC de pe tot globul, în timp ce în țările în care nu s-au făcut de loc vaccinuri de acest fel, practic, TBC-ul lipsește cu desăvârșire. Oare asta nu spune nimic? La fel stau lucrurile și cu toate celelalte boli împotriva cărora s-a acționat cu vaccinuri. Nu vă întrebați acum oare de ce?

Simplu. Pentru că de fapt prin vaccinare nu s-a făcut imunizarea organismului împotriva bolii

respective ci s-a declanșat epidemia.

Acum s-a ajuns la metode poate la fel de murdare dar mai greu de dovedit. Au început să împrăști otrăvuri și virusuri din avioanele comerciale de la mari înălțimi, astfel încât să nu mai existe dovezi palpabile ale acțiunii respective.

Astfel unul din drepturile fundamentale ale omului, cel la sănătate este restricționat drastic. Pe același palier se înscrie și asprirea legislației privitoare la accesul în spitale și la calitatea actului medical în sine. S-a ajuns astfel ca acces la un tratament normal, în spitale să nu mai aibă decât bogătașii, actul medical fiind condiționat material pe diferite căi.

— Pe de altă parte pentru a nu întâmpina prea multă rezistență se invocă crize de genul, terorismului, epidemiilor (amintiți-vă de gripa aviară, de gripa porcină, de HIV, etc.) sau se invocă faptul că planeta nu ar mai fi capabilă să susțină populația care ar fi crescut nemăsurat de mult.

Pentru ca totul să pară credibil s-a recurs la otrăvirea sistematică a biosferei, prin folosirea unor mijloace mișelești și subversive, cum ar fi pulverizarea de otrăvuri din avioanele civile de pasageri, sau încurajarea în paralel a sărăcirii populației și așa sărace a globului și sprijinirea poluării pe toate căile a mediului de trai a acestor populații sărace.

— Tot acest atentat criminal la integritatea și sănătatea ființei umane este sprijinit de procesul legislativ care aproape în întreaga lume a început să ocolească căile normale de adoptare, prin evitarea supunerii legilor spre analiză și aprobare reprezentanților poporului, adică parlamentărilor, folosindu-se tot felul de subterfugii și scuze mârșave și iluzorii. Spre exemplu puțină lume știe că în Statele

Unite este interzis prin lege a se cultiva legume pe lângă casă, legea care interzice asta nu a fost însă aprobată de Congres. Tot o lege care nu a fost aprobată de Congres, care de fapt este și rădăcina răului planetar este legea de înființare a Băncii Centrale Federale a Statelor Unite. Această bancă însă nu e nici federală nici a Statelor Unite. Este a unor vârfuri din oculta mondială. Prin această bancă Statele Unite sunt împrumutate cu banii ce circulă pe piață, guvernul fiind obligat să returneze împrumutul la o dobândă usturătoare, ceea ce face din cetățenii „celei mai libere țări din lume” sclavii unor evrei sataniști foarte bogați.

Pe aceiași cale a fost înființată și F.M. I.

— Fondul Monetar Internațional - și pe cale de consecință împrumutul contractat de statul român la această bancă este de două ori ilegal, odată pentru că nu a fost aprobat de popor fie prin reprezentanții săi din parlament fie prin referendum și a doua oară pentru că a fost făcut la o bancă ilegal constituită.

La fel este și legea privind impozitul pe venituri din aceiași țară lege care nu a fost niciodată votată de vreun reprezentant al poporului. Ca urmare americanilor li se fură pur și simplu bani din buzunar pe motivul ilegal al plății impozitului.

De asemenea sub pretextul terorismului - cine se mai îndoiește acum că atacul de la 11 septembrie 2001 a fost unul provocat de serviciile secrete americane este un prost - a apărut legea numită „Patriot Act” care limitează marea majoritate a drepturilor constituționale și prevăzute de carta drepturilor omului, pentru oricine locuiește pe teritoriul Statelor Unite și pentru o bună parte din cetățenii altor state.

Acum cred că nu mai e cazul să vă reamintesc

cum are loc legiferarea în țara noastră de ceva timp încoace. Parlamentarii noștri sunt doar niște momâi neavând niciun rol în aprobarea legilor. Ce e mai grav este că dumneavoastră dragi mei concetățeni acceptați să vă supuneți acestor legi.

— Poate nu în ultimul rând în agenda acestui plan diabolic este o din ce în ce mai puternică limitare a dreptului la muncă printr-o legislație tot mai restrictivă în acest sens, în marea majoritate a statelor lumii. Asta are ca rezultat direct o sărăcire accentuată a populației și implicit limitarea accesului la sănătate cu urmare directă a creșterii mortalității.

Această limitare a dreptului la muncă se face pe două căi complementare anume. Pe de o parte se reduce drastic nivelul de calitate al școlii - cu rezultatul formării unei forțe de muncă necalificată sau prost calificată. Iar pe cealaltă parte se legiferează cererea unui cât mai înalt nivel de pregătire și experiență profesională, care firește că nu sunt îndeplinite de sistemul de învățământ. Amintiți-vă de faptul că tinerilor care tocmai au terminat școala sau facultatea li se cere o anumită experiență și vechime în domeniul respectiv de obicei 3 - 5 ani.

Pe de altă parte tot în acest sector s-ar înscrie și anularea obligațiilor pe care le au angajatorii față de angajați în paralel cu creșterea tot mai mare a obligațiilor acestora din urmă, mergând până la interzicerea dreptului de a se organiza.

Slaba pregătire profesională ca rezultat al unui învățământ dezastruos are urmare directă și creșterea alarmant de mare a accidentelor la locurile de muncă. Accidente pentru care de cele mai multe ori angajatorului nu i se găsește nicio vină, în ciuda nerespectării celor mai elementare condiții de siguranță a muncii.

Și toate astea pentru ce? Pentru ca niște descreierați să poată avea siguranța că atunci când vor dori să ia în stăpânirea întreaga planetă să nu aibă cine să li se opună.

Vedeți dumneavoastră, așa cum spuneam la începutul acestui capitol, strămoșii veniți de aiurea. Ne-au dăruit două lucruri diametral opuse. Ne-au dat viață creându-ne prin intervenții în evoluția noastră, dar au făcut-o pentru a ne înrobi. Ne-au înrobit pentru energie și resurse.

Am evoluat de la plecarea lor ca urmași ai servitorilor lor. Și ca sclavi ai acestora. În virtutea a ceea ce credeau și continuă să creadă ei că sunt drepturile lor asupra noastră.

Născuți sclavi, evoluând sclavi ai unor zei. Acum am ajuns sclavi ai unora dintre noi.

Și totul pentru resursele planetei. Pentru planeta însăși!

Înainte de a trece mai departe am să vă pun o întrebare al cărui răspuns vă va pune, în mod sigur, pe gânduri pentru mult timp de acum înainte. Care este cel mai grav delict pe care-l poate comite un om în viața sa? Veți răspunde poate cam așa: Crima, sau trădarea națională sau subminarea economiei naționale.

Am să vă spun că este unul mult mai grav decât toate acestea trei la un loc. Este crima în masă sau genocidul. Ei bine prin cele 12 puncte ale planului de mai sus s-a legalizat genocidul. Cu alte cuvinte trăim într-o societate în care dacă ucizi un om ești condamnat la mulți ani de pușcărie, sau pe viață sau chiar la moarte după cum este legislația țării în care te afli, în timp ce dacă descreierații de mai sus ucid prin aceste metode milioane de oameni pe zi, sunt răsplătiți, se îmbogățesc și trăiesc în huzur.

Puțin cam inechitabil, nu? Vă întrebați poate de ceva timp unde-s cele 10 porunci biblice? Acelea au fost scrise încă de la început pentru a împiedica pe omul cinstit să pună bețe în roate criminalului în masă.

Și vin și vă mai întreb odată. Dumneavoastră ce faceți? Priviți cum trece trenul glont pe lângă dumneavoastră îndeplinind diabolicul plan și mai ales răpindu-vă libertatea, viața și planeta?

Și totuși de ce?

Acum când am dezvăluit felul cum văd eu planificarea depopulării planetei am să vă răspund și la întrebarea care stă pe buzele tuturor de ceva timp. Pare că tot acest plan este aplicat cu mai multă sălbăticie și îndârjire la noi în țară. Oare doar ni se pare nouă? Suferim noi de mania persecuției?

Sau e ceva adevărat în această impresie? Ei bine, aflați că nu ni se aplică numai nouă. Ați răsuflat ușurați, deci nu suntem bolnavi de persecuții închipuite. Da, dar, paradoxal, deși chiar nu suntem bolnavi de mania persecuției, aflați totuși că nu ni se pare. Chiar se urmărește distrugerea ace. I țări și desființarea poporului nostru. Și alături de noi mai este un popor căruia i s-a pregătit aceeași soartă.

Și am să vă explic aici de ce. De către cine, probabil că deja știți sau bănuți. Deci, cei care au urzit planul de depopulare al planetei sunt hotărâți pe cât posibil. ca printre cei care dispar odată cu restul populației globale să fie și poporul român în integralitatea sa alături de celălalt popor. Dați-mi voie să nu vă spun deocamdată care-i acesta.

Iată de ce. S-o luăm metodic. Anumite studii internaționale au relevat că pe plan mondial există doar două state capabile să se dezvolte în continuare folosind doar resursele proprii dacă li s-ar închide

granițele. Aceste două state sunt Canada și

România. Dacă pentru Canada e de înțeles, având în vedere suprafața și relieful variat al acestei țări, e cu atât mai surprinzător un asemenea potențial din partea unei țări de dimensiunile României.

În afară de aceasta am mai spus anterior că tot anumite studii internaționale au stabilit faptul că România a furnizat și continuă să furnizeze constant 6 % din geniile lumii, asta în condițiile în care populația sa reprezintă doar 0, 35% din populația globului. Asta înseamnă doar faptul că noi chiar suntem mai cu moț. Adică pe lângă faptul că ne aflăm din moși strămoși pe un teritoriu care ne poate ajuta să fim total independenți economic, avem și un nivel de inteligență foarte ridicat în comparație cu celelalte popoare ale lumii.

Și spuneam că mai există un popor pe planetă care ni se aseamnă, deși locuiește pe un teritoriu geografic mai puțin binecuvântat cu resurse naturale. Acest popor este cel iraqian.

Am mai spus anterior un lucru interesant, acela că Banca Națională a României avea rezerve de patruzeci de miliarde de dolari la sfârșitul anului 1989. Aceste rezerve urmau să mai crească în primăvara anului următor - 1990 cu încă douăzeci de miliarde.

Odată cu terminarea plății datoriei externe a țării noastre, tovarășul Nicolae Ceaușescu și domnul Saddam Husein urmăreau să pună în comun rezervele băncilor naționale pentru a înființa o bancă de dezvoltare ce ar fi permis lumii a treia să contracareze asaltul distructiv al economiilor corporatiste și al globalizării care începuse să se facă simțit. Practic ceea ce urmăreau ei era, cred eu, să stopeze îndeplinirea planului globalizării și depopulării pe care

tocmai l-am expus în capitolul precedent.

O să vă întrebați de unde această idee. Nu e chiar o idee trăsnită de-a mea ci în anumite cercuri financiare se cunoaște asta ca un lucru cert.

Pe de altă parte poate vă întrebați de unde această afinitate a lui Ceaușescu pentru colaborarea cu Iraqul? N-aș putea jura dar bănuiala mea este că atât Nicolae Ceaușescu cât și Saddam Husein știau foarte bine povestea anunnakilor și probabil că considerau popoarele noastre ca fiind popoare înfrățite prin ascendența din acești strămoși veniți de pe Nibiru.

Pare trasă de păr și fantasmagorică ideea dar sunt trei lucruri care vin să o confirme.

Faptul că atât distrugerea economiei României cât și a celei Iraquiene au avut loc simultan, în Iraq prin război, în România prin înșelarea poporului cu ideea re tehnologizării și realizarea acesteia cu buldozerul spre vapoarele de fier vechi, în paralel cu distrugerea sistemului bancar românesc.

Faptul că România în primii ani după 1989 a fost la un pas să fie dezmembrată la fel cum s-a întâmplat cu Iugoslavia. A spus-o de câteva ori

Ion Iliescu - fostul președinte și peremi-se și generalul Ion Talpeș - fostul șef al S.R.I. care au afirmat că s-a reușit cu mare greutate să se împiedice să nu se întâmple asta. Nu uitați că o parte din fosta Iugoslavie și nordul Bulgariei în istoria medie au fost teritorii locuite tot de români. Iar Nikola Tesla s-a născut pe teritoriul fostei Iugoslavii.

Faptul că după căderea cortinei de fier, doar doi președinți de state au fost declarați trădători vinovați de genocid și au fost executați. Veți spune că Ceaușescu a fost executat de propriul popor în vreme ce Saddam Husein a fost capturat și executat de

americani.

Dacă vreți să știți părerea mea, eu consider că direct răspunzători atât de moartea lui Nicolae Ceaușescu cât și de cea a lui Saddam Husein sunt tot anumite cercuri foarte înalte americane - cu trimitere directă spre oculta mondială.

Am să vă aduc acum un argument pentru a justifica afirmațiile de mai sus. Puțini mai știu acum un lucru, anume faptul că poporul român a ajutat poporul iraqian prin anii '80 construind acolo cea mai mare rafinărie de petrol din lume. La punerea în folosință a acelei rafinării au dat faliment câteva rafinării americane și industria de prelucrare a petrolului din fosta Uniune Sovietică a trebuit să se reorganizeze serios. Dacă economia rusă ar fi fost una capitalistă și aici ar fi avut loc niște falimente.

Rezervele de petrol ale Statelor Unite sunt foarte mari, fiindcă sunt circa 50 de ani de când ei nu folosesc de loc petrolul propriu ba în plus surplusul nefolosit din importuri îl stochează. Pe de altă parte, la felul cum funcționează sistemul lor corporatist și bancar ei nu au nevoie de a impune un monopol pe petrolul din Orientul Apropiat, căci oricând pot dispune de acest petrol.

Adevăratul scop al atacului asupra poporului iraqian a fost desființarea acestui popor. Argumentul suprem este că odată ajunși în capitala statului obiectivul principal pe care l-au atacat și distrus a fost muzeul național de istorie al acestui stat, muzeu din care au jefuit toate artefactele care dovedeau existența anunnakilor și legătura poporului iraqian cu aceștia prin strămoșii lor.

Și apoi informați-vă și aflați, dacă nu vă mai amintiți, că adevăratul război a fost purtat împotriva populației civile din acest stat, populație care a fost

pur și simplu masacrată, încalcându-se toate legile internaționale privind desfășurarea războiului. Amintiți-vă de miile de copii, tineri și femei gravide omorâte de soldații americani. Și amintiți-vă că niciun for internațional nu a luat atitudine. De ce? Nu doar pentru faptul că Statele Unite sunt jandarmul lumii, cât mai ales pentru că deja oculă mondială este infiltrată adânc în toate structurile statale și internaționale de pe glob.

Pare hilar ce spun dar gândiți-vă un pic. Am spus că există în special o anumită casă regală foarte veche care se declară a se trage din acești strămoși extratereștri și în acest sens își revendică dreptul asupra planetei.

Aflați acum dacă nu știați că între familia Bush (care se trage de fapt din neamul Bușilor din nordul Moldovei) și familia regală britanică există alianțe de rudenie și de afaceri foarte strânse.

Să stăm un pic strâmb și să judecăm drept:

— Să presupunem deci că ideea acestei pretenții a lor ar fi reală (dar credeți-mă chiar este!) fără însă a fi și fondată. Reamintesc că de fapt nu contează dacă e așa sau nu, contează că ei cred orbește asta și acționează în consecință. În acest sens ei ar avea tot interesul ca toți cei care le pot contesta acest „drept” – pretenție ar trebui să dispară.

În al doilea rând dacă acei care le-ar putea contesta acest „drept” ar avea dovezi materiale și scrise, ar trebui ca aceste dovezi să dispară.

Dovezile acestea nu există decât în singurele locuri de pe planetă unde Anunnaki au activat, pe teritoriul României și pe teritoriul Irakului.

Acum înțelegeți și de ce de peste 15 ani, se tot duc lupte ale intereselor oculte la Roșia Montană. Adevărata intenție nu este exploatarea aurului de

acolo în interesul statului Român sau al poporului nostru. Adevărata luptă care se duce este de a se distruge Minele Antice, în ciuda faptului că sunt declarate patrimoniu mondial de către Unesco, pentru că ele sunt cele mai concrete dovezi ale exploatării aurului din vremuri imemorabile. Sunt dovezile care atestă și întăresc povestea scrisă pe tăblițele sumeriene. Iar tăblițele sumeriene erau depozitate la muzeul național de istorie din Bagdad. Aceiași e și cauza pentru care a fost distrus și muzeul aurului de la Brad.

De ce credeți că nu s-a dat publicității nimic despre descoperirea din Bucegi? Fiți convinși că dacă nu ar fi avut vreun interes ca această descoperire să se păstreze așa cum e ar fi distrus-o. Sau poate că ceea ce s-a găsit acolo e indestructibil pentru tehnica actuală și atunci cu atât mai mult interesul de a se ține totul secret.

Iar dacă pe deasupra acei care le-ar putea contesta acest „drept” ar mai fi și cei mai inteligenți oameni de pe planetă, cu atât mai mult ar trebui să dispară.

Și în al patrulea rând să presupunem că cei care le pot contesta pretențiile sunt și prieteni și mai vor să și înființeze cea mai puternică bancă mondială destinată dezvoltării lumii a treia, cu atât mai mult trebuie să dispară.

Și acum aflați că printre cei care formează oculta mondială sunt și familia regală britanică împreună cu familia Bush.

Iată cum creierul bolnav al unor regi degenerați (sunt cu adevărat degenerați căci în convingerile lor fantasmagorice că sunt urmașii „frăției șarpelui” s-au ferit să se împerecheze cu „vulgul” și încet, încet de-a lungul istoriei s-au tot împerecheat între ei până când

au ajuns a fi afectați de consangvinizare) a dus și duce la un genocid de proporții planetare, care ne lovește acum pe noi românii după ce mai înainte i-a lovit pe frații noștri de pe malurile Tigrului și Eufratului.

Și chiar dacă, poate vi se pare cusută cu ață albă, această teorie, puneți mâna și vă informați. Și după multe căutări și străduințe veți constata pe măsură ce veți afla mai multe că am dreptate, dacă nu înm totalitate măcar în cea mai mare parte.

Veți înțelege că oculteii îi e teamă atât de poporul iraqian cât mai ales de poporul român. Căci după părerea lor suntem suficient de inteligenți și pe deasupra avem și mijloacele pentru a-i putea demasca și detrona. Le e teamă să nu ne unim împotriva lor și de aceea fac tot posibilul că dacă nu reușesc să ne desființeze măcar să ne dezbine, să ne facă cumva incapabili de a acționa. Căci, dacă noi am acționa, ei nu ar mai putea pune stăpânire pe planetă.

Libertate

Nouă, poporului român ni se spune peiorativ mămăligari. Și de asemenea se face referirea la caracterul nostru cu expresia „mămăliga nu explodează” Da, mămăliga nu explodează, în schimb dacă este foarte moale și inconsistentă ceea ce noi numim terci, bolborosește în timp ce fierbe și stropește și opărește.

Guvernanții ultimilor două decenii împreună cu aliații lor din cercurile industrial bancare și a celor politice aservite oculteii mondiale, au impresia că ne-au strivit. Ne-au transformat în terci.

De asemenea au făcut o sumedenie de greșeli. În toate spoliierile numite pompos „privatizări” indiferent la ce nivel, care au distrus economia națională, au făcut greșeala de a încheia contracte cu clauze secrete. Ori conform dreptului românesc, cel puțin din

câte știu eu până în prezent un contract care are clauze secrete este ilegal și ca urmare este lovit de nulitate.

Ca urmare cei ce au semnat aceste contracte precum și cei ce le-au aprobat sunt răspunzători penal.

Pe de altă parte tocmai de aceea ei ar trebui să nu uite că dacă mămăliga nu explodează, terciul opărește. Și afară de asta om fi noi mămăligari dar suntem urmașii unui popor care nu știa ce înseamnă să pleci capul. Dacii mâncau pâine.

Deci indiferent ce cred guvernanții noștri că au vândut și indiferent ce cred tâlharii străini care au semnat acele contracte, că au cumpărat, adevărul este că industria acestei țări a fost ridicată de părinții și buncii noștri din resursele subsolului acestei țări, cu material românesc, cu inteligență românească și aparține încă poporului român. Francezii, care au luat gazele, austriecii sau știu eu cine-or fi luat petrolul, ei numai cred că au luat aceste resurse și sistemele de distribuție. Nu le-au luat. Pentru că acelea au fost construite de părinții noștri din pământul acestei țări și ne aparțin nouă. Ei au semnat niște contracte ilegale cu niște escroci care au vândut fără a avea acceptul acestui popor și sunt vinovați de fals în acte și de tâlhărie.

Ca urmare să nu uite dumnealor că mămăligii dacă i se toarnă prea multă apă devine terci iar acesta e chiar foarte periculos. Dacă fierbe prea puternic stropește, se comportă ca o bombă.

Asta ca o paranteză pentru cei care cred că au făcut din poporul acesta un terci.

Și acum hai să vedem cum ne putem elibera din situația în care suntem și nu numai noi, ci oricine de pe planeta aceasta.

După cum spuneam, planeta poate susține fără probleme o populație umană de 20 de miliarde de locuitori. Dar cu niște mici condiții.

Aceste mici condiții înseamnă toate la un loc un lucru – anume renunțarea la modul de viață risipitor și distructiv și criminal actual.

Iată cum se poate face acest lucru, pe puncte ca să poată fi mai ușor de evidențiat. 1. O agricultură bazată pe cultura plantelor locale adaptate mediului și dăunătorilor specifici zonei de cultură și o zootehnie bazată pe creșterea raselor locale, adaptate condițiilor pedoclimatice folosindu-se forța de muncă locală. O agricultură bine planificată organizată pe principiul cererii și necesităților vitale locale. Înainte de 1989 întregul consum alimentar al României se baza pe agricultura internă. Atunci o populație de 22 milioane de locuitori trăia lejer cu 20 % din producție căci restul mergea la export. Asta înseamnă o agricultură bine planificată. Deci prin extrapolare populația actuală a globului poate trăi lejer cu doar 20 % din producția agricolă actuală sau producția agricolă actuală poate susține lejer o populație de 5 ori mai mare decât cea actuală. Acum suntem oficial 6 miliarde de locuitori rezultatul e simplu – peste cifra de 20 miliarde cât am spus eu mai sus. Condiția principală este eliminarea risipei și o administrare judicioasă și corectă a resurselor alimentare bazată pe planificări corecte.

Când spuneam de cultura plantelor bazată pe plante locale nu o spuneam în mod gratuit. Agricultura actuală mono-culturală, centralizată, chimizată și modificată genetic ne-a îndepărtat de natură. În flora spontană a oricărei țări sunt sumedenie de plante alimentare foarte valoroase atât pentru potențialul lor alimentar cât și pentru

potențialul farmaceutic. Spre exemplu din flora spontană a țării noastre țăranii utilizau la începutul secolului trecut cam 150 de specii de plante alimentare. Câte din ele le cunoașteți dumneavoastră, azi, dragi cititori? Știți că printre ele este cel mai eficient anticancerigen și antibiotic natural din Europa? Probabil că acum veți întreba repede – Care-i acela? Ce-ați spune dacă aș da din umeri? Ați fi dezamăgiți. Am să vă spun totuși că știu, este vorba de știr. Și aflați că odată știrul era aliment de bază pentru străbunii noștri. 2. O industrie ușoară necentralizată bazată pe necesitățile locale și folosind forța de muncă locală. Înainte de 1989 România a fost țara cu cel mai mare ritm de creștere economică din Europa tocmai pentru că industrializarea a vizat înainte de toate necesitățile interne ale țării și abia pe plan secund cererea externă, 3. O industrie grea planificată și bine ancorată în necesitățile locale. Întreprinderile noastre siderurgice sunt încet, încet puse pe butuci în vreme ce calea ferată are nevoie de zeci de mii de km de șină nouă. Numai dacă s-ar reîncepe producția de șină de cale ferată s-ar ridica o bună parte din economia țării. Dacă gândiți puțin veți găsi și altele asemenea acestui exemplu, 4. Un comerț bazat pe necesitățile locale ci nu pe legea profitului în care să fie implicată tot forța de muncă locală, 5. Acest comerț duce automat la o bună administrare și utilizare a alimentelor nu cum se întâmplă acum când monopolurile și forța profitului au dus la consumuri exacerbate de risipă. Acum în vreme ce în zonele bogate lanțurile de supermagazine aruncă și distrug lunar zeci de mii de tone de alimente și produse nevândute, în zonele sărăcite populația moare de foame. Și această politică se aplică nu doar în domeniul alimentației și bunurilor de larg consum ci și în cel farmaceutic, 6. Construirea în fiecare

localitate a unui depozit alimentar, prin subscripție publică locală, cu forță de muncă locală. Acest depozit ar servi drept bază pentru sistemul de colectare a supraproducției agricole, colectare făcută la un preț corect. Sistemul acesta ar fi interconectat, legând toate localitățile și ar fi deservit de forța de muncă locală. Astfel s-ar aduna de pe o rază mare producția agricolă, care ar fi apoi distribuită spre centrele industriale, spre export, spre rezerva națională, etc. 7. Renunțarea la acest sistem energetic risipitor slab productiv și ineficient, 8. Odată cu renunțarea la acest sistem energetic agresiv se va trece în mod automat și pe o industrie non-agresivă. Toate instalațiile industriale actuale bazate pe consumuri de hidrocarburi vor trece pe electricitate produsă local. Ceea ce va degreva mediul de o potențială și permanentă sursă de otrăvire. Acum în multe zone pânza freatică este contaminată cu tot felul de otrăvuri de proveniență industrială sau fitosanitară. Până pe la jumătatea secolului trecut la sate singura sursă de apă potabilă erau fântânile iar în zonele de munte izvoarele. Am locuit pentru o perioadă la sat și acolo în acea localitate unde am locuit, pe malul Argeșului, fiecare casă avea fântâna sa proprie. Pânza freatică la o adâncime nu prea mare, 10 - 15 m avea apa destul de curată având în vedere faptul că zona nu era puternic industrializată și în plus se știe că straturile de pietriș și nisip specifice luncilor sunt un foarte bun filtrant.

Țăranii noștri știu și acum cum să facă o fântână. În unele zone unde pânza freatică e destul de apropiată de suprafață se folosesc puțuri înfipțe. Aceste se fac dintr-o ștangă de țeavă galvanizată de 6 - 10 m lungime, de 2 țoli grosime căreia i se sudează un vârf metalic conic cu unghiul de 30°. Pe prima

treime a ei se vor da câteva sute de găuri de 0 8 mm. Țeava se umple cu sare pentru a nu permite pământului să intre în ea și apoi se bate în pământ cu barosul sau cu soneta.

După ce s-a ajuns la pânza freatică, capătul mutilat se îndreaptă și la el se conectează o pompă. În timp în jurul capătului ascuțit al țevii se va forma o pungă de apă curată cu diametrul de circa 2 - 3 m.

Iată imaginea de alături, edificatoare: 9. Trecerea la sisteme de transport bazate pe motoare non-poluante - turbine autonome, motoare magnetice, surse de energie liberă mici care să alimenteze motoare electrice.

Ați văzut anterior cele două generatoare ale lui Smith, de la paginile 66 și 69 care pot furniza 480 kWh. Respectiv 400 kWh. Știți câtă energie electrică consumați acum? Cam 2 - 5 Kwh - și o plătiți de vă usucă.

Gândiți-vă că o termocentrală care arde cantități imense de cărbune, gaz metan sau păcură are puteri instalate de ordinul a 30 - 100 MW și ocupă o suprafață de 1 - 2 kilometri pătrați. În plus curentul electric realizat mai este și acela transportat prin rețeaua de transformare și distribuție care mai înseamnă și aceea cam aceiași suprafață plus consumul de materiale și costurile de întreținere. Prin folosirea generatoarelor prezentate la paginile 66 și 69 precum și-n anexă, aceste termocentrale pot dispărea căci aceste generatoare sunt suficient de mici pentru a putea sta pe raftul unui dulap într-o debara. Și un număr de 100 de asemenea generatoare care ar fi echivalente cu o asemenea termocentrală (adică 40 MW) dacă ar fi să fie puse unul lângă altul ar ocupa doar suprafața unei camere, adică vreo 30 m². Prin folosirea lor ar dispărea toată poluarea, toată

agresiunea la adresa mediului înconjurător.

Dar să nu vă așteptați că va veni un guvernant sau vreun șef de sus să decreteze că de azi vom folosi geratoare Smith și renunțăm la industria energetică actuală. Niciodată nu se va întâmpla asta. Pentru că de acolo din această industrie energetică actuală își umplu buzunarele cei care ne consideră pe noi sclavii lor. Ia gândiți-vă:

Vă construiți acum o casă. Ați terminat-o. E finisată frumoasă are instalație electrică, instalație de încălzire. Puteți să vă mutați în ea. Dar a mai rămas ceva. Trebuie să vă brânșați la rețeaua de curent electric și la rețeaua de gaze. Cât vă costă aceste două brânșamente? Și apoi cu cât cumpărați energia electrică și gazul furnizat? Lună de lună – întreaga dumneavoastră viață. Păi, ei sunt proști că vă consideră sclavi sau dumneavoastră că acceptați asta?!

Cu doar 1 % din suma necesară acestor brânșamente vă puteți construi un generator Smith de 100 Kw și veți avea energia electrică proprie gratuită. Și de la ea veți avea atât electricitate cât și încălzire, a dumneavoastră. Treceți pe aragazuri electrice, pe centrale electrice, pe radiatoare, calorifere electrice. pe instalații electrice de încălzire, care toate vor funcționa cu energia pe care o veți avea în dulapul din debara.

Deci ce nu înțeleg eu este de ce așteptați dumneavoastră să se întâmple o minune care nu se va întâmpla niciodată?

Niciodată oligarhii industrial bancari și oculta mondială care sunt ascunși în spatele tehnologiilor criminale actuale nu vor lăsa ciolanul din gură.

Trebuie să vă construiți dumneavoastră aceste geratoare și să renunțați la serviciile lor

binevoitoare de atotputernici stăpâni.

Când populația va lua atitudine și va renunța la sistemele energetice actuale trecând fiecare independent în propria lui casă pe surse de energie liberă gratuite care pe deasupra oferă și libertatea. Aceștia se vor trezi eliminați din circuit. Vor fi ca niște haine vechi pe care le aruncăm la gunoi pentru că au prins miros de mucegai. O haină care pute prea rău nu o mai speli ci o arunci.

Faceți un calcul, cât curent electric consumați într-un an întreg și apoi încercați să adăugați la acesta cât ați consuma dacă ați avea și încălzirea, apa caldă și gătitul electric și apoi vedeți cam cât din cei 100 kW furnizați de această microcentrală personală portabilă asigură tot acest consum. Veți fi surprinși să constatați că nu vă va fi necesar mai mult de 30 kWh.

10. Trecerea la un sistem monetar al poporului, ancorat în realitățile economice, fără dobânzi și camătă, cum este cel actual.

Rețineți, niciodată aceste schimbări nu vor veni de sus în jos și niciodată oligarhiile care au dus la perfecțiune aceste sisteme energetice criminale nu vor renunța la ele, căci din ele le vin bogățiile. Pe de altă parte sistemele energetice de energie liberă sunt suficient de mici și de ușor de construit pentru ca schimbarea să vină de jos în sus. De la dumneavoastră. Consumatorul final. Cel care acum plătiți energia cu o jumătate uneori chiar cu tot salariul dumneavoastră. Ia recitiți pagina 147. Aproape perfect gratuit. Așa e subliniat acolo. Acesta-i prețul energiei obținută din sursele energetice descrise în aceste trei volume.

Procurați-vă, construiți-vă asemenea surse. Asociați-vă între voi, găsiți-vă prieteni meșteri care se pricep să facă cele ce sunt descrise în aceste cărți și

treceți pe energie electrică gratuită proprie. Apoi. Reziliați contractele cu furnizorii naționali.

Aveți grijă să construiți sursele respective perfect portabile, adică cu posibilitatea de fi pornite de la o baterie auto. În felul acesta dacă cineva răuvoitor va încerca să vă facă probleme pe motiv că încălcați legea energiei electrice, veți fi asigurat de faptul că sursele energetice portabile nu intră sub incidența acestei legi. Nicăieri în lume. Ar însemna ca toți cei care cumpără azi grupuri generatoare cu motor cu ardere internă să răspundă pentru încălcări ale acestei legi. Sursele portabile se consideră în afara acestei legi oriunde în lume.

În propria dumneavoastră curte puteți să vă construiți două baterii telurică de mare putere care pot să vă furnizeze câte 3 KW ceea ce e arhisuficient pentru consumul unei case.

Sau puteți să alegeți orice din aceste trei volume. Presupun că de vreme ce citiți acum aceste rânduri deja ați citit volumele precedente.

Dacă fiecare din noi consumatori finali actuali am rezilia contractele cu furnizorii naționali, la un moment dat, aceștia dacă vor dori să nu moară de tot vor fi obligați să treacă ei pe construirea și comercializarea de asemenea surse energetice. Dar nu așteptați să facă ei primul pas. Asta nu se va întâmpla niciodată.

Și doar astfel pornind de la noi, cei pe care ei îi consideră sclavi, se va putea schimba situația planetei. Doar pornind de la noi cei mici și mulți se va putea curăța planeta aceasta de mizeriile industriei criminale actuale.

În momentul în care cei care vor utiliza surse personale de energie liberă vor fi din ce în ce mai mulți, atunci elitele, vor înțelege că dacă nu renunță

la acțiunile lor criminale asupra planetei și a voastră, vor muri.

Vor da faliment, vor fi obligați să caute să treacă la utilizarea unei tehnologii non-distructive. Căci dacă vor continua să o folosească pe cea pe care o folosesc azi, nu vor mai avea clienți. Cine va fi prost să dea bani pe energie când cel puțin doi trei vecini ai săi o produc gratuit.

Și din momentul acela planeta se va regenera. Amintiți-vă faptul că planeta dacă e lăsată să se descurce singură, poate anihila efectele poluării actuale în circa 20 - 50 de ani. Atunci va fi perfect capabilă să susțină fără greutate toată populația globului fără probleme. Planeta este perfect capabilă să curețe aerul și să elimine otrăvurile de pe suprafața ei, cu condiția ca aceste să nu mai curgă cu nemiluita cum curg acum din zeci de mii de surse industriale în fiecare țară de pe suprafața ei. Căci dacă tehnologia nu se va mai baza pe metodele agresiv - criminale actuale, planeta va fi mai sănătoasă, noi vom fi mai sănătoși, vom trăi în armonie cu planeta și atunci când vom ajunge pe patul de moarte nu ne vom întreba prostește: Oare de ce am trăit?

Vom fi independenți, nu vom mai fi stresați, agresați, speriați, otrăviți sau mai știu eu cum suntem acum. Și vom fi fericiți să trăim frumos văzându-ne de pasiunile noastre, având timp să vedem frumusețile planetei noastre, pentru ca atunci când vom muri să murim fericiți și fără să ne întrebăm îngrijorați: Oare ce se va întâmpla cu fiu-miu/fi-mea după moartea mea?

Dar pentru ca aceste lucruri să se întâmple este necesar, alături de acțiunea fiecăruia de a trece pe surse de energie liberă să luăm atitudine și să începem să respectăm planeta cu adevărat.

Iată cum îmi imaginez eu o societate modernă, viitoare pe care mi-ar plăcea să mai apuc să o văd:

Îmi place să îmi imaginez o societate în care copii nu mai cară în spate ghiozdane de 3 - 5 kg reprezentând uneori o treime din greutatea lor.

Îmi place să cred că ar putea fi o societate în care copii să învețe la școală lucruri cu adevărat utile în viață. Ce e util și ce nu? Gândiți un pic: câte din materiile pe care le-ați studiat în școală v-au fost cu adevărat folositoare în viață? Întregul liceu ați studiat matematici superioare spre exemplu. Ați terminat liceul acum 10 ani. De atunci câte integrale sau câte diferențiale ați mai rezolvat?

Cu un pic de efort de gândire vom constata fiecare din noi că de fapt 70 - poate chiar 80 % din materia de studiu din fiecare an școlar este inutilă. Singurul ei scop fiind să justifice existența unui corp profesoral și aparat birocratic supradimensionat.

1. Spre exemplu, după părerea mea în ciclul primar ar trebui studiată aritmetica, geometria plană, abecedarul și literatura pentru copii, sportul, relațiile omului cu natura și principii de bază ale ecologiei, istoria patriei și geografia fizică locală.

2. În partea a doua a ciclului primar să spunem cam de pe la 10 - 11 ani până pe la 14 ani când intră la liceu ar trebui să studieze introducere în ecotehnologii și tehnologii energetice non-agresive.

3. Să se aprofundeze istoria națională subliniindu-se părțile frumoase din ea fără a denatura însă adevărul istoric. La fel ar trebui să se studieze și geografia care ar trebui legată cumva cu istoria căci patria este împânzită de mărturiile fizice lăsate de strămoși.

4. Ar trebui ca elevul atât în ciclul primar cât și în cel liceal să aibă în școală ateliere practice unde să

învețe tâmplărie, lăcătușărie, îndemânările specifice întreținerii unei gospodării și firește sport.

5. În ciclul secundar sau liceal ar trebui să se aprofundeze această disciplină a ecotehnologiilor și tehnologiilor energetice. Acestea per total ar trebui să fie cam ceea ce am scris eu în aceste trei cărți, discipline care i-ar crea elevului alături de îndemânarea practică căpătată în atelierele școlii capacitatea de a-și putea colecta energia necesară casei, atelierului și mijloacelor de transport din mediul înconjurător în orice punct de pe planetă s-ar afla. Ar trebui să studieze ecologie aprofundată, fizică, chimie, (dar nu la nivel academic ci la nivel practic – într-așa fel încât elevul să înțeleagă și să rețină cum poate să-și prepare în casă diferite produse alimentare sau de uz casnic, cum să înțeleagă funcționarea unor mecanisme simple, legile generale ale naturii, explicate la nivel de principiu ci nu demonstrate prin matematici superioare așa cum se face acum.

Dacă încerci să-i demonstrezi unui elev o teorie sau un principiu prin formule matematice să fii absolut sigur că acel elev nu numai că nu va înțelege și nu va reține nimic din demonstrația ta, dar nici nu va reține ce principiu ai vrut să demonstrezi și cum se enunță acela.

De altfel aceasta-i principala cauză pentru care sistemul de învățământ actual scoate doar proști și incompetenți.

6. Ar trebui abia acum să se studieze istoria și geografia universală, firește în același idea a sublinierii părților bune și frumoase fără a se denatura însă adevărul istoric și realitățile fizice.

7. Ar trebui apoi să se studieze disciplinele agricole, silvicultură, un pic de geologie și astronomie, de asemenea la nivel practic ci nu teoretic bazat pe

demonstrații matematice cum se face azi.

8. Ar trebui ca elevul să învețe de asemenea noțiuni practice de medicină naturistă, acupunctură, masaj, etc.

9. De asemenea să studieze constituția țării sale și drept penal și civil pe înțelesul oricui.

10. Ar trebui să se pună un accent deosebit pe respectul naturii și aproapelui prin studierea unei discipline numită „conștiință civică” sau „simț civic”, sau ceva de genul acesta. Această disciplină ar trebui să fie bazată pe preceptul biblic „iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!”

m

Această disciplină să aprofundeze acest precept în toate aspectele sale extrapolându-l prin cele zece porunci, așa fel încât elevul la terminarea ciclului secundar să aibă un adevărat bun simț, simț civic, un respect deosebit și iubire pentru tot ce-i viu pe planetă iar viața lui de acolo-înainte să se bazeze în întregime pe acest respect și această iubire.

Acest tip de sistem de învățământ ar crea oameni adevărați, căci iubirea aduce după sine înțelegere, cooperare, întrajutorare, respect, compasiune și tot ce-i cu adevărat mai frumos în ființa umană.

Într-un cuvânt învățământul ar trebui orientat pe partea pur practică a vieții de zi cu zi, al posibilităților de colectare și utilizare a energiei din mediul înconjurător fără a-l agresa, pe folosirea unor tehnologii productive industriale non-agresive mediului.

Doar în învățământul superior se poate trece la studiul aprofundat al disciplinelor de specialitate cum ar fi medicina, ingineria matematicile superioare, etc., funcție de specializare.

Acest tip de învățământ ar modela oameni

adevărați care ar transmite copiilor încă din fragedă copilărie iubirea și respectul față de mediu și de aproapele tău, fie el om, animal sau plantă.

Acest tip de învățământ ar aduce după sine un sistem industrial agricol bazat pe respectul pentru mediul imediat înconjurător și de aici prin extrapolare pentru întreaga planetă. Doar atunci poate că am deveni cu adevărat conștienți că ei îi datorăm viața, ea ne poartă prin imensitățile universului ferindu-ne prin câmpul său energetic de energiile negative universale.

Acum suntem din ce în ce mai speriați și bulversați prinși între teama de oficialitățile lumii și catastrofele naturale ale planetei, fără să înțelegem că trebuie să încetăm să o mai agresăm prin punerea în fruntea noastră a unor criminali care ne transformă și pe noi în niște criminali exacerband agresivitatea la adresa planetei mamă.

Noi încă nu suntem conștienți că de fapt planeta este agresivă ca răspuns la agresivitatea noastră din ce în ce mai exacerbată la adresa ei.

Analizați un pic cele 10 puncte de mai sus și spuneți-mi ce e imposibil în ele. De ce credeți că nu se aplică acum. Fiecare în parte sunt extrem de simple și ar putea fi aplicate chiar de ieri.

Totuși. De ce credeți că nu se aplică? Nu cumva pentru că un asemenea sistem de învățământ ar crea oameni care niciodată nu ar fi permis să se ajungă la nivelul de degradare morală mondială care este acum?

Nu cumva pentru că un asemenea sistem de învățământ este cel care nu ar fi permis apariția și dezvoltarea paroxistică a tehnologiei ecocriminale actuale?

Nu cumva pentru că un asemenea sistem de învățământ creează oameni nu sclavi?

Nu cumva pentru că un asemenea sistem de învățământ nu ar fi permis apariția sistemului bancar actual?

Nu cumva pentru că acest tip de învățământ nu ar fi permis apariția și exacerbarea până la paroxism a societăților secrete? Nu cumva pentru că un asemenea sistem de învățământ nu ar fi permis existența oculte mondiale, a mafiei medicale, a mafiei alimentare, a mafiei industrial bancare, a planului de depopulare forțată a planetei?

Cine sunt acei domni din ocultă pentru a hotărî dumnealor că trei sferturi din populația planetei trebuie să moară?

Și cum aleg ei cine moare sau nu și mai ales cu ce drept. Să fie clar un lucru și eu sunt pentru o guvernare globală. Dar nu în termenii actuali.

O guvernare globală ar permite o bună administrare a resurselor energetice planetare, de orice tip ar fi ele, vii sau nevii, ar crea legitimitatea colaborării cu alte civilizații, ar fi benefică pentru tot globul.

Dar încă odată subliniez: Nu în termenii actuali! O guvernare globală doar în termenii celor 20 puncte anterioare ar fi benefică.

Dar să nu vă așteptați ca asta să vină de sus. De la cei care v-au înșelat pentru a le da voltul iar atunci când au ajuns la conducere v-au vândut drept sclavi oligarhiilor industrial bancare și oculte pe o casă un cont și-o mașină.

Să nu așteptați ca această schimbare să vină de la politicieni, sau de la corporațiile industriale, sau de la Organizația Națiunilor Unite sau mai știu eu de unde? Toate sunt slugile oculte mondiale și ca urmare niciodată nu vor accepta implementarea unui sistem care ar fi pentru ele unul sinucigaș.

Totul trebuie să plece de la noi, de la cei de jos fiecare în comunitatea sa locală.

Prin crearea Partidului Poporului la inițiativa domnului Dan Diaconescu s-a dovedit că se poate crea ceva amplu și pornind de jos în sus nu doar de sus în jos.

Acum există descentralizarea administrației, a spitalelor a școlilor, deci cine vă împiedică ca la nivelul fiecărei primării să impuneți o programă școlară în sensul celor 10 puncte de mai sus. Nu înlocuirea totală deodată a celei actuale căci nu vi s-ar permite așa ceva, ci reducerea treptată a ponderii programei actuale în favoarea celei expuse mai sus. În doi trei ani. Veți spune că nu există profesori. Ba da. Există. Orice profesor de biologie, de științe agricole sau silvice știe cum trebuie indus în mintea unui copil respectul pentru mediu.

Singura disciplină pentru care cu adevărat nu sunt acum cadre didactice ar fi ecotehnologiile și tehnologii energetice non-agresive. Adică tehnologii „free energy” cele descrise în aceste trei volume ale acestei cărți.

Dar nu-i un capăt de țară, totul se poate învăța. Rețineți doar acest aspect: O societate cu adevărat responsabilă nu poate porni de sus, în condițiile în care oculta mondială și oligarhiile industrial bancare stăpânesc toate instituțiile statale ale lumii.

Schimbarea trebuie făcută de jos, de la fiecare din noi, așa cum am realizat Partidul Poporului putem realiza și alt sistem de învățământ, putem instaura și tehnologii non-agresive mediului, putem să ne construim fiecare în casa proprie sursa personală de energie non-agresivă pentru a putea apoi renunța la sursele de energie actuale care sunt o amenințare la adresa mamei noastre a tuturor Terra.

E timpul să nu mai privim trenul glonț cum trece. E timpul să ne urcăm în el și să-l conducem! Fiecare la casa lui, în cartierul sau pe strada lui, în satul sau în comuna lui poate face acest lucru.

Urcați-vă-n tren și luați-vă destinul în propriile mâini. Transformați trenul glonț dintr-unul al înrobiri care este acum într-unul al libertății!

Un ultim cuvânt

Această carte nu e scrisă de vreun inginer, nici de vreun profesor și nici măcar de vreun politician. Această carte este scrisă de un om simplu, pentru oameni simpli. E o carte în care am explicat cât am putu eu mai bine pentru cei ca mine. Țara asta geme de oameni gospodari de meșteri, de oameni îndemânatici care ar face dar nu știu ce și cum. Iar atunci când găsesc prin cărți sau reviste ori nu le explică nimeni nimic lor ori le explică atât de înflorit și întortocheat încât ei nu pricep nimic. Această carte e scrisă de un om cu studii medii pentru oameni cu studii medii. E drept că acest om cu studii medii a citit și citește mult. E drept că acest om cu studii medii are mai multe calificări.

Dar tot la fel de drept este că acest om nu a acceptat să fie sclavul nimănui și de aceea a ajuns că, deși are șapte calificări să nu fie angajat pe nicăieri.

A fi refuzat la o angajare cu următoarea frază a fost poate cel mai șocant lucru pe care l-am trăit vreodată în viața mea de 46 de ani: „Domnule, dumneata ai prea multe calificări, precis ești vreo șarlă!” **r**

O fracțiune de secundă am rămas blocat, după care am smuls din mâna acelui om, mai tânăr decât mine, cartea de muncă, i-am spus - „Mulțumesc la fel!” - și am ieșit. Un asemenea patron chiar dacă te-ar angaja sigur își va bate joc de tine. Din păcate

marea majoritate a patronilor au această mentalitate.

Dar fraza aceasta m-a urmărit ani de zile, căci a fost rostită acum aproape 10 ani.

Atunci aveam doar cinci calificări. Trei din acele calificări le căpătasem înainte de 1989. Atunci a avea mai multe calificări arăta că ești un om inteligent, care învață și are dorința de perfecționare profesională și umană. De obicei mai multe calificări pe vremea aceea însemna o mai ușoară promovare profesională, firește în măsura în care nu te loveai de reaua voință a vreunui șef. Una peste alta atunci era apreciată competența profesională iar promovările într-o proporție de peste 70 % se făceau pe criterii de meritocrație.

Din păcate pentru mine am terminat liceul în 1983, am pierdut un an jumătate în armată și încă un an în școala profesională silvică. Au mai fost vreo câteva luni pe care le-am pierdut eu aiurea, ca orice tânăr, am mai avut și o problemă de sănătate care mi-a mai mâncat și aceasta vreo trei luni.

Una peste alta, vechimea pe care am acumulat-o atunci nu a fost prea mare, iar din 1990 prins de tăvălugul desființării economiei naționale am ajuns să nu am pe cartea de muncă decât 12 ani. În plus în încercarea de a mă integra în societatea în schimbare, am mai făcut trei calificări și din fiecare din ele mi-am pierdut slujba, datorită desființării rând pe rând a locurilor de muncă respective.

Am mai avut două locuri de muncă la care cartea mea de muncă nu a fost nici măcar deschisă. Într-unul din ele era să-mi pierd cartea de muncă căci patronul respectiv afirma senin că nu i-am înmănat-o. A durat mai multe luni până mi-a găsit-o rătăcită printr-o debara din locuința personală.

Am mai pierdut astfel din anii ce ar fi trebuit

înscriși în cartea de muncă încă trei. Acum poate că aș fi avut minima vechime pentru a putea cere o pensionare.

Dar oare așa trebuie să stea lucrurile?! În același timp peste tot se face o reclamă tot mai sălbatică recalificărilor. Pentru ce? Unde să te angajezi? Doar pentru ca cineva să mai fure niște bani din buzunarele săracilor, sărăcindu-i și mai tare.

Acel patron care mi-a spus că sunt o șarlă cu cinci calificări, acum că am șapte, cum oare m-ar numi?

De doi ani domnul director al Oficiului de Ocupare a Forței de Muncă din localitatea unde locuiesc, domnul Archip Vasile, care se presupune că ar trebui să mă ajute să-mi găsesc o slujbă, își bate joc de mine trimițându-mă săptămânal la firme care declară locuri de muncă vacante, care locuri nu există. De multe ori nu există nici firmele respective.

L-am reclamat și eu la Poliția și la Parchetul local. Cine credeți că a fost sancționat? Nimeni. În schimb eu am fost amenințat de poliția locală că voi primi o amendă de douăzeci de milioane atunci când am întrebat cine trebuie să-mi facă dreptate dacă poliția nu o face, parchetul nu o face, primarul nu o face? Îmi rămâne deci să-mi fac dreptate singur?

Oare așa trebuie să stea lucrurile?! Dragi cititori dacă nu luăm toți atitudine, vom ajunge toți în situația în care sunt eu acum.

Oare nu v-ați săturat ca toți escrocii de pe planeta aceasta să năvălească în țara voastră și să-și bată joc de dumneavoastră în propria voastră țară și de multe ori în propria dumneavoastră casă?

Oare nu v-ați săturat ca fiecare drept al dumneavoastră prevăzut în Carta Drepturilor Omului și în Constituția țării voastre să trebuiască să-l

cumpărați sau să-l negociați murdar și nedemn?

Dreptul la muncă, la sănătate, la o viață decentă, dreptul la învățământ, dreptul la libera exprimare, toate acestea nu se cumpără. Toate trebuie să vă fie oferite de către stat căci de aceea se numesc drepturi.

Dreptul la intimitate și integritate. Unde mai este acesta dacă vi se vâra pe gât acte CIP - ale.

Știți care-i cel mai mare pericol al cardului de sănătate cu CIP?

Acolo va fi trecută și grupa dumneavoastră sanguină, Rh-ul și alte caracteristici biologice strict personale. Orice hacker care ar intra în sistemul informatic al casei de sănătate ar detecta imediat cine are aceleași caracteristici cu ale bogătașului X care tocmai a făcut un infarct și nu mai are de trăit decât maxim o lună. Credeți că acel bogătaș nu va fi dispus să dea o jumătate din averea lui celui care-i va aduce o inimă bună?

Și astfel, poate că nici nu va trece o lună de când veți purta acel card de sănătate în buzunar și veți fi călcat de o mașină. Și astfel bogătașul va primi o inimă nouă.

Cum spuneam, Dacă organele propriului tău stat te batjocoresc ignoră-le. Organizează-te de jos în sus, astfel încât neștiut să apară un alt fel de stat paralel, al tău, al cetățeanului de rând, stat paralel care atunci când va fi destul de puternic, să-l dea la o parte pe cel corupt, actual.

Viitorul copiilor noștri și al planetei pe care vor trăi stă în mâinile și voința fiecăruia din noi.

Cu speranța că această carte v-a modificat un pic perspectiva asupra vieții și v-a fost utilă măcar cât de cât, vă urez: Sănătate - că-i mai bună decât toate - așa cum spune românul - și o viață mai fericită! Autorul.

SFÂRȘIT